

Rejtő Jenő: A megkerült cirkáló - az elektronikus verzió Werner Zsolt alkotása

ELSŐ FEJEZET

- Pénzt vagy életet!

- Életet!

A revolveres merénylő ettől a választól úgy megijedt, hogy visszahökölt. A számtalanszor elhangzott támadó felszólításra, amióta a világ világ, először hanyzott el a fenti válasz. A rabló lövésre kész pisztolya megrezdült a kezében, és egyszerűen nem tudta, hogy mit tegyen. A megtámadott egyén két karját nyugodtan felemelte, mint akit nem érdekel, hogy mi lesz.

Ez volt lefolyását és befejezését tekintve minden idők legkülönösebb és legszomorúbb bűnügyi komédiája. Színhely: San Francisco, Oakland. Írta: az élet.

Személyek:

Egy ideges útonálló.

Egy rezignált áldozat.

(Katonaság, néptelenség.)

Idő: pénz.

- Barom! - ismétli a rabló: - Pénzt vagy életet! Nem hallotta?

- Mit ordít! Azt hiszi, süket vagyok? Miután szabadott válaszolnom, hogy a pénzemet adjam-e vagy az életemet, én az életet ajánlottam.

Az útonálló helyzete kétségbeejtő volt.

- Ha komédiázik póru jár! Háromig számolok! . . .

- Maga egy számtantanár, becsületszavamra!... Mondtam, hogy az életet megkaphatja. Én ingyenélő vagyok, hát az életre nincs rezsím. De honnan veszek másik ötven centet, ha ezt odaadom? *****

Most képzeljük el a rablót. Agyonlőjön valakit, tehát villamosszék kockáztasson ötven ezentért, vagy szégyenszemre távozzék e rövid beszélgetés után?

- Utoljára figyelmeztetem, és azután. . . - kezdte újra komolyan.

- Ne adjon terminusokat! Maga rám bízta a választást, most tessék lőni!... - és

mert megszánta a pisztolyával tehetetlenül hadonászó támadót, szelíden

folytatta: - Verje ki a fejéből, tisztelt martalóc úr, hogy én magának akár csak egyetlen vasat is adjak. Nincs rá eset, higgye el, drágám. . .

- Utoljára figyelmeztetem: ha hülyéskedik, úgy főbe lövöm, mint a pinty!

- All right! De siessen, mert nem érek rá itt ácsorogni!... - és artikulátlan rikácsolással röhögve bólogatott: - Maga egy nagy áldozat nálam, rabló úr! Egy alig züllött martalóc! Az ilyen ötven centért nem öl embert!.. Két dolláron alul nem tesz ilyet. Az öreg wagner nagy emberismerri, well, my best gangster!...

Ebben a pillanatban, váratlanul, néhány Iépésnyire tőlük, feltűnt két arrá sétáló katona: Ezek elfogják!

Az útonálló rémulten zebre vágta a pisztolyát. Az áldozat gépszerű alkalmazkodással léeresziette magasba emelt karjait, a katonák felé fordult és...

És nem szólt semmit!

Ráadásul felettük most zizegés hallatszott! Két bieiklis járőr kerekezik beszélgetve a rakparton, és az áldozat nem mozdul. A katonák és a járőrök eltávolodtak. A rabló villámgyorsan újra előrántotta a pisztolyát, és rákiáltott az áldozatra:

- Egy móccanást sem, mert. . .

A másik rémulten körülnézett, és szinte sírva, de azért igen erélyesen rászólt: - Ne ordítson, maga ló! Idecsôdíti nekem a csendôroket!... Ilyen ideges rablót még életemben nem láttam! Képes és a legnagyobb kellemetlenségeket csinálja nekem!

A rabló megrémült. Te jó Isten! Mi ez?!

Az áldozat jobban fél a csendôrségtől, mint a fegyveres útonállótól. Kí lehet ez az ember? Miféle szörnyű, régóta keresett bűnözô?

- Fél a kezekkel!

Az áldozat dühösen emelte a magasba karjait.

- Mondja, maga tornaórát rendez itt?! . . . Becsületszavamra, ilyet még nern láttam! Ez a mániája a kezekkel. És harmadszor: ne hadonásson állandóan a pisztollyal, mert elsül, és visszajönnek a rendôrok. . . Ilyen ideges rablót még életemben nem láttam! - siránkozta türelmetlenül, és közben akkorát csuklott, hogy szakadt keménykalapja az orráig süppedt.

- Mondja maga bolond?

- Lehet, de ez most nem fontos... Ide hallgasson, rablovics úr - kezdte békülékenyen a megtámadott -, adjon nekem egy dollárt, és futni hagyom. Na?... mit vitatkozzunk itt soká. Nem igaz?

- Futni hagy? - álmélkodott az útonálló. - Örülj ***** , ha nem bántom és elmegyek.

- Ez is egy álláspont, de nem az enyém. Hupplá!... Ne remegj, pajtás, csak csuklottam! Az én álláspontom más. Ha elmegy, akkor majd én előveszem a késemet, és szanzsén a nyakszirtjébe hajítom hátulról. - És rekedt, joviális kacagással felrikácsolt: - well, my dear gyilkos! Zsebkésvetésben az öreg Wagner olimpikon lehetne... És rekordidő alatt úgy a bicskát, mint az egy dollár tarifát kiveszem magából! Láíja, ez egy jó álláspont. Na?:. választhat: pénzt vagy életet?!

Az útonálló végképp elvesztette a talajt maga alól. Lelôje ezt a szörnyeteget ötven centért? Vagy megkockáztassa, hogy kést vágjanak belé távozáskor? Mert hogy ô revolverrel a kezében egy dollárt fizessen az áldozatnak az világröhej volna.

Az áldozat kissé imbolyogva, de nyugodtan várt. Megdöbentôen toprongyos volt. Ruházatát egy jobb madárijesztô sem vállalta volna. fngét egyáltalán nem viselt, viszont mindenféle ócska congót kötött a nyakára, mintegy jelezve a fehérnemű szükséges voltát. Feltűnô ismétetôjele lehetett volna valami körözünyben, hogy egy alig elszáradt gardénia díszlett a gomblyukában.

A hervadt virág hervadhatatlan gyermeki optimizmusánakjelképe volt. Szimbóluma annak a könnyed; buzgó kedélynek, naiv életfilozófiának és szüntelen mámoros derűnek, mellyel Wagner úr a nap minden peccében s*****éttárta lelki világát a legcsekélyebb, legegyszerűbb örömök előtt is.

Ráncos, bibircsókös, fogatlan és széles szájú, vén arcán, állcsontja mentén ritkás, de hosszú szôrú matrôszakáll vonult félkörben. Elsô látásra inkább zsinórral felkötött műszôrzetnek hihette volna az ember.

És amint a holdfény ré***** tűzött, ez a szakáll végképp elrettentôen hatott az amúgy is döbent rablóra.

Ijedten felkiáltott!

Ugyanis a rendkívüli szôrzetnek csillogó, búzakék színe volt!

Aki nem tudta, hogy wagner úr, egy csodálatosan nagy pofon következtében, belezuhant a rakparton előkészített hajófestő zománcába, az így, a holdfényben, kísértetnek hihette.

- Ná mi lesz? - sürgette a rablót az áldozat. - Itt akar megöregedni? Adjon egy dollárt, és menjen a fenébe! . . . flyen egy hülye sztrovacsek.

Hogy a sztrovacsek kifejezés mit jelentett wagner úrnál, azt senki sem tudta. Állandó, csontig ható részegsége még őt is erősen akadályozta abban, hogy akár csak saját szavait is helyesen értelmezze.

- No de értse meg - kiáltotta dühös kétségbeeséssel az útonálló -, nincs pénzem, és nem akarom lélôni. Sajnálom magát!

- Mi közöm ahhoz nekem?! . . . Maga ne legyen jó az én egy dolláromért! Tessék csak lôni!

- Nem teszem! És figyelmeztetem, hogy ha odamegyek. . .

- Akkor megrúgom, és jön a bicska. Az én konyha) . . . Minek folytassam? Rövid, elkeseredet vita után wagner úr megkapta a revolvert: sem a hátbaszúrást, sem a villamosséket nem kockáztathatja az ember ötven centért. A rabló pályája kez*****etén volt, mindössze tizenkilenc éves, mellesleg ez is mentse tehetetlenségét.

- Na jöjjön, kis sztrovacsek! - vigasztalta a rablót humánus áldozata. - Maga is kaphat egy korty pálinkát... Hoppla! Legalább a muníciót elihatja a revolveréből... Ni, milyen szép nadrágrögzítô! - kiáltotta, ahogy elindultak, és egy hosszú spárgát pillantott meg léfüggni a feje fölötti vastraverzrôl: - Ezt leszedem innén, de a mindenségit. . . odacsomózták. . . - és kedvesen a fiatalemberhez fordult: - Nincs magánál egy bicska véletlenül?

- Mi***** -kérdezte a rabló, és halálosan elsápadt. - De hiszen. . . Maga fenyegetett. . . Magának van kése!

- Né gyerekeskedjék! Soha életemben nem volt késem. . Hopplá... no, várjon! De revolverem most már, hála Istennek, van, hát csak nyughassék, kedves sztrovacsek. . .

És a dühös útonálló orra elé tartotta saját fegyverét.

E különleges rablótámadás mellékesen a Megkerült cirkáló világraszóló kalandját is elindította hírhedt útjára. Az áldozat és *****az útonálló ugyanis végleges békeállapotban továbbballagtak, illetve az öreg továbbtántorgott. Így kialakult közöttük a végzetes eseményeket élin*****ító beszélgetés:

- Maga biztosan külföldi, mert engem nem ismer. . . Engem valamennyi rabló olyan jól ismer, hogy már öt lépésről nem köszön egy sem. Honnan jött?... - Ásítani akart, de csak csuklott. -Mesélhetne valamit a nagyvilágról. My parole d'honneur, az ilyesmi érdekel!

- Alexandriából érkeztem a Nil Marsallal... Ott is csak arról beszél most mindenki, amiről Oaklandban - felelte az ifjú rabló. Kíváncsiak, hogy mi történhetett a híres André de Rémiéux-vel?

- Ezt én megmondhattam volna! Együtt voltunk bezárva Surabaya-ban... Jó pofa volt! Tavaly leszúrták egy kocsmai verekedésnél a madridi Bivalyfő grand cafében.

- Hm... Alig hinném. Egy eltűnt óceánjáróról van ugyanis szó, aminek André de Rémiéux a*****neve. Egy turistatársaságot vitt magával esupa előkelő urat...

- És ellopta valami disznó? - vágoft közbe legyintve Wagner úr. - A tengeren vigyázni kell. . . Azt én jól ismerem. . .

Erről eszébe jutott egy operából valami kártyainduló, és harsányan énekelt. Az operák és ***** hazardjáték állandó zűrzavarában élt, az optimista részeket különös mámorában. Az ifjú rabló csak most vette észre, hogy különleges szakállú patrónusa az önkívületig részeg. .Közben gépiesen beszél, hogy ezt leplezze, de a szűk sikátorok között olykor egyik úttesttől a másikig dülöngött; de jobb zsebében a revolvert egy pillanatra sem engedte el, és így az ifjú útonálló me*****sem merte a galambosz illetve égszínké szakállú rablót megtámadni,

És hol az a kocsmát, amit az öreg említett? Megfoghatatlan volt a fiatalember előtt útjuk célja. Hiszen lassanként a kikötő környéki dombok között, Frisco kínai és egyéb bennszülött nációjának vályogviskóin túl bukdácsolt előtte a gargarizálva daloló, furcsa öreg. Lehetséges, hogy már nem is tudja, hová készült?

Ez az egyén nem ismerte Wagner urat, ha azt hitte, hogy a kékszakállú (bármilyen állapotban is) nem talál meg egy kocsmát, ahova készült.

- Nem tévedett el? - kérdezte az ifjú rabló.
- Ugyan! - röhögött Wagner úr. - Maga csecsemő! A Három Piros Dugóhúzóhoz még részegen is odatalálnék, pedig úgy élek, két óra óta alig ittam valamit. . . Látja ott azt a hátfénypontot? Nem. . . Azt az öt fénypontot?
- Ott messze?. . . Mindössze egy kis fényt látok arrafelé!. . .
- A maga korában én is annyit láttam. Nem kunszt. . . Hát ott van a mi koszmánk. . . Minden valamirevaló hotvolé odajár.
- Mondja. . . - kérdezte most az ifjú rabló, és itt kezdődött az egész örületes bonyodalom.
- Ismer maga valami kikötői hírességet, bizonyos Pizkos Fredet?... A Kapitányt?
- Mi?!. . . - horkant fel az öreg. - És maga mer kikötőben, tisztességes martalócok között lopni?!
- Én is hallottam már említeni. De azt hittem, hogy maga többet tud. Sürgősen keresik úralamiért ezt a Kapitányt.
- Mindig keresik! - legyintett Wagner úr. - De azt nem fogják el! Az én barátom!. . . My old Pizkos Fred, öreg sztrovacsek, a Kapitány!- Egy elragadtatott karmozdulattól keresztülesett valamelyik kisebb dombon, és ülve maradt, hogy megpihenjen. Úgy folytatta lihegve: -Annak bliktri a világ minden rendőrsége. . .
- Alig hiszem, hogy büntényről van szó. Nem említették, hogy betört volna, vagy pénzt lopott.
- Én pedig nem hiszem, hogy az öreg valahol betört és hozzátett a pénzhez. Nem természete.
- Valahogy talpra szédelt, és továbbmentek.
- Márpedig nincs büntény a dologban. Rádió is leadták, hogy jelentkezék bármelyik külföldi angol követnél. Biztosítják, hogy szabadon eltávozhat.
- A követ?. . .
- Miért a követ?
- Na hallja! Az öreg Fred úgyis távozik, ha akar, annak nem kell garancia.
- Csak azért kérdeztem, mert aki tudja, hogy merre jár a Kapitány és bejelenti, az száz font jutalomban részesül.
- Mi. . . - Egy pillanatig megállt, de csak úgy sikerült, hogy két karjának sebes mozgásával sarkára tántorodó testét nagy nehezen talpra svungolta. -Mit mesél? Maga, úgy látszik, részeg! Hopplá! Ne törődjön azzal, ha csuklom!... Azt

állítja, hogy ezért a gyerekségért tíz fontot fizetnek valahol?! Egy összegben?!

És nagyon izgatott lett, mert még sohasem volt ennyi pénze.

- Száz fontot mondtam! Hiszen még San Franciscóban is bement a rádió.

- Ne mondjon ennyit, drága martalóc! - rimánkodott remegve, és izgalmában egymás után hármat csuklott, ettől leesett a kalapja, viszont, amikor érte nyúlt, kéresztülesett rajta, majd felálltában lerántotta a fiatalembert is. Csak sokára és nagy nehezen értette meg világosan az elmondottakat, amikor is teli tüdővel egy nagyot üvöltött: - Hurrá! Szóval húsz fontot kap az illető!...: Ne mondja azt, hogy százat! Maga rosszul hallotta! Annyi font csak számtanpéldában létezik! De húsz, az van, vagy huszonnégy is lehet! Annyit már láttam! . . . Isten! Végre egyszer leihatam magam! Hurrá! - és felhajította a kalapját, azután esodálcokozva, idegesen támolygott mindenfelé, de nem látta sehol az ócska holmit. - Ha, most jó! nézek ki! Fennmaradt a kalapom! Nem baj! . . . Itt van, fogja. . . a revolvere! . . . Már nem kell! Van hitel, annyi, mint a madár. És ez a hitel sokáig nem fog elrepülni. . .

És odaadta, a kihalt éjszakában; a töltött pisztolyt az imént kifosztott rablónak, és megveregette a vállát.

- Hallott valamit a Kapitányról? -kérdezte a suhanc, miután rövid habozás után mégsem jött le Wagner urat a visszkapott revolverrel.

- De mennyire! Délben beszéltem vele!

- Hol van?

- Azt nem tudom.

- Hát hol beszélt vele?!

- A lakásomon.

- Hát akkor csak tudja, hogy hol van?

- Ilyen későn este? Késő dolog. Elég szép tőlem, hogy odatalálok. . . És jelentem. No, itt a kocsmá! Gyérünk befelé!

És berúgta a vaskó ajtaját. Sűrű füst, lárma és harmonikázás fullasztó, bántó hang- és szaggyvelege hömpölyödött feléjük. De mielőtt beléphettek volna, még a küszöbről, Wagner úr hirtelen visszatántorodott, bevágta az ajtót, azután ijedten megragadta a fiú karját:

- Jöjjen! Fussunk!

És hasra esett.

A fiú nem értette, hogy miről van szó. Ha érti, úgy bizonyára futni kezd, mint a kényes ügy részese.

Ugyanis Fülíg Jimmy állt az ajtóban, amikor wagner úr benyitott! A visszavonulás tehát elkésett intézkedés volt, mert az ajtó máris kivágódott ismét, és Fülíg Jimmy ugrott egyet. . .

A rabló, ha nem is tudta, miről van szó, ösztönszerűen a revolveréhez nyúlt, Mozdulatával egyidejűleg egy pofont is ka*****pott, és röptében csak azt érezte, hogy kiszakítják pisztolyát a kezéből. Azután lehanyatlott és elájult. Ugyanis a számára kiosztott pofon monszuni süvöltése, villámszerű csattanása és mindent elsöprő megsemmisítő hatása egyike volt azon pofonoknak, amelyek Fülíg Jimmyt közretettegett sztárrá avatták földünk jelentősebb alvilági köreibben.

HARMADIK FEJEZET

Miért ijedt meg wagner úr Fülíg Jimmytől? Mert az alvilág beavatottjai, akik közé a *****ofonsztár is tartozott, jól tudják, hogy Pizkos Fred, amikor éppen Friscóban tartózkodik, 'wagnernál húzza meg magát.

És mi baja volt a pofonok koronázatlan fejedelmének a kapitánnyal?

Ez az éles ellentét szintén közbeszéd tárgya volt a kikötőben. Néhány nevezetes alvilági vtrílaíkozás közben úgy adódott, hogy Fülíg Jimmy már szépen kikaparta a tűzből a gesztenyét, amikor egyszer csak megjelent a kapitány, és anélkül hogy körmeit a pacázshoz értetné, magához kaparintotta Fülíg Jimmy fáradságának kétes de jól megérdemelt gyümölcsseit. Attalában úgy, hogy Fülíg Jimmy végül még valami slamasztikába is keveredett. Azt is beszéltek, hogy egy homályos, régtől datálódó lovagias ügy van közöttük. Fülíg Jimmy llítólag egy ládában fogva tartotta huszonnégy óráig a kapitányt, más alkalommal a kapitány, életének egy fontos szereplése helyett, a karanténba juttatta Fülíg Jimmyt. Így ti7érgesedett az ügy lassanként odáig, hogy most már Fülíg Jimmy, ahol csak megfordult, a kapitány után érdeklődött, mert szerinte sürgős leszúrní valójuk van egymással. Oaklandban tehát éfíőször is wagner urat kereste, hogy a kékszakállú nyomán megtalálja ellenfelét.

Fülíg Jimmy ugyanis már két napja tudta egy csempész ismerősétől, hogy Pizkos Fred Friscóban van. Viszont azt is tudniá kellett, hogy aki a kapitány nyomára vezetí az angol Icbvetséget, az száz fontot kap.

Örtként vetődhet fel a kérdés az olvasóban, hogy miért nemjelentkezett Fülíg Jimmy ezen Száz font jutalomért az angol követségen, hiszen tudta biztosan a nyomravezető utat Wagner úr lakását. Nem ismerte ugyan a kékszakállú állandó tartózkodási helyének közelebbi címét, de nyomravezető a fontos cím tudta nélkül is lehetett volna. Beköpésnek nem számítana, mert a kapitányt épp hogy "üzletileg" körözik szabad eltávozásának biztosításával: De végül úgyszólván lett volna nyomravezető, mert ezzel a nyommal a követség nem ért volna semmit. Talán Wagner úr franciái lakását összesen ha négy ember ismeri ezen a világon, és Fülíg Jimmy, ezt talán mondanom sem kell, nem tartozott a négy ember közé.

Aztán az alvilág kiváltságos tagjai semmiféle jutalomért nem szeretnek hivatalos helyen megjelenni. Tapasztalt egyének babonája, hogy a hivatalokban való eszszkálás ritkán vezet jólra.

Fülíg Jimmy többféle szomorú tapasztalattal is bírta rév- és más kapitányságokon. A pénz riagy dolog, és nem okos, ha valaki túlságosan firtatja az eredetét, de ennek is van határa. A fregattfőhadnagy, mint hírhedt csempész, nemigen félt a határok átlépésétől, de hivatali helyiségek küszöbe mégis ama határ volt számára, melyét önszántából ritkán lépett át. Ezért nem jelentkezett régi értesülésével mint nyomravezető az angol követségen, és ezért kiáltotta Wagner úr, hogy "fussunk!", mielőtt hasra esett. És ugyancsak ezért nem csodálkozott, amikor egy csavarszorítóra emlékeztető markolás tapadt a nyakára, és úgy talpra segítette, hogy mncanni sem bírt.

- No nézd csak! - hebegte torzult, de udvarias arckifejezéssel. - Az én kedves sztrovacsek barátom! . . . Köszönöm, hogy felsegítettél, és most porolj le. - Mivel nem kapott választ, és a csavarszorító sem lazult, még nyájasabb mosollyal rikolettotta: - Nincs nálad egy szivar véletlenül? Ki tudja, mióta nem dohányoztam!...

Fülíg Jimmy különlegesen festői, általában ismert fregattfőhadnagyi egyenruhájában volt (A rangot és az egyenruhát ő maga kreálta.)

Az egyenruha így festett: elsősorban két pompás és fényes bôrlábszárvédő, fején a Államok önkéntes mentőinek ellenzős fehér sapkája és egy aranygombos flanelkabát! (Aki nem tudta, hogy az öltözék fregattfőhadnagyi uniformis, az megesküdött volna, hogy házikabátot lát.) No és a főúri, elsőrangúan dekoratív, nyeles monokli. Ilyen néven viselte ama kerékpárattételről függő, orvosi

nagyítót, amit különösen a szivárványhártya megvizsgálására használnak. Fülíg Jimmy a műszert valamelyik szeméhez emelte időnként, amikor úgy vélte, hogy reprezentálni kell.

- Pizskos zsebmetsző! -kiáltotta foglyának köszönés helyett. - Engem ne próbálj becsapni, mert szilánkokra pofozlak.

- Te mindig ezekkel a szilánkokkal jössz - idegeskedett wagner úr. - Miért kérdezed ötödször, hogy hol az a Pizskos Fred? Hát én őrzője vagyok annak a sztrovacseknek?!

- Ugye tudod, miről van szó?! Mert nem is kérdeztelek meg! Ne félj, nem ölöm meg azt a disznót! En csak megfizetek neki a karanténért, aki mindene van!

- Hát jó! Várj itt, mindjárt küldöm! - és máris indult volna, ha kilengéséből nem rángatja vissza a vasmárok. - Na! . . . Te mindig rángatsz!

- Most ide figyelj! Én kitöltöm rajtad az elszámolást, ha nem vezetsz azonnal a rejtekhelyedre! Tudom, hogy a friscói vasúti híd felé van.

- Köszönöm, sztrovacsek! Onnan már hazatalálok!. . . Egy órája töröm a fejemet. . . Te, ne rángass!

Gurgulázásba fulladt a hangja, mert Fülíg Jimmy kegyetlenül megrázta. Közben az ifjú rabló magához tért, de nem mozdult, mert azt hitte, hogy Fülíg Jimmynél egy hatalmas vasdorong van, amivel az arcába ütött. (A fiatalember másnap elhajózott fndokínába, új életet kezdett, és a tisztesség útjára tért. Sok az egy embernek, wagner úrral és Fülíg Jimmyvel találkozni egyazon éjszakán.) A fregattfőhadnagy fogcsikorgatva tünődött, hogy mit kezdjen wagner úrral? Ez közben elaludt, a szorongó marok támaszára függeszkedő testsúllyal. Mikor újra megrázták, nágyot horkant és felriadt:

- Szent Isten! Hány óra van?! - kiáltotta, mintha valaha is dolga lett volna az életben, mintha valaha is elkésett volna valahonnan.

- Ide figyelj! Én téged száz fonthoz juttatlak, ha elveszetsz a kapitányhoz.

- Könyörgöm, higgyétek el. . . Nincs annyi pénz, fiam, amit itten mondsz. . .

Az csak tíz font! De különben sincs nálam my old great man of the Pizskos! Higgyél nekem, te sztrovacsek! Hát szoktam én hazudni?

- Csakis!

- Biztos, hogy úgy van, ahogy mondod... De most miért hazudnék, ha olyan kedvesen fogod a nyakamat... Egy barát? Akivel már fegyházban is voltur>k együtt! Két bennlakó!

Fülig Jimmy gondolt egyet. Hülyeség volt ráijeszteni az agyafúrt vén martalóóra. Ettől ugyan nem csal ki semmit. De majd követi titokban, követi messziről. Elengedte hát a nyakát, és nagyot lódított rajta.

- Ha most nincs itt, majd elkapom máskor! De akkor nem lesz pardon! Wagner úr gálánsan meghajolt kissé, megigazította virágját, és imbolyogva elindult a sötétben. Egyszerre csak örömmel felkiáltott, mert rálépett a kálapjára.

- No, ez nagy késéssel esett vissza! - énekelte magában, és feltette öreg holmiját. Azután dúdolva, tíz lépés után átlagban három-négy métert csúszva, dombokon át, síkatorokon keresztül, bolyongott hazafelé, és úgy látszott, sejtelve sincs, hogy Fülig Jimmy követi, mint az árnyék.

Így érte el a kikötő túlsó oldalán, a száraz dokkon túl, az Oaklandból San Franciscóba vezető utat. Innen üres telkeken át, bukdácsolva a töltésig jutott. A vasútvonal mentén óvatosan letért, az éjszakai sötétségben, biztonságosabb mezőre. *****

No most!

A botorkáló alak később, a mezőn keresztül ismét a töltéshez szédelgett egy fordulónál. A kitérő vágányok körül járt. Egy vasúti kút és néhány bódé látszott mindössze, továbbá sok üres teherkocsi vesztegelt a környéken.

Mi az ördög!

Az öreg felkúszott a töltésre. Egy távolabbi, vakvágányra tolt vagon ajtajáról felemelte a reteszt, félrehúzta a tolóajtót és besurrant. . .

Megvan!

Fülig Jimmy futott! Amikor Wagner úr nyomába ért a teherkocsihoz, óvatosan közeledett. . . Jó lesz vigyázni. . . Elővette a zseblámpáját; és körülnézett. . .

Tehát ebben a rozsdás, kiselejtezett vagonban laknak ketten a Kapitánnyal. No, csak gyerünk! Most leszámol... Gyorsan félrehúzta az ajtót és beugrott... A kézilámpája máris körülvillant, mert Pizkos Frednek gyorsan jár a kése. . .

Mi ez?!

A vagon belseje üres!

Odaugrott a szemközti tolóajtóhoz. . . A fene! Ez a Wagner egyszerűen kiugrott a kocsi túlsó oldalán, és kívülről elretesztelték!

Hopp! Villámgyorsan megfordult. . .

Késő! Éles csikorgás hallatszik mögötte, amerről jött. .

És becsapódott a vagonajtó! Jól hallatszott, amint ráhullik a retesz.

Fogoly!

- Halló, sztrovacsek barátom!... Minden vagonnak két ajtaja vari - rikácsolta kívülről wagner úr. - Majd sokat kell dörömbölni, ha eluntad magad, mert ennek a fülkének rYtostanában késése van: öt éve nem indult. . .

És távolodó, lelkes dalolás hallatszott egy Áida nevű kardalosnôról, aki először becsapta a zöld alsót, azután kijátszotta a vörös felsőt. . .

NEGYEDIK FEJEZET

Fülig Jimmy a legnagyobb bajban volt.

Itt szépen éhen halhat, ha nem dörömböl: Viszont Friscóban ma az a helyzet, hogy neki nem ajánlatos ilyen dörömbölésféle feltűnôsködéssel magára terelni a figyelmet. Sajnos, egy Icétárbocos schooneren távoztak innen legutóbb a Holdvi*****ág Charleyval, és elfelejtették visszahozni a tulajdonosnak, aki bizonyára a rendôrségen is kerestette.

Mit ér a srófhúzó a belsô zsebében, a kiváló, kicsi; de pompás acélfúró felsô zsebében, a harapófogó meg a reszelô a hátsózsebében? Hidégvágással itt nem tud kitörést elkövetni, tudta jól. Régi ismerôje volt a vagonoknak.

Az ajtó hasadéka mentén tán elreszelhetné a keresztvasat, de ez nagyobb zajjal járna, mintha dörömböl. Így üldögél vagy egy óráig dühösen, tépelôdve, tanácstalanul. A retesz körül látta, hogy déreng már.

Most egyforma léptek csosszanása hallatszott a vagon körül.

Hallgatózott. Tán valami magános személy jön erre, és elég tapasztalatlan lesz esetleg, tiogy egymaga ajtót nyissón?

Megkísérli az ügyet! Végre is nem fog itt éhen halni! Kopogott...

- Szabadl - mondta kint az illetô.

Fene a tréfás kedvit!

- Nyissa ki! -kiáltott Fülig Jimmy -, lekéstem a friscói vonatot, itt aludtam, és rám csukták az ajtót, dokkmunkás vagyok!

Az illetô erre minden további nélkül kinyitotta az ajtót.

Fülig Jimmy ugyancsak minden további nélkül hátralépett, és tátott szájjal lehuppant egy üres ládára. Nagy ég! . .

A riyított ajtóban egy hosszú, hegyes kecskeszakállas egyén állt, és

valószínűtlenül hatalmas, karvalyszerű körmeivel még hegyéesebb formájúra sodorta ezt az amúgy is tekintélyes szakállt. Itt nem lehetett kétség!

A Kapitány állt ott! Pizskos Fred volt a megmentő!

És Fülíg Jimmy megpecsételtnek látta a sorsát. Ha ez az ember megmentette, úgy elveszett ember! Nem vitás...

- Hallom, hogy kerestél, fiam... Biztos valami dolgod van velem - mondta nyájasan.

A mindent!... Milyen egyszerű volt kutatni utána, hogy belevágja a kést. És mi az, hogy most mégis ilyen bizonytalanul ül a cserzett bőrű, ezer ráncú öreggel szemben. Miféle varázserejük van még inkább mágikus tekintélyük van az apró, ravasz csillogású szemeknek, hogy ez az elsôrangú bicskás, Herkules-erejű, veszett verekedô most ilyen bizonytalan? Egy kicsit mosolyogni kezd, majd dadog, végül lepöcköl valamit zavarában két ujjal pedánsan a kabátjáról. De azután mégiscsak összeszedi magát, ha már minden kocsmában égre-földre esküdött, hogy ne lássa Pepita Oféliát, (álíítólág) hú aráját, ha nem intézi el a Kapitányt:

- Itten arról van szó - lovalta önmagát goromba hangjával -, hogy magával dolgom van!

- Úgy?!... Miről lenne szó? - kérdezte, és hirtelen feléje lépett.

Valami kis karcolás, mintha túske érné az ingén keresztül, megcsiklandozta a fregattfôhadnagyot a gyomra táján.

- Vigyázz, Jimmy!... - intette szinte szelíd sùgással a Kapitány. - Sötét van, és még belegyalogolsz a késembe.

. . . Hogy szedte elô a kést, mikor nyitotta ki és miképp feszítette a hasának olyan szakértélemmel, hogy érintette is, és mégsem szaladt bele? Ez régi és megfejtethetetlen bûvészmutatványa volt. Egy biztos: lehet valaki százszor Fülíg Jimmy, ha egyszer Pizskos Fred késhegye a gyomrát érinti, akkor jobb, ha felveszi az utolsó kenetet, mielőtt a kisujját is megmozdítja.

- Mit bicskázik-... Bántotta magát valaki? -kérdezte sokkal gorombábban, de egyetlen maccanás nélkül Fülíg Jimmy.

- Csak mer hallottam, hogy kerestél valami miatt, és érdekelne az ügy mibenléte.

- Mi?... No és, ha kerestem? Üzent magának Hawaiiból a víg kiloccsantó tulajdonosa, hogy otthagya a dohányzacskóját tavalý. . .

- Tudok róla. Hát kedves, hogy ezért már egy éve keresöl engem, hol a szingapuri Katakomba Kaszinóba, ahogy mondták, hol meg a rotterdami Sajtfejű Mángorlóba, mert erről is értesültem. . . Érdemes egy dohányzacskó miatt? Fülíg Jimmy szinte szétrobbant dűhében, de mit csi*****álhat, ahogy itt áll az öreg késhegyére tűzve, és tudja a késről, milyen biztosan fekszik a Kapitány kezében, egész lazán, haránt a tenyéren, és nyújtott hüvelykujja mentén végigsimul a döfésre kész penge. És milyen egyszerűen, könnyedén, villanásnyi idő alatt tud behatolni valakibe, hogy aztán Pizskos Fred megtörülje egy fa törzsén, zsebre dugja, és egykedvű, csámpás lépteivel elbandukoljon a helyszínről.

Tehát pukkadt a fregattfőhadnagy, de közben olyan egyszerű testtartással, olyan mozdulatlanul állt ott, szinte jámboran, mint aki csakugyan dohányzacskója miatt kereste az egész világon e kevéssé tiszteletre méltó, de igen tekintélyes ôsz szakállú egyént.

- Meg azt is mondtad, hogy valami elszámolásod van velem állítólag -érdeklődött szelíden a Kapitány. - Nem tudom, igaz legyen-e? No, azt megadhatod, nem bánom.

- Most nincs nálam. . . akkor volt, amikor kerestem és. . .

Az öreg otthagya, valamivel távolabb leült egy fatönkre, és zsebre tette a kését.

- Hát nézd, Fülíg Jimmy! - szólt elgondolkodva, de igen határozottan, rövid csend után.

- Ez mind szép, amiket meséltél, de jegyezd meg magadnak, hogy aki engem nagyon keres, azzal előfordulhat, hogy megtalál véletlenül. -Nyugodtan beszélt, mert Fülíg Jimmy tudhatta, hogy amilyen ellenőrizhetetlenül gyors mozdulattal eltűnt a kés, ugyanúgy előkerülhet megint.

- Te tudod jól, hogy mindig a gyengém voltál... Csak sétálgass, fiam, fel és alá, dugd zsebre a kezéd nyugodtan, volt nálad egy revolver meg egy kés, azokat kiloptam az imént. A fogaidat ne csikorgasd, mert mind kihullik, mire vélem egyidős leszel, pedig ilyen korban sem árt, ha az embernek foga van.

- Majd még ezért egyszer. . .

- Csak te ne fenyegezzél engem, mert már többször is megijedtem, amikor mérges voltál, és nyugtalanul háltam.

Valamin gondolkozott, és recés ínyéből kiálló, két-három barna fogát pizskálgatta hüvelykujjának hosszú körmével, ázútán elkezdte komótosan a

pipáját tömni és rágyújtott. ***** "Valamit főz ez már megint!" - gondolta közben Fülöp Jimmy. - Nem azért jött ez ide, őt kiszabadítani, mert aggódott miatta. Ettől ugyan meggebedhet a saját édestestvére is nyugodtan, amilyen kutya. Most meg úgy füstöl, mint amikor azon járhatja az agyát, hogy hogyan kavarjon össze valamit, amin aztán teremtett emberfia nem ismeri ki magát rajta kívül.

Mert ez mindig kavarja!" - gondolta a fregattfőhadnagy. De hentesekre maradjon holta után a kése, ha egyszer nem szalad bele ebbe a sátánba.

- Akar még tőlem valamit? - kérdezte dühösen.

- Szeretném elintézni veled a számadást úgy, hogy békében hagyjál ezentúl. . - Csúfolódik?! Mostan teheti, de jegyezze meg, hogy a legravaszabb róka is terítékre kerülhet egyszer.

- Nohát, ezt szívesen elkerülném - bólintott rá komolyan a Kapitány. - Szeretnék veled egy üzletet csinálni úgy, hogy neked is legyen ötven fontod és nekem is.

- Ez megint micsoda?

- Megmondom. Engem valamilyen ügyben keresnek az angol követségről. Ez a keresés riem jár következményekkel. Talán az elsüllyedt Winnifred gőzös végett érdeklődnének, mert arra jártam egy háromárboccsal, és kimentettem sok utast.

- Emlékszem. Derék dolog volt. Csak aztán mindenki csodálta, hogy a vihartól megmentett utasoknak a gyűrűjük meg a zsebórájuk is odaveszett.

- Igen! - bólintott komoly visszaemlékezéssel a Kapitány. - Nagy vihar volt... De most elsősorban arról van szó, hogy nekem valószínűleg valamiféle jutalom jár, ha jelentkezem az angol követségen és a nyomravezetőnek, aki rám akadt, annak külön száz font. Most én a tagnak jutalmán felül szeretnék ebből a száz fontból ötvenet kapni. Tehát vigyél fel engem a követségre, így hozzájutottál ötven fonthoz, azortfelül én is jó üzletet csináltam miután nem kell félnem, hogy egyszer még megölsz. Mert remélem, hogy így szent a béke közöttünk.

- "Kavarja ez, vagy nem kavarja?" Megint nagyon valószínűen hangzik, amit mond, tehát biztos, hogy hazudik. De mit akar most itt vele kavarni? Lehet, hogy csakugyan nyugtot akar az öreg és ötven forint kereset? Baja nem lehet, ha rááll. Nem nagyon firtatják ott a nevét és ríeki van a belsőzsebében egy szinte kifogástalan okirat Olsen Jeff svéd matróz nevére: Majd elmegy mint Olsen Jeff az öreggel, és jól nyitva tartja a szemét.

- Szerintem -mondja azért óvatósan, rövid gondolkodás után -emögött valami disznóság van megint ellenem.

- Ha annyira bizalmatlankodsz, hát mással csinálom. Úgy látom, hogy félsz. Fülíg Jimmynek számtalan erénye volt, de a hiúságára időnként más tulajdonságait könnyedén elnyomta. Most is egészen nekfvörösödött a gyávaság vádjára:

- Maga hallotta valaha, hogy én félek valakitől?! Itt a Fülíg Jimmyvel beszél, hé!

- Magam is arra alapítottam mindent - mondta az öreg őszintén, és csakugyan így volt. Fülíg Jimmy hiúsága és naivságára sűrűn alapította számításait. - Ha tehát akarod, eljössz most velem a rejtekhelyemre. Kevés ember tudja ezen a világon, legyél te az egyik közöttünk. És délelőtt meglátogatjuk az angol követet. Ha megkapod az ötven fontot, úgy szent a béke. Itt a kezem! Múmiaszerű, piszkosbarna karvalykezét parolára nyújtotta.

Fülíg Jimmy ezt gondolta: "kavarja ez, vagy nem kavarja?" - és közben tétován elfogadta a parolát. A hűvös, ráncos; aránylag kicsi kezét olyan idegesen és zavartan fogta meg a iúköttök rettegett jassza, különösen mellbőségével, csodálatos ügyességével és legendás erejével egyetemben, mint az iskolás kölyök a zord tanítóét.

- Van valami papírod? - kérdezte a Kapitány.

- Egy jó okmány, Jeff Olsen névre.

- Akkor rendben van, habár nem hiszem, hogy szükség lesz rá.

Elindult előtte az öreg, pipázva, imbolyogva, alsókarjára vetett kiskabáttal, és hüvelykujja odabökött sapkaellenzôjére, hogy a tarkójára csúszott az ódon hoími.

Az hídon nem messze elérték Frisco külvárosát, a Fülíg Jimmy vegyesen baljós érzelmekkel látta feltűnni a szürke terméskôből épült csendôrlaktanyát: No, errefelé ô nem bujkálna. Még jobban belapultak a vasúti töltés melletti homályba, mert szépecskén virradt. Ilyenkor már hideg volt errefelé, különösen hajnalban. Az arktikus eredetű szél elúzi innen már nyár útóján a kikötô vándorait.

Fagyos, sós nyirok csapott hozzájuk. " Ez a, kicserzett vén rabló biztosan nem érzi" gondolta Fülíg Jimmy. - Egy kanyarban, a múút mentén, Piszkos Fred felemelte a csatorna rácsát, és elindult lefelé a vaslétrán.

- Gyere- - szölt vissza.

Fülig Jimmy követte, és helyére illesztette maga felett a rostélyt. Csak tán nem csatornában laknakúezek? Attól a wagnertől kitelik, azonban a Kapitány (azt meg kell hagyni neki) tudta, hogy mivel tartozik hírének és piszkos, de ellenzôs sapkájának. Nem hagyná elhírleni magáról, hogy csatornában lakik. Sokáig mentek a sebes sodrú szennyvíz mentén vonuló cementparton. Folyton rugdosni kellett a lábuk körül nyüzsgô patkányokat: Egy macskányi dög Fülig Jimmy arca előtt ugrott át, nagyot csobbanva, a csatornaárba.

Rövidesen egy keresztelágazáshoz értek, és a Kapitány elindult felfelé. Ismét kijutottak egy rostélyon, és ott voltak Piszkos Fred rejtekén.

Ejha!

Tágas pincehelyiség volt. Körös-körül mindenféle csomóba kötött rongyhalmazok heverték, kényelmes fekvôhelyet biztosítva a bujkálóknak.

- Miféle pince ez? - kérdezte Fülig Jimmy és. . .

És torkán fulladt a hang. A pince tûlsó végén magasán, néhány ablak volt, amelyen át szürke, hajnali fény áradt be. És egyszer csak feltűnt az ablakok előtt két gyanúsari határozott léptű csizma. . . Néhány lépés, azután koppan. . . fordul. . . csattan. . . És újra egyforma, tempós léptekkel távolodik.

Ez egy poszt! A Kapitány tôrbe csalta!

Ez volt az elsô gondolata, és máris ugrott a csatornarács felé.

Ott lihegvé meglapult. . . Nem! Piszkos Fred mégsem csalhatta tôrbe. A vén sátánnak legalább annyi számadása van a hatósággal, mint neki. Ni!. . . Most leül, kitesz m*****ga élé a zsebéből egy darab sajtot, és jóízűen eszik.

- Freddy bátyám. . . - hebegte. - Hol vagyunk mi itten?

Az öreg nagyot kortyintott a pálinkásüvegből.

- Ez, fiam, a csendôrségf laktanya pincéje. A lomtár, nem jár ide senki, csak behajítják a szétfoszlott, használhatatlan holmikat az ablakon keresztül, és minden évben egyszer eljön értük az állami rongyász kocsival. Nyugodt hely. Sose hallottam még, hogy itt razzia lett volna.

...És leheveredett egy köteg állami rongyra, azután nyomban és jóízűen elaludt.

ÖTÖDIK FEJEZET

Kora reggel elhagyták a pincét, hogy Friscóba menjenek.

- Te mostanában hová szegődtél? - kérdezte útközben a Kapitány, és a jegesen sűvítő, augusztusi, Iegigazibb friscói szél ellenére nem vette fel a kiskabátját. Fekete pamutszavettére; kirongyolódott, magas nyakával, viharvert életútján páncélos anyaggá keményedett, és úgy látszik, hogy e szilárdsága kellően óvta a gazdáját az időjárás viszontagságai ellen. Nem szólva deszkaszerű, mel!kasáig érő, közismerten óriás nadrágjáról, amelynek kétszárát végződésüknél cipői mellé gyúrte. . .

- Hát voltam Briccesz kapitánnyal - felelte Fülíg Jimmy. - A Nekivág schoneren ki-vándorlókat csempészünk Jávára.

- Annak már egy éve - szólt az öreg rágyújtva.

- No hát - válaszolta idegesen -, gyengélkedtem is! Amikor beszüntették a Nekivág schoonert, hát kaptam egy golyót a csíp,ômbe, és átúsztam vele egyik Szundáról a másikra. Az ember már olyan, az alkata miatt, hogy egyetlen lövéstől is megbetegszik, ha sportol vele. Most úmár tud mindent?!

- Hát ahogy vesszük. Mert fél évnél 'több, hogy éjszaka elbúcsúztál Pepita Oféliától, és megérkeztél Friscóba a Tök Harry teherhajóján.

Az ördögökkel cimborál ez a vén sátán! Különben nem tudhatna mindent.

- Nohát?! Átjöttem Friscóba? És?!... Áttért időközben a rendőrtanácsosi pályára, és most vállat?! Maga tán minden lépését kiíratja az újságban?! Nevetséges. . . Valamiből élni is kell az embernek, hát utazik.,.

Pizkos Fred nem szólt semmlt, vállat vont, megbökte a sapkáját, zsebeinél fogva kissé hónaljig riszálta a nadrágot maga körül, és valahová a levegőbe bámult, szinte unai.kozva. Fülíg Jimmy időnként idegesen oldalt nézett rá. Most igazán nem tudhat semmit. Csak véletlenül kérdezhetett így összevissza, mert közömbösen és mogorván csámpázik, mint mindig. Már a Golden Gate park igazán nagyvárosi környékén jártak, amikor hogy, hogy nem, Pizkos,Fred ellágyuló arckifejezéssel váratlanul így szólt:

- Vajon merre járnak a régi eimborák? Nem hallottál a Radzeer cirkálóról?. . . Csuklottál?

- Igen. Erős ez a cigaretta. Hogy mit kérdezett?

- Eszembe jutott a jó öreg Radzeer cirkáló, amit egy sötét emlékezetű éjszakán elloptam *****oint de Galle magasságában, a ceyloni karanténból. - És nagyot sóhajtott. -A régi szép idők!

Ez a világ legnagyobb színésze, de így mégsem komédiázik. Ez is csak tisztára

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
véletlen lehet, hogy a Radzeert említi.

-ű Rég nem láttam azt a hajót - felelte hűvösen a fregattfőhadnagy.

.- Hm. . . No hiszen, jó szemed van akkor. Fél év előtt még itt vesztegelt Oaklandban. Vagy *****ém tűnt fel neked?

Fülig Jimmy megállt. Irdatlan mellkasát teleszívta levegővel. Kevés maradt ilyenkor a közelében, aki csak egy kicsit is ismerte.

- Maga most mit kav*****r megint?!

- Furcsa vagy... - felelte a kapitány vállat vonva, és a pipáját tömögötte. -

Te inkább keveredsz az emberekkel, mint én, hát gondoltam, hogy mégsem

kerültétek ki egymást a Főorvossal, Holdvilág Charlyval, a Tüskés Vanekkel vagy a többivel, ha már ők itt állomásozik a vén cirkálóval, és te is Oaklandban forszíroztad éppen a megélhetést. Mit fújod ezért úgy fel magad?

Fülig Jimmy kiszusszantotta a levegőt. Ő itt állandóan fél ettől a szívtelen rókától, és mindig azt hiszi, hogy ez ki akar lyukadni valahová? Pedig igazán, mi van abban, ha érdeklődik a barátai iránt? Ezek előtt ugyan kiköpött legutóbb, és azt mondta, hogy tőle a jövőben felfordulhatnak, és mint már annyiszor, otthagya őket, és egyedül vándorolt tovább, de hát akkor arról volt szó, hogy az olajjal meg mindenfélével, szokása szerint, manipulált, meghamisítottá a hajónaplót, és becsapta őket. Ezek is mondták neki, hogy az ördög hozza mindig az útjukba, és a korhadt gégéjű Peters apagyilkos vén hiénának nevezte ekkor a kapitányt, de azért barát, az barát. Akkor is, ha nem volt mindegyik uralkodó, mint ő, Fülig Jimmy, és így nem ismeri a spanyol udvari etikett hivatali kifejezéseit.

Az meg persze hogy feltűnt neki, ha egyszer ő Friscóban van; itt horgonyoz a Radzeer, és elűg buta azt mondani, hogy nem látta. Lehet Oaklandban egy olyan apró sampán, amit Fülig Jimmy nem lát, ha végigmegy a kikötőn? Tehát bután felelt. Ennyi az egész.

- Nohát - szólt erőltetett közönnyel -, beszéltem Tüskés Vanekkel meg egypárral közülük. De riem lényeges. És senkinek sem kötöm az orrára, hogy mit, mert jó megélhetés az. . .

- Tudom, fiam - bólogatott megértően. - Mintha már említetted volna. Nem is akartam én mást tudni, csak hogy merre ment innen a privát cirkáló? Fél éve nem hallottam, hogy valahol kikötött volna a Radzeer, és aggódom. . .

- Mi?. . . Tán ottmaradt az evőkészlete vagy egy csomag dohány?

- A barátaimért aggódom.

- Nézze, Kapitány, hagyjon engem békit! Az rendben van, hogy maga mindig részeg, de úgy látszik, hogy újabban ez meglátszik-a beszédjén is. Miféle barátja van magának ezen a világon, azzal a szőrös szívével?

; Jimmy, Jimmy! Ki juttatott még téged ötven fonthoz békülékeny jószándékból? Ez végre is igaz. Csak ne kérdezne most itten mindenfélét. Mert ennél az Atyaisten sem tudhatja, merre gondol, mikor emerre kérdez.

- Ha éppen kifúrja a kíváncsiság, hát megmondhatom, amit a Buzgó Mócsing mesélt elinduláskor. Megint valami biztosító társaság fizet nekik, hogy vigyázzanak egy értékes hajóra. .;

- Furcsa! -motyogta rövid idő múltán ismét a Kapitány. -Na, mindegy... hm... coppant furcsa. . .

- Mi furcsa magának már megint?

- Itt van egy Fülíg Jimmy, a világ egyik legelső tengerésze! Ehhez értek valamit, hát elhiheted. És ma amikor aranyat ér itt Friscóban mináen közepes matróz, akkor ôk kutyába se vesznek és elindulnak nélküled a Radzeerrel. A fene érti. Vagy már híre ment, hogy nem vagy a régi? Ez lehet. . . Nekem is említette valaki a múltkorjában.

- Ez egy nagy hazugság! - Hirtelen észbe kapott. Megint a hiúságát piszkálja ez a vén tengeri dög. - Nohát hittak, és nem mentem, med a Dagadt Petersszel haragban vagyunk. Most tudja?!

A Kapitány vállat vont, és kiköpött a pipája mellett egy srég sercintéssel. Mitől vagy ideges? Ha nem mentél, hát nem mentél. . .

És megvakarta tarkóját flf. számú, beidegződött, tlegmatikus mozdulatával, amitől a sapka elôrehanyatlott a homloka felett. Csendben bandukoltak. Távolról már feltűnt az angol konzulátus. Ékkor váratlanul, nagyot rikkantott valaki mellettük.- Itt az én drága öreg barátom!... By Good! Kérem a huszonkét fontot! Wagner úr volt! Egy követségi tisztviselôvel!

Fülíg Jimmy elkáromkodta magát. Ez a nyomorult wagner megelőzte ôket. És most ha akarják, ha nem, övé a pénz. A kék szakállú, vén szélhámos jobb kezével a falnak támaszkodott, de részegsége hevében baljával meg kellett kapaszkodnia a követségi tisztviselô kalapjában úgy, hogy leszakította a fél karimát. Egy üvegnyi előfeget nyilván már kapott a p*****nzre.

- Ön a "Kapitány" néven közismert egyén? - kérdezte a követségi tisztviselô.

***** - Tessék? - kérdezte csodálkozva a Kapitány. - Nem értem. Közönséges matróz vagyok.

- De drága barátom! - sikongta Wagner úr, és kétségbeesetten összecsapta a kezeit, majd meg akarta ölelni valamelyik Pizskos Fredet a hat közül, de teljes hosszában végigcsúszott a járdán, ami alig zavarta, és így stabilabb helyzetben, nyugodtan folytatta panaszos előadását:

- Hogy mondhat ilyen?. . . Esküszöm, hogy ő az, verjék vasra!

- Ki ez a részeg állat? - kérdezte a Kapitány nyugodtan és a fregattfőhadnagy részint elámult a szemtelenségtől, részint elismeréssel hódolt, mert máris átlátta Pizskos Fred szeniális tervét.

- Azzal jelentkezett nálam, hogy együtt lakik önnel egy pincében.

- Sose láttam ezt az alakot. Tessék, itt az igazolványom. Egy héttel ezelőtt érkeztem Adenből, a Göteborgon; Jeff Olsen matróz vagyok.

Mi ez?!

A Kapitány szép nyugodtan előveszi belső zsebéből Fülig Jimmy szinte valódi okiratát, és átnyújtja az érdeklődőnek. . . Két perc múlva sietve távoztak, és igyekeztek elkerülni a környékről, mert Wagner úr, a követségi tisztviselő kalapjának fél karimáját a szívére szorongatva, sírva üldözte őket, amíg valahol oly szerencsésen esett a földre, hogy elaludt.

HATODIK FEJEZET

- Ha most a követségre megyünk, ez a tisztviselő azt mondja majd, hogy mégiscsak a Wagnernek jár a pénz.

- Hát nem megyünk. Felküldsz egy levelet a konzulnak, amelyben kéred, hogy fogadjon bennünket.

- Udvari szokás szerint - magyarázta Fülig Jimmy, rövid uralkodására emlékezve a Boldogságszigeten - úgy szokják a szerklit, hogy a királyi kabin irodájában kérvényeznek előterjesztést kihallást.

- Csak te csináld, amit mondok.

Este. . . Pizskos Fred és Fülig Jimmy megjelentek a friscói angol kónsul lakásán, ahol nyomban bevezették őket egy kis szalonszerű szobába. Két úr várakozott itt rájuk. Fülig Jimmy suhanc korában két évet a haditengerészetnél is eltöltött, és csak azután alakult úgy, hogy az óceán szaga nélkül ne

élhessen többé. Ezért nyomban megismerte az egyik jelenlevőben Anderson ellentengernagyot. A másik Haynes konzul volt. A követ nem kérdezte, hogy melyik a kettő közül Pizkos Fred. Aki nem vak, az láthatta.

- Csakhogy megvan, Mr. Kapitány! - mondta őszinte örömmel.

Az ellentengernagy, ezt tán csak ôk ketten tudták a világon, valamikor együtt volt kadett Pizkos Freddelel ôfelsége Prince of Buckingham csatahajóján. Azt beszéltek, hogy a Kapitány Yafami homályos, teljes egészében soha fel nem derített családi tragédiája miatt bolyongott e) annak idején, korvettkapitányi egyenruháját és úribb életét levetve. Azóta egyszer-másszor, hitratalos úton nem szorgalmazható esetekben, ahol a Titkos Szolgálat is tanácstalan volt, Pizkos Fredet a világ valamelyik távoli zugából felhajszolták, hogy egyedülálló tapasztalatait és különösen csavaros észjárását igénybe vegyék. Ez általában nem ment simán.

Az embergyűlölô, magános tengeri farkas sehogy sem állt volna kötélnek, ha Anderson Aem hívhatja. Volt szíve az öregnek? Lehet. . .

Különös, hogy a végletekig fukar, kapzsi ember egy-egy ilyen megbízás teljesítése után é*****tűnt, és sehogyan sem lehetett ráakááni, hogy jutalmát átvegye.

- Isten hozta, Fred! - köszöntötte az admirális, és vállára tette a kezét. Az öreg mormogott valamit, és zsebre gyűrte a sapkáját. Fülige Jimmy, akit a királyi tñiliôben való tartózkodás (mint ô mondotta) elég közvetlenné tett jobb emberek társaságában, bal szeméhez emelte a nyeles monoklit, és mélyén meghajolt.

-Ez itten - mutatta be a Kapitány - Fülige Jimmy a világ egyik legjobb matrôza. A fregattfôhadnagy elpirult a dicséretre. Ugy látszik, mégis szorult valami emberség ebbe e kútyába, és rokonszenvezik vele. Az ötven font most már biztos.

- Őszintén szólva, nem értesülést akarunk magától -mondta Haynes követ a Kapitánynak r; hanem a szolgálatát akarjuk igénybe venni.

- Ez a fiatalember értesített, hogy keresnek, tehát neki jár a jutalom - szólt a Kapitány -, szeretném, ha a száz fontot buzgóságáért magam adhatnám át.

- Tessék, már elôkészítettem - mosolygott Haynes, és kiszámolta dollárban az összeget, Fülige Jimmy kissé meglepôdött, amikor az öreg biztató mosollyal bölintott feléje, de zsebre tette a pénzt.

- Ez a tied, Jimmy, mert ügyes voltál - és leült, mert az ellentengernagy egy

mozdulattal :hellyel kínálta őket. - Kíváncsi vagyok, hogy miért kerestek?

- Hallott maga az André de Rémioux nevű hajóról?

- Kétképményes, tizenötezer tonnás gőzös, tizenhét év előtt keresztelték Cherbourgban: Ázóta csak egyszer szorult javításra, a penangi Mael-özön után. Batáviában*****szárazdokkba került. Legutóbb kirándulókkal az Ineognita Archipelre indult és eltűnt. A Blount-Fok magasságából adta az utolsó rádiójelzést.

- Maga minden tud, Fred - mondta meglepődötten az ellentengernagy -, azt is sejti tán, hogy mi történhetett a gőzössel?

Fülig Jimmy idegesen az öregre nézett, de ez csodálkozva vállat vont:

- Tudja ezt valaki ezen a világon, hogy a Blount-Fokon túl mi minden lehetséges egy *****tűnt hajóval? Egyáltalán mit keres arra okos ember gőzössel? A Marquesas-csoport után csak:korall- és atollzátony meg újra atoll- és.korallsziget van a Déli Sarkig.

- Tudjuk, tudjuk! - bólogatott Anderson. - Sajnos néhány gazdag és előkelő ember, fogadásból odahajózott. Robinsonok akartak lenni. Elhatározták, hogy egy évet töltenek az Ineognita Archipelen. Valami bolondos festő érkezett onnan, és azt mesélte, hogy va)óságos paradicsom az a sziget.

- Vészjellet nem fogtak fel?

- Nem. A Blount-Fok magasságából érkezett az utolsó leadás, hogy nincs semmi baj. A bolondos Robinson Crusoék derült időben közeledtek a célhoz. Több hír nemjött felőlük. Csak utóbb derült ki, hogy a biztosító társaság megbízásából a Radzeer követte őket. Az a furcsa, hogy a Radzeer is néhány fokkal a Cape Blounton túl adta az utolsó életjelt, azután elnémult a rádiója. Mindkét hajónak nyoma veszett. Magára vár a feladat, Fred. . . hogy hírt hozzon róluk.

- Sajnálom, Sir - mondta a Kapitány hidegen és felállt. - Megállapodtam egy bálnavadással. Jövő héten indulunk a Portola-szigetek tájára. Állítólag arrafelé csodálatos tömegben nyüzsögnek idén a cetek.

- Miért nem vállalja, hogy a Radzeer és a Robinsonok után kutasson?

- Mert nincs kizárva, hogy megtalálnám, és azt szeretném elkerülni - felelte zordan. Fülig Jimmy szégyellte magát az urak előtt, hogy így beszél ez a zsúgori szívű, vén sátán. Az admirális rosszkedvűen jegyezte meg:.

- Azt hittem, hogy régi barátai vezették a hajót.

- Tévédés, Sir! Mindig csak bajom volt velük, és gyanúsítottak. Ellenszenves

fráterek. Egyetlen csomónyi sós vizet is kár felkavarni az ilyenekért...

És úgy megriszálta a nadrágját, hogy ismét hónaljig süppedt bele.

- Hát sajnálom... - szólt a konzul. - Legalább van valami véleménye az ügyről?

- Miféle vélemény lehetséges itt?... Át kell hajózni kilenc és fél fokkal keletre a Cape Blounton, és ottjól körülnézni az árbockosárból. Ha egyik gőzös sincs a láthatáron, akkor ezer év múltán sem tudhatják, hogy mi lett a hajókkal. A Zöld Pofa eddig még nem árulta el, hogy milyen mélyre viszi le a déltengeri óceánjárókat, ha idegesíti némelyik.

"Ez egy nagy kutya -gondolta Fülíg Jimmy -, de úgy beszél, hogy mindenszava szentírás!" Az admirális kutatva nézett Piszkod Fred hideg, közönyös arcába. Megvillant feléje a két apró szern? Vagy csak úgy tűnt a csillár rásugárzó fényében?

- Hát... nem erőltetem, Fred... .

- Ha rám hallgat, sir, akkor ezt a tengerészt, aki idehozott, megbízsa helyettem. Tudom, kit ajánlok. Olyan ember, hogy egy csónakkal meg egy szál ágvitorláva) a sarkvidékre is elmegy, oda-vissza.

Fülíg Jimmy lángvörös lett. Mégse olyan nagy kutya ez, mint amilyennek hitte! Az admirális szeretett volna a kapitány arca mögé belátni a pillantásával. De ez rryugodtan és keményen nézett rá. Anderson a követ felé fordult:

- Ha nélkülözni is kell a kapitány szolgálatát; tanácsait elfogadjuk. - És Fülíg Jimmyhez lépett. - Keressen fel holnap délelőtt a waldorf Astoriában. Minden eszköz rendelkezésére áll az expedícióhoz. A biztosító társaság ötvenezer dol)ár jutalmat tűzött ki annak, aki biztos értesülést szerez az eltűntekről). Ezenfelül számíthat magas helyről, külön jutalomra...:

Fülíg Jimmy valósággal megdicsőült agyonlegyezett hiúságában. Tehát nyeles monokliját szeméhez emelte újból, és mélyen meghajolt. Közben eszébe jutott királykorából egy Napó leon néven közismert néhai kollégájának feljegyzett mondása, és így szólt:

- Kérem... vassal és kenyérral Kínáig is elhatolok.

- Ne hencegjél, Jimmy - intette le a kapitány -, mert Kínába te már elhatoltál) nemegyszer, egyetlen darab kenyér és vas nélkül is.

Ezzel véget ért a kihallgatás, az admirális kezét fogott a kapitánnyal:

- Ha mégis meggondolja, Fred... . A kapitány megvetően mondta:

- Én már csak bálnák után megyek. Némely embernél rendesebb állatok. És főként

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
hasznosabbak. Semmi közöm mindenféle alakokhoz, akik csak gyanúsítottak, és hálátlanok voltak. . .

Amikor az utcára értek, Fülíg Jimmy őszintén hálával mondta:

- Köszönöm, Freddy bátyám. . . és most adja ide az ötven fontot.
- Te kódis! Mikor járt neked ötven font?. . . Vagy talán az én bôromön akarsz meggazdagodni? Nem elég, hogy ötvenezer dollárt kerestem neked? Igazán könnyű hozzájutni.
- Azt ígérte - mondta dühösen -, hogy a pénz felét. . .
- Rendben van. Majd ha visszatérel, és ideadod az ötverlezer dollár felét, akkor megkapod tôle az ötven fontot. És elég volt belôfed, eredj a fenébe, amíg jókedvemben találsz.

Szólt, zsebre vágta a kezeit, sarkon fordult, és vissza se nézett a fregattfôhadnagyra, elkacsázott a kikötô felé. . .

HETEDIK FEJEZET

Fülíg Jimmy végigsétált a kikötôn. Csak úgy futólag nézte a hajórerrgeteget. A legnagyobb kikötôben sincs több, mint három hajó, amivel érdemes vállalkozni valamire.

A többi lomtárba való.

Ezek a szép, két- meg háromkéményes gôzösök, a nagy társaságok bazenjeiben, figyelmet sem érdemelnek. Elsôsorban felét sem éri a hajó, ha az ember nem ismeri "személyesen" a kazánajtótól a kötélzetig. Másodosorban ezek az új építmények csak ficsúrok. Szépen zománcozva, csillogó korlátokkal meg nagy fényű villanykörtékkel, de ha jön a tengeren egy nagyobbacska vihar, úgy elmerül az egész miskulancia, hogy pozdorja sem úszkál belôle egy óra múlva a víz színén.

Egy-egy sárga, piros meg fekete, tarka vitorlarongyokkal ékes schoonerrel vagy kuterrel szemben nagy passzióval megy el.

Igen!

Például ott a Yankee-Doodle! És mellette a Seehung. Ilyenekkel könnyű legyúrni a tengert ott is, ahol a legveszélyesebb. A kopott, hatalmas vitorlások fiatalabbja is megvan már átvenPves, és bordázatukon a világ minden tengerének képviselőjében virít némi rátapadt riioha vagy világosabb foltok itt is, ott

is: nagy viharok utáni javítások nyoma. Az ilyen legtöbbször maguk intézik el hevenyében, mert nincs olyan hurikán vagy ciklon, amitől az ilyen beálljon egy dokkba a sérüléseitől. Az igaz, hogy ezek a hajók fenéktől fölig yarrahfából épültek. Száz év alatt sem kezd ki a tenger egy ilyen hodályt.

Ni! Az ott a La Bahia! Hogy kibérelné nyomban! Persze, a spanyol José csak röhögne, ha valami bolond kölcsönkérné a hajóját. Bozontos, fekete szakállú, hasadt trikójú alak ez a spanyol. Éppen a korlátnál könyököl, térdig felgyúrt, rongyos nadrágban, és köpdösi a halakat.

Az ott a Drummer Dogg, szintén elérhetetlen. Az öreg Furr nem is foglalkozik mással csak kopragyújtással. Mint valami vén házaló bolyong a szigetvilágban, hogy megrakja a hajóját szárított kókuszából rakománnyal, és közben siratja a régi szép időket, amikor még a szigetékén egy kis pacázs lövöldözésre és szekerceharcra is sor került.

A szabadkikötő táján, kisebb-nagyobb hajók között, végül egy jelentéktelen, szurokszínű ócska bordázatú gőzösön megpihen a tekintete. Jó messze áll a kőgát vége felé, ahol a bérhajók horgonyoznak.

Hiszen ez a Hountler! .

Ezzel tízszer is bejárhatja valamirevaló hajós az összes vizeket egyfolytában. Csak éppen nem nezné ki belőle olyan ember, aki nem szerződött még erre a gőzösré. Sietve igyekezett Hountlerhez, csak lesz rajta valaki, aki felvilágosítást ad?

Hát volt.

Több személy, mint ahány kellemes lett volna: Két matróz, a szakállas Pofa Jenő, a Bőkezű Rócsild csúfnevű és még néhány. Kopácsolnak, csomóznak, nem kétséges, hogy a hajót kibérelték. Most rakják ki a légsűrítési szigonyvetőket. Kétségtelen, hogy a Hountlerrel megy az öreg cetvadászatra. A két matróz egy halálfejekkel dúsan jelzett ládát visz le a raktárba. Ezeken viszik a szigony végére felcsavarható, hegyes gránátot, mert újabban ilyenekkel lövik a bálnát.

A Hountlert elhalászta a kapitány. És azt már tudja jól Fülíg Jimmy, hogy ezenkívül valamirevaló hajó, amivel elmerészkedhet a Cape Blounton túlra, nem vesztegel Friscóban... 'l*****i fregattfőhadnagy sóhajtott. Még az emberek javát is elszerződtette előle a sátán.

- Hé, Chang! - kiáltott fel az egyik szakállás matrózhoz.

- Mi van?

- Miféle rendes hajó található még erre felé?

- Üzent neked a Kapitány - kiabálta vissza a matróz -, mert tudta, hogy ide jössz majd bémészkozni. Aszongya: Eredj a Háromárbocos Szódavíz vendéglőbe. A Vakapád ma este beáll a karanténból, mert letelt a zárlata. Szentelen Manfréd kiadja kölcsönbe!

Fülig Jimmy rohant. Hát mégse olyan sötét lelki öcdög ez a Kapitány. Szentelen Manfréd hajója legalább olyan jó, mint a Hountler. A Vakapád nem látszik nagyobbak egy propellernél, és valami felületes ember azt hinné, hogy inkább régiségtárba való, mint tengeri útra, de akit két csatahajó kergetett a vén papucson, az tudja, hogy mit tartson róla. Egyszóval tisztelettel emlegették minden kikötőben a Vakapád nevű tízezer tonnás gőzöst. Szentelen Manfréd tulajdonát.

A Háromárbocos Szódavíznél már nem találta a szakállas, kövér, félszemű kapitányt. Hol van? Azt mondja a pincér, hogy egy kisfiú jött érte, sürgősen elhívták valahová.

A mindenségit!

Valaki még megelelőzi! Kiment, és körülnézett, hogy merre keresse Manfrédot. Hoppla!...

Vagy húsz lépésnyire innen, egy pőzna előtt áll, és valamit néz a földön. Ahogy közelebb ment kiderült, hogy Wagner úr az a valami. A kékszakállú, állapotánál fogva, a pőznánál tovább már nem mehetett, ezért hívatta a Kapitányt. Fülig Jimmy rohant, és lihegve szól:

- Halló, Manfréd! Hogy adod a Vakapádat? Zekszejiciora kéne.

- . . . Drága sztrovacsek barátom! Sajnálom, hogy elkéstél! . . . Micsoda öröm! - áradozott Wagner úr, és több, mászó kézmozdulattal talpra dőlöngélt a pőzna mentén. - Mit szólsz, hogy én kibéreltem a hajót ettől? . . . A süket. . . , a sánta, igen, a sánta atya nevű hajót. . .

- Elkéstél, Jimmy! - bólintott Manfréd is. - Ez a hülye csakugyan kibérelte a hajót. Két hónapra az övé.

Ezzel a Kapitány elment, és Fülig Jimmy dühében nagyot fújva nézett Wagner úrra, aki ültéből a pőzna mentén mászógyakorlatszerűen felegyenesedett.

- Miféle k*****ll neked a Vakapád?

- Ilyet kérdezől, te csibész?... - és megcsókolta Fülig Jimmyt, majd néhány

Iéépéssel arrébb, újra elkezdett feltápáskodni. Jobban fejébe húzta a kalapját, elannyira, hogy karimája leszakadt a nyakáig, és most ott lógott külön, mint valami ovális kerete a búzakékszemu szakállfestményeknek. - Elmegyek, megkeresni az én drága barátaimat) A Radzeer után hajózik a Blount-Fokhoz a Vakmamával!

És máris megindult, de az első lépés után belekapaszkodott egy öszvérkordéba, mely továbbhaladtában megrántotta, hogy végigpuffant hosszában a földön; mint valami óeska gyapjúzsák, de röhögött.

- Nézd, ez a bolond öszvér, hogy siet... Te, sztrovacsek! Hogy lásd mennyire barátod vagyok beveszlek társnak!... Na?! Te is jöhetsz avval az izé... hajóval... valami beteg roknod. . .

Fülig Jimmyt előntötte a pulykaméreg. Ez annak a pokolfajzat Pizkos Frednek a műve volt) Tudta hogy Friscóban valamirevaló hajó nincs a vakapádon kívül, hát kibérelte, hogy lenyúzza a bőrét, mert előrelátható volt, hogy ez kell majd az expedícióhoz. A Wagner úr csak eszköz az ügyben.

- Hogy gyössz te ehhez? Ki bízott meg a kutatással?!

- Drága barátom... -és támolygott, tárt karral könnyezve -, az én bolond, nagy szívem és emberszeretetem így kívánja. . : és ezt nekem megtiltani nem lehet!. . . Az én aranyos barátaim eltűntek a Vakapáddal, most várják, hogy a Wagner úr értük jöjjön. . . Ezért béreltem ki a süket szülöt. . .

- Mondd meg egyszerűen, te szélhámos, hogy a Kapitány le akarja nyúzni a bőrömet, mert tudja, hogy kell a hajó és nincs más. Mennyiért adod át?

- Ne is mondj ilyen csúnyát! Nincs annyi pénz!. . : De azt megengedte a Kapitány, hogy ha te kifizeted az egész bérösszeget, akkor eljöhetsz velem, és megkapod a felit az ötven-száz dollárnak... Könyörgöm, ne mondd, hogy ezer! - sírta összetett kézzel: - Ti mind bolondok vagytok, a Kapitánnyal együtt. . : Az a konzul ivott valamit e)özôleg, és megcsúszott a nyelve. . . Ötvenezer dollár nem létezik, még negyvenezer sem. . .

Mit részletezzem Fülig Jimmy az ünnepien részeg Wagner úr szavai ellenére megértette, amit mondott. Ez a kapitány még kutyább, mint amilyenek gondolta, mert a jutalom felét is meg akarja kaparintani. (Az egyetlen ember akinék a pénzét nem meri Wagner úr elkölteni.) És még a bért is vele fizetteti. Mert tudja hogy Anderson tengernagy bőségesen ellátja a szükségessel. Legalább eljönne az a vén kalóz azzal a rengeteg eszével. De a Hountleren cethalászatra

megy az a sátán.

Hogy az ilyen ezer hájjal megkent, szôrszívú gazembert miért nem pusztítja el valami vihar? Visszamentek kettesben a Háromárbcos Szóдавízhez, ahol Fûlig Jimmy élsôsorban egy vödör vizet rendelt, és többször is belemártogatta Wagner úr fejét.

Aztán röviden megállapodtak.

Mit is tehetett volna? Még ha lenne is más hajó a kikötôben, nem tûrhette, hogy még egy expedíció kutasson az eltûntek után. Nem kis játék folyt itt a háttérben. Fûlig Jimmy tudtával. Vigyázni kelí nagyon! Amikor Fûlig Jimmy végül indulni akart, Wagner utánaénekelt:

- Állj meg, sztrovacsek galambom. . . Te egy nagy csibész vagy, akit mindenki tisztel. . . Ezért megmondom, hogy siess most a Három Piros Dugóhúzóhoz.

- Mi a fenét menjek én a Dugóhúzóba?

' Wagner úr megkapaszkodott egy asztalterítôbe, és lerántott néhány üveget és poharat. Fûlig Jimmy nagy nehezen kicsavarta ôt a terítôbôl, újra talpra állította, és megismételte a kérdést:

- Minek menjek én a Dugóhúzóba?

- Jaj, drága sztrovacsek!... Tisztára elfelejtettem neked megmondani, hogy a hajóskapitány személyére nézve itten nagy a zûrzavar meg mindenféle...

Fûlig Jimmy úgy érezte, mintha fejbe csapták volna, az, hogy ô legyen a kapitány, nála mindennél fontosabb volt.

- Mit beszélsz?!

- Köszönöm, hogy rázó! mert csupa por lettem... Itten arról van szó, hogy a Vakszûlöd című hajó tulajdonosa csak feltétel)el adta kölcsön. . . Halló, sztrovacsek, egy pálinkát hozzon!

- Beszélj világosan, mert betöröm a fejed!

- Én nem beszélek világosan?! . . . Olyan világosan. . . beszélek, hogy kiolthatod a lámpákat, ha én éjjel megszólalok! A hajó tulajdonosa. . . csak úgy adta kölcsön a hodályt, ha átvesszük a kap. . . Így megfulladok. . .

- A hajó tulajdonosa a Félszemű Manfréd! Azzal én beszéltem!

- De ô már bérbe adta a hajót egy másik tulajdonosnak és csak átengedte társba, mert nagyor, szeret engem. - És sírva fákadt. - És tudja rá!am. . . , hogy a barátaimért akarok menni! Az én drága barátaim eltûntek a Radzeeren. . . , A Tüskés Vanek, a Petters meg a Fûlig Jimmy. . . Azért ugyan nem kár. . .

Rejto Jeno - A megkerult cirkalo.txt

És zokogva megitta valakinek a pálinkáját, amiből nagy veszekedés lett.

Lassariként Fülíg Jimmy mindent értett. A hajónak volt már egy bérlője, és ezt a bérlőt Fél szemű Manfréd rávette, hogy társuljon a féleszű wagnerrel. . És ez az illető jelenleg a hajó kapitánya.

Tehát veszélyben forog, a kapitányi pozíció. Amit pedig a legutóbbi útja óta, amikor első tiszt volt, kisajátított. Névjegye is volt már:

ÚAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAÁZ

‡ DON FÜLIG DI ST. JAMES ‡

‡ hajóskapitány ‡

ŔAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAŰ

Mit jelent egy nagyravágyó embernek az, hogy világhírű szállásmester? Pláne, ha egyszer már volt kapitány! Mindenesetre el kell menni a Dugóhúzóba, hogy ezt az ügyet rendezze. Akárki is az a kapitány, elbánik vele, ha az útjába áll. A vendéglőben azután riagy meglepetés érte:

- A Vakapád kapitányát keresem - mondta a kocsmárosnak.
- Itt várt rád egy ideig, és azt üzeni, hogy később visszajön. Fél nyolcra. Ajánlom, hogy esínyján bánj vele, mert az nem ismer tréfát.
- Azt hiszed, van olyan legény, akitől én meghátrálok?
- Egyáltalán nem legény, hanem leány, és kalóz Pepinek hívják.

Fülíg Jimmy kis híján hanyatt esett.

Ezek szerint a Vakapád kapitánya egy nő!

NYOLCADIK FEJEZET

Nagyságos

Samtantónió öfelsége Uralóherceg úrnak

Bolontsáksziget

Félemelet, Királi Vár, balra

Tekintetes Kiráj ur!

Vettem folyó hó valamelyik napján toltótollamat és felszentelésül kollegális udvarságból elsősorban levelezek, ugymint: Felséknek, tisztelt trónutódjának, a

kirájn e  nacsag nak és kellemes császári  reganyj nak. Mer monta legmagasabb
anzix lapján Fels k hogy k. soraimat mind k szivesen veszi. Esz nagy
lek ltekesz s nekem mer Maga Fels k mégis csak egy kiráj, ami igen magas l su
urnak számit.

No és van uj k zlbsbe való.  

Mer, mostan m gint rólam hallgatja majd a rádiót a világ szeme. Fels k régen
elárulta hogy tudja mi az uri k teles g és nem köpött m g el semmit, ezért
esztet a si lh mos got is megirrom. Ugy volt, hogy csip s r l sem miatt, rövid
időt.uszva kellett töltenem a Szunda csoport néhány kies szigete között.

(Nagyon vesz jes hajózási rész, csupa zátony és rá ad sul mindenkire r  l nek a
v m r k.)

Mikor fel p l sem befejeződött Friszkóba mentem. fttten találkoztam Tüskés nev 
Vanek barátommal.  s vele volt a B szk  Mócsink régi meg hitt tettest rsunk is.
 r ltek nekem, mer akárkit nem vesznek a Radzeerre. Nemesak jó matróz szükséges
oda; hanem üzletileg is kipróbált cinkos kell hogy legyen. T h t  n is el
szerződtem közéjük. Nekik szerződött útjuk volt az fngobnito Arhipelre.

Erről tudtam; de fsten  risz hogy ezt a tényállást főfelügyelő és fogalmazó
ismerőseivel közölni sziveskegyg k. Ugyanis a Radzeer azóta mindenest l
elveszett, vagy ahogy a közmondás van: Hegyén-h t n eltűnt)  s a másik hajó is,
az André Demi  nev .  s senki sem tudja; hogyan csak mi. Fels k lesz a titok
egyetlen  i  fültanuja, levelemből. Mer itt egy olyan csoda és ezzel detto
olyan sz lh mos k társult egybe, véletlenből kifolyóan, hogy m k soha nem
volt, mióta a föld áll. Pedig esz régen forog a z rben.

Ott kezdődött, hogy a Der mit  turistahajó utasait nem szabadot l  biztositani
baleset ellen mer titkolni akarták az utat. Deja hajó tulajdonosa, esz a fukar
pasas, m ksem nem állhatta hoty titokba ne biztosicesa  ket és  gy a biztosító,
követésre szerz dtett  a Radzeert. Tehát az lett a feltétel, hoty titokban
h lkan k vess k asz André Der mit t és a rajta lévő turistákat. Eszek a
turisták csupa lort, m rki, részvényes, gy rigaszg t  meg egyéb m gn s
belevett k a fejükbe hogy ut nszanak egy bizonyos kruzo t, aki etyed l lakott
egy pusztá regényben. Tejjesen magános szigeten és minden nélkül, csak szolgája
volt és teljes felszerelése. Aszt mondják, hogy Rótbizony kruzoernek hi lt k. A
szo)g j t meg "Szombatori" nev  bennsz l tnek. Beteg emberek Iehettek, mert ha
valakinek annyi p nce van hoty berendesszen egy egész pusztá szigetet és az

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
illető nem Miami strandon vagy nem megy Lózan-Cseleszbe, filmsztárokkal
hetyegni, akkor az egy nagy ló, tehát jobb, ha megvizsgáztatja magát 1
orvossal.

Dehát a turista népsék ilyen.

Eccer felmásznak a hegyi jéghez, a geleserek közé, aztán tevére ülnek és
maláriások lesznek, mert nekik látni kell hogy a picamidonokban eltemetkezve
hogyan fekszenek a mumiáson dobozolva a valódi egyiptomiak. Ezek a kiráji
kollégáink, faragó néven uralkodtak. (A sirnak használt, piamidon nevű hegyes
tabletták a sivatagban található ásatás révén.) Hát ez is így volt, hogy a
sok turista elment a Derémit Andrión, Rótbizonyra, de nemesak egy "Szombaton"
nevű szolgálóval, hanem annyi kiszolgáló pasással, hogy az egész kalendári
jumról neveszhették őket. Hétfőtől Boldók Ujévik. És vitték minden közszükségű
cikket, hogy majd egyévet töltenek az elhagyott szigeten. Arrafelé rém
veszélyes, mert ott van a korál meg az atoll hazája. Babonás matrósok szerint a
korál meg az atoll állandóan növekszik és kőből való fíjjában elágaz a víz
alatt. Állítólag ettől van hogy sokszor nem talál az ember egy szigetet, mert
ez közben a víz alá konyult. És talál ujat, mely felkonyul a vízből hirtelen.
Az Ingombnita Arcipel is ilyen atoll zátonnyal körülvett földsziget.

Hogy a tárgyba térjek, ahogy a biztosító rendelte a hajókövetést, a Radzer egy
nap távolból osont a Rémitő André De mögött, hogy a másik utasok ne sejtésék
célunkat. Amilyen tengerészek voltunk olyan lett az osonás, hogy még a
biztosító társaság sejtéséjainkat. Ez az igazán jó kiszolgálás. Mert
mi gondolkosztunk, hogy nem lehetne e itten más üzlet is?

Mikor pár fokkal elhagyta a turista hajó kap Bluintot, akkor történt a
világosoda! Éppen a láthatárról felfedeztük úgy hogy a Főorvos egy messzecsőbe
látott. Aztán elejté a távvezőt. . . Mint aki hüje let. . . Végül is így kiáltott
a hajóhid csövébe: "Stop! Félsz! . . . Ilyet az öregapárn se látott! Teljes
göz!"

És neki volt igazán a komaiidirozással! Mert lehetett a tisztos felrTtenő, rabló
öregapja olyan világotjárt, mint a Rótbizony Kruzer, ijét akkor se pipált inék!
Felséged is úgy ineresztette volna a szemét, mint egy, lekmagasabb sült hal.
Mert mi volt a látás? Alomnak is rossz!

Ez hüje Rótbizony hajó, ott állt a távolba egy több mérföldes sziget közepén.
De kellősen!

.. Mintenki aszt hitte hogy megbolondult és káprész a szeme.

Felsék tudja hoty én nem vagyok babonás és fütyülök a varáslatra, mer Limában asz inkák főpapja adott egy amuletet ilyesmi ellen. De én is keresztet veték. Óreg tengeri farkasok tanácstalanul néstük ezt a messzisékből. Ety füstölgő hajót 1 nagy darab szárazföld közepébe. Éjszaka hoty a gózös ne lászson, lesötétítve mekközeítük a szigetet. Asz lnkokinto Arcipel volt, ahova készültek asz undok turisták. A hajó ety szigetből kinyujtott földnyelv közepén vesztegett, baloldalára kisé dólten, félig sárba.

És ekkor megoldódott a titok!

Ety marha eset ami egyszer ötezer évbe lehetséges. Látszott hoty a földnyelv olyan hatalmas vizinövényekkel van tele mit mohának és maszatnak neveznek még nyüzs*****ött rajta mindenféle Iény, sikló, pilop söt tinta hal is. Tehát nemrék még tengerfenék volt! És furesa keskeny rózsaszinesfonott sziklából áll az egész! Ez az az élve képszödő, atolközés ami a viz álat fejleszt magát. Hát mit tetszik gondolni, felsékes fejében hoty mi történt?

A sziget felé már lassított az Andrémitő De és egyszeresak esz a zátony, pontosan amikor felette volt a hajó, kiemelkedett a viszből!

Esz az atalos zátony, a part folytatása volt, a visz alatt! A hajó eeceresak látta hogy átképeszték vonattá, mert egy friss félsziket közepén hálád! Erre persze oldalt konyula, orrát iszapba furá, de mert aliggözze ment, mégse nem borult fel.

Hát-iat nem csoda?

Hoty ilyen buta szerneséje legyen 1 hajónak a zátonnyal? Hoty pont akkor menjen el fölötte, amikor esz alatta följön?

Este volt és a távoli holdban ôk jóllátszották, de mi nem.

Sürgős segítség nekik nem kellett mer szárazföldön nem merül el a hajó. Mi tehát kesztük az üzleti oldalról nézni a világesodát.

- Esz csupa naty ur - mondta a Fôorvos - és gyönyörű nagy váleságdij, ha elrabolják ôket.

- Mi nem rabolhattuk el - lihetge a Dagadt Peters - mert nálunk biztosították ôket e0enünk. És rabló ide rabló oda vagy van becsület vagy nines!

Soká gondolóztunk. A Buszkó Mócsing cvikker nevü drótszemével uty pislogott (de felette nészve) mintha fôszne valamit asz agyában. És abba asz agyban a fekete széles nemezkalap, rnek a hosszú kilógós ôsz hajzat alatt, a bibiresókos ronda

arc, sok agyvetőt takar.

Vártuk, hogy mit tervel.

- De hát - mogyasztán és rettenetesen nagy orra moszog, mint amikor üzletet szimatol

- mi volna ha mi is szátonyra szaladtunk volna? Esz ikaszán lehetős ilyen balszerencés szálónynál! És nem lehet tisztességellenesnek venni. Igen a tenger: veszélyes és minclen hajó utja rögös rajta.

- Ne csavard itten a szót! - mondja a Holtvilág Csárli. - Köpt ki amit gondolsz!

- Eccerü - mondja a Mócsink, - Nagy díj lesz kitűszve a két hajóra. És mi inajt mektaláljuk saját makunkat. Valaki vizsamaty keresőnek.

- De mi nemszalattunk zátonyra -szóla búsan a Tüskés Vanek, kivel Felső annó dettóban mekhitt hirigelést vágzett.

- Hát ha odaengettek a kormányhoz - mondta esz a Buszkó Mócsink - én úty szátonyra futok, véletlenül, hogy még csak nem is ilyen hűjén állunk ott a hajóval mint eszek, De előbb még jön itt a Fülíg Jimmy (esz én vagyok) ötet ufolsó nap vettük fel, tehát senkise tuggya, hogy a hajón van. Hát előbb most visszafortulunk, letesszük őt Markeszasznál és vizsajövünk ide. Ha most nem figyelünk jól, hát szátonyra futunk. És minek mindig figyelni? Azután ha sok díj lesz kitűszve, Fülíg Jimmy értünk jön és mektalál.

Ez a terv általános helyeslés közepetével találkozott:

Kész volt a mekbeszélési eredmény. Engem a Radzeer Markeszasz sziget közelébe visz. Ott csónakon partra megyek gőzössel Tahitiba jutok és innen Friszkóba. A Radzeer közben lábujjhegyen visszaoson és éjszaka ügyesen zátonyra fut, a föltnyelven, mit a sziget hirtelen kinyujta.

A Derémi Anditő gőzös rádiója kilett az ütközésbe, hát a Radzeer sem adottjelt az életről. És elhatározták, hogy ha mertetrend szerint beáll a hajónk a zátonyra, ôk is megrongálják a cirkáló rádióját. Majt egy fatörzset a tornyának döntenek, mintha esz is a katasztrófa kövezménye lenne.

Minden úgy sikerült, ahogy a terv volt. De Oaklandban a sors különös kegyetlensége következtében összehozott 1. bizonyos róla elnevezett Piszok Manfréd nevű Kapitányal akit már említék - úgy hiszem régebb keltezésből.

Mer esz mindég kavarja!

Elôször elhatároszám, hogy lovagias ügyünket bicskászás utjára terelem, de

utóbb mégse tetem. Öreg egyén, hát éljen. Felső tuggya puha szívemet. De mit tesz a véletlen! A róla elnevezett kapitány éppen megbizást kapott az angol konzulság igazgatójától, hogy vezessen zekszedediciót a szerencsétlenül jártak ellen. De ő azt mondta, hogy ha elvitte éimborájit, a Radzeerrel, az ördög, hát kár lenne megtalálni őket. (Esz nem éppen felebaráti mondás, de ő ikaszán nem felébarát, hanem egész barátságatlan.)

Így aztán én lettem alkalmaszva. De esz a Piszok Alfréd, úgy kavarta hogy kénytelen voltam ety kékszakállu illetôvel társulni. Csak így lehetett enyém a vakapád. (Felső esz olyan megkszólítás, hogy nem veheti sértésszámbaú eszt a szót, amej különben is, nem viláktalan atyát jelent, hanem hajót.)

Demilyen remeket!

Erre még kisül hogy nem csak a kékszakállu lesz társam az eszpejicióba, hanem még valaki. Nemszeretek ilyen link embereket belevonni rendes szélhámosákba, de esztet muszáj mert kell a vakatyád.

Az ügy további fejleményeit is új töltôtolammal kelteszem majd, Markaszászból és fokadja Felsőked is viszonzva; kecses uralói megemlékezésemet hűségért. Maradtam sajátulag is kelt most lent, ,

viszontírásra

Don Fűlig di St. James s. k.

U. i. Nem tudom hogy hallot-e kirájúr a kékszalluról? Nagyon ismert pasas és ha értékeli ôróla külön irok. Csak arra ismétlôen kérem, hogy az ügyrôl diszkréciós urisággal megnémuljon Felsők.

Fűlig fenti.

KILENCEDIK FEJEZET

Amikor Fűlig Jimmy a Három Piros Dugóhúzóban végre meglátta Kalóz Pepit, életének nevezetes periódusához érkezett. Meglepôen csinos nô volt ez a kaíóz! Olyan sima fekete hajú, hogy szinte cseréppfigurának látszott, ami attól volt, hogy olajjal egyengette rakoncátlan hajviseletét. Pepita kosztürriöt viselt, de úgy látszik, kissé elszámította magát a varrónô, mert a ruha olyan szűken

feszült idomain, hogy szinte recsegett rajta járás közben. Az ember minden pillanatban várta, hogy felsiklik a ruha teljes hosszában. Kalóz Pepi azonban nem félt ettől.

Ő általában semmitől sem félt.

Nyakában a kosztüm hasítéka mentén valami nyeszlett, keskeny szôrmedísz csüngött, és egy hatalmas bôrretikült hurcolt magával amit az alsókarjára akasztott. Szép vonásait kissé eldurvította az olcsó púder és a túl élénkre festett száj. De ettől valahogy még szebb volt. Kontyra való, hetyke kis kalapot viselt, rézsút a fejébe csapva, és ahogy energikus mozgással yégígment az ivón, a férfiak önkénytelenül utat engedtek katonásan lendülő két karjának. Sokféle ékszer zörgött a csuklóján: gyöngy, karperec, sôt egy valószínűtlenül hatalmas ékkövekkel díszes melftű: Ujjain csak úgy villogtak a színes és fehér üvegek, iriert mondanom sem kell talán, hogy Kalóz Pepi ékszerei egyetlen karátot sem képviseltek, ékszerészi szemmel nézve.

Ha ugyan ékszerész szeme az ilyen holmit megnézi.

- Maga az a Fülíg Jimmy, aki beszélni akar velem, hogy társufjunk? - mondta, és erélyesen leült; karpereceit egyetlen kézzel visszahárítva. - Hát feljöhet a hajóra, nem bánom, de figyelmeztetem, hogy rendesen kell viselnie magát.

Hé!... Jack! whiskyt, fél pohárral, a dollárosból !

Kosztümje felsô zsebéből egy kókadt kettéhajolt cigarettát tett a szájába, és felkattintotta tiozzá az öngyújtóját.

Hó, az angyalát! Ez aztán a nô!

- Nézze, nagyság. . .

- Kalóz Pepi vagyok.

- Figyeljen, Miss Kalóz. Itten arról van szó, hogy engem bíztak meg ezzel az üggyel, ötvenezer dollárért. Én Fülíg Jimmy kapitány vagyok, biztosan hallotta már ezt a nevet.

- Még nem -felelte a nô, és lehájtottá a fél pohár whiskyt egy slukkra. - De valami rokonát már említették előttem. Egy azonos nevű szállásmestert.

Testvérek?

- Hm... Voltam én szállásmester is. De nem ez.a fô. Azt hiszem, hogy jól kijövünk majd egymással.

- Ha nem, hát nekem ez is mindegy. Szíval maga vállalja az összes költségeket, a jutalom egyharmad részéért?

- Hogyhogy?! - horkant fel dühösen. - A Wagner meg maga kapják a felit, és én a felit?!

- Nincs sok időm, és ostobaságok nem érdekelnek. Három egyforma részre megy az egész, ha nem tetszik; keressen más hajót. . .

A föld nyelte volna el azt a Kapitányt! De mit tehetett? Mindent el kellett fogadnia. Amint elvben megállapodtak, Kalóz Pepi kinyitotta hatalmas retiküljét, amely tömve volt mindenfélével. Többek között egy harapófogó és egy hatlövetű revolver is találtatott benne, színes selyemzsebkendője és a kompaktja mellett. Hosszas keresgélés után egy gyűrött papírt szedett elő, és kisimította. Kész megállapodás volt. Fülíg Jimmy nagyot sóhajtva aláírta.

- Most menjen legénységet keresni, és én is utánanézek - mondta tKalóz Pepi. - A régi kikötőriél várjuk egymást.

- De itt vigyázni kell. . .

- Csak ne tanítson engem! Ócskábbat mint maga, nem hozok.

Fülíg Jimmy utánanézett, amint a feszes kosztüm alatt vonagló izmaival elsietett. Igaz, hogy "ez aztán a nô!", de kellemes lenne néha odaszólni egyet, amikor ilyen éktelenre tátja a száját. .

Visszament a Háromárbocos Szóдавízhez. Nem gyerekség jó legénységet találni ilyen földényben és főként ilyen útra. .

Senki se szegődik szívesen olyan hajóra, ami a Cape Blounton túlra indul, hogy Incognitasziget táján rejtélyes módon eltűnt gőzösöket keressen.

- Hé, Jimmy! -kiáltotta valaki rekedten, és amint megfordult, a Vörös Vaszcot látta, aki szokása szerint te)jesen cészeg volt, és régi*****arátjának tárt karral akart a nyakába borulni, de elvétette célját, és a földre hullott.

Jimmy boldogan segítette fel. Ez kitűnő gépész! Még kormányozni is tud, csak éppen nem az atoll meg korallzátonyok hazájában.

- Te, Vaszc! Elszerződöl hozzám?

- De mennyire!

- A Cape Blounthoz megyünk, a Radzeer után.

A Vörös, tántorogva bár és gyöngyfényű szemgolyókkal, úgy látszott, hogy rövid tűnődés után meggondolta magát.

- Hát tudod, ez olyasmi. . .

- Jó, jó - legyintett Fülíg Jimmy, aki tisztában volt a nehéz verbuválás

módjaival. - Nem is számítottam rád, mert ide aztán csupa felnőtt ember kell,

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
hírhedt kikötői legény...

Tapasztalt rendőrfőfelügyelők szerint a Vörös Vaszcisnál hírhedtebb legény aligha akadt a papírokkal nem rendelkező, de állandóan a tengeren élő egyének nyilvántartójában. Ezenfelül Vaszcis igen alacsony termetű volt, amiért a "nem felnőt" megjelölés elsősorban szíven találta.

- Mondd ezt még egyszer, és beverem a pofádat! - felelte, és rántott egyet a nadrágszíján, de kicsúszott a keze, és könyökével hasba vágott egy arra siető egyént.

- Verekedni mostan nem fontos - mondta Fülíg Jimmy -, mert nekem tovább kell menni, hogy valamire való legényeket keressek.

- Nohát, egynek itt vagyok én- Én rám ne járassa senki a száját, hogy nem voltam benne valamiben, amihez férfi kellett.

Ez elsőrendű akvizíció volt. Valamilyen oknál fogva itt is, ott is magános, hosszú szőrök lógtak alkoholizmustól puffadt, vöröses, kerek arcán. Ezeket a szőröket a borbélynak e) kellett kerülnie borotválás közben, hogy ne növekedjenek túlságosan. Évek előtt valami fürdőhelyen lopott egy hatalmas szalmakalapot, amit a hölgyek napellenzőnek használnak, és ezt hordta. Középtermetű, pocakos, ágrólszakadt egyén volt, duzzadt, széles szájjal, és okkal vagy ok nélkül állandóan vakaródzott. Aki nem ismeri, az akkor sem engedte fel a hajójára, ha fizet érte.

De aki tudta az igazi matróz értékét, az megértette Csomó Bill hetyke, embergyűlölésig pökhendi magatartását mindenféle környezetben. Ez a magatartás akkor sem változott, ha süllyedt a hajó, vagy ha ciklonban látta el szolgálatát.

- Halló, Bill! -köszöntötte Jimmy.

- Szervusz! - felelte. - Sürgős volna nekem innen elmenni, mert beköptek valamilyen ügyben. Nem tudsz egy jó hajót?

- Elsőrangút! A Vakapád! Azonnal indulunk!

- Azonnal, sajna nem lehet. Vona ma este egy rövid elintézni való ügyem a Fáraónál.

A Fáraó egyiptomi tulajdonos kocsmája volt, az óváros legsötétebb sikátorai között, a legsötétebb vendégek találkozóhelye.

- Elkísérünk és megvárunk - mondta Fülíg Jimmy.

- Ha pofonokról van szó. . . még segítünk is - szólt két csuklás közt a Vörös

kormányos nincs. Aki van, az köll a kutyának, de szerencsére fedélzetmester akadt. Csontvázszerűen kiszögellő bordái, feltűnően sőtartós vállai, hegyes könyökei és általában soványsága miatt Csont Muki néven ismerték a kikötőben. De még rTrindig nincs kormányos. Éjfél tájban befutott Kalóz Pepi néhány elsőrangú emberrel. Jól összeválogatta őket, mert köztük volt a Svéd Ökör nevű kiváló egyén meg a Stráfos Harry nevű is, egy prima rádiós. Összevagdalt arca miatt kapta a "Stráfos" predikátumot. A többi is mind jó anyag volt.

- De kormányos nincs - kiáltotta Kalóz Pepi, és akkorát csapott a combjára, hogy visszahangzott a környék.

- A közvetítőtől pedig nem kell ember... - dühöngte Jimmy.

- Én elvezetem azt a bricskát. . .

Valamennyien megfordultak. Egy különös, feltűnően jóképű egyén állt a közelben egy lámpaoszlopnak dőlve. Éppen befejezte a pödrést; megnyálazta a cigarettapapírt, és nadrágján végighúzva a gyufát, rágyújtott.

- Ez meg honnan a pokolból jött ki? - ámuldozott Kalóz Pepi.

- A Rézgróf! - mondta mérsékelt lelkesedéssel Fülíg Jimmy. Hiába, nem örült, ha ilyen jóképű piperkôc került érvényesülése útjába. Mert a Rézgróf híres szépfiú volt a kikötőben, és spanyol létére (spanyolnak mondta magát), értett a festői eleganciához. Rakoncátlan, görödör, vörös haja, bronzszínű, érdekes arca, gyönyörűen rikító, kék vagy piros selyemnyakvédői, tarka kockás vagy sárga selyemingei, feszes, széles cipői, finom szarvasbőr nadrágja, széles nagy csattú öve, nem utolsó sorban izmos, karcsú alakja mind egy-egy száíkat jelentettek Fülíg Jimmy szemében. No most ehhez még nagyszerűen énekelt, gitározott, harsány nevetéseivel olyan pompás gyöngyfogazat villogott versenyt mély tűző tekintetével, hogy kőből legyen a szíve annak a nőnek, aki nem borul első látásra a nyakába. Nem szólva arról, hogy volt már kapitány, kormányos, gépész, vitorlamester, és mindenben elsőrangú.

- Te eljönnél? . . . - kérdezte rosszkedvűen Fülíg Jimmy.

- Ha mondtam.

És máris rámosolygott Kalóz Pepiré, hogy arca csupa.'nyájas, szemtelen ránkba vonult szét. No de ez nincs vajból.

- Maga jó kormányos?

- Ne blamáld magad, Pepi - jegyezte meg Lógás Hugó. - Ez hazahozta a sarkvidékről, eltört iránytűvel a Hurricane-t.

- Hát akkor jöjjön velünk. Én Kalóz Pepi vagyok. . . Ná! A kezembe akar harapni? A "kapitány" elrántotta ugyan a kezét, de belepirult közben. :. Másnap délelőtt, miután bérakodtak, a Vakapád felszedte horgonyát, és teljes gőzzel elindult délnyugat felé.

Útját, ezt talán nem is sejtették a hajósok, igen magas személyek aggódva és nagy várakozással kísérték.

Szamoáról, majd Fidzsióról rádióközlést adott a tengernagy hivatalnak, majd diadalmasan jelentette, hogy négy fokkal áthaladt a Cape Blounton.

Néhány nap eltelt... Száz és száz rádió kereste a Vakapád adását... Hiába! A Cape Blounton túl a gőzös nem adott életjelt többé. A hármadik hajónak is nyoma veszett az óceánnak ezen a misztikus részén. . .

TIZEDIK FEJEZET

Miután elindultak, némi tekintélyvillongás zavarta meg a közbékét. Wagner úr indította el a Iavinát. Vagy kevés volt a pálinka, amit ivott, vagy a szesztartalma nem volt elég magas fokú az italnak; annyi bizonyos, hogy induláskor aránylag kevéssé ingad*****zva megjelent a kapitányi hídon. Belső zsebéből kirántott valamit, s ezáltal több álcu, hervadt virágok és egy darab sült tök esett ki a fedélzetre. Azután fejére tette azt a valamit, és ekkor kiderült, hogy a friscói önkéntes csendőrök sapkáját alkalmazza kapitányi dísznek. Azután belekiáltott a szócsöbe feszesen, katonásan:

- No mi lesz, apuskáim? Hát nincs gőz a sztrovacsekbe?! Vagy lazáltak? Ekkor megjelent Fülgy Jimmy a hídon, és közölte a kékszakkállúval, hogy ha nem megy a fenébe, úgy a tengerbe hajítja.

- De drága sztrovacsek!. . . Én a Pizkos Fred adjutánsa vagyok. . . Hét csak rám kell nézni!. . . Ez a-sok csibész itt mind jól ismer. . .

Fülgy Jimmy tapintatosan belevágta Wagner urat a másodkormányos üres kajütjébe, hogy veleszakadt az ajtó. Most meg a Rézgróf állt meg a híd alatt és felszólt:

- Hé, te! Nekem a Wagner kapitányom. Jobban imponál, mint te.

Fülgy Jimmy Iesietett hozzá.

- Mióta nevezöl té ki kapitányokat?!

- Nézd, Fülgy Jimmy - mondta, és remek csatos övét megigazította. - Köztünk már régen esedékes, hogy néhány őszinte pofont váltsunk:

- Magam is azt hiszem. Mert szerintem te egy hencegő alak vagy.
- Legalábbis annyira, hogy megválogatom, kit nevezek kapitánynak. Nem bõrkamásni dõlga az ilyesmi.

Szíven találta!

Fülig Jimmy a bõrlábszárvédõjét úgy tisztelie, mint valamilyen házibálványt. Az már egyéniségéhez tartozott, hogy ha szíven találták, ritkán hibázta el feleletül az állcsúcsot.

Belevágott a Rézgrófba.

Puff!

Piff-paff!

Nagy csata lett..: A kormányos bezuhant a konyhába, a szakács meg az ételek közé. De máris felugrott. .: Még egyszer visszaesett egy gyomorbarúgástól; míg úgy pattant feI, hogy õ vihette be híres balegyenesét, amitõl Fülig Jimmy egyszerűen elszállt, mintha a vitorla nélküli siklórepülést gyakorolná: És belegabalyodott Lógás Hugóba meg a kötélcsomójába, és minimum tizenhat pofont kapott a Rézgróftól (mindegyik díszpéldány!), amíg kivergõdött ismét.

És miután kivergõdött, egy horogütés újra a földre vilte, de ördögi specialitásával estében elkaszálta a Rézgróf lábát is, és egymásra zuhantak. Aztán egyszerre ugrottak fel, és megint zuhogott a négy súlyos ökõl.

Piff-paff!

Puff-piff-paff!

A fiúk báméskodva körbeálltak.

Ritka szép verekedés! Ilyet nem pipál mindennap a kikõtõ népsége, ahogy a kettõ állja és osztogatja a pofonzivatart. Akkorákat, hogy lazább csontrendszerû embernek a felétõl is szilánkokra repedezne a koponyája. A Rézgróf jobb keze ugyan most odaszõgezi torkánál fogva Fülig Jimmyt a szellõzõ kürtõnek, no de csekélység az az iszonyú pofon, amit közben visszakézzel kap, hogy freccsenõ vér permetezik szét. Feleletül belecsapja a fregattfõhadnagy fejét egy szellõzõ kürtõbe, hogy csak úgy döng és horpad (nem a fej, hanem a kürtõ), de közben még kettõt kap a minden elsõprõ monszúnként respektált po_ fonokból, majd egy rúgás éri térde táján. . . Egymásra zuhannak! És a földön gurulva csépelie a másikat, aki felül kerül. Borzalmas ökõlcsapásokat osztogatnak, egy-egy kézzel a másik hajába markolva, hogy csak úgy döng az odacsapkodott koponyák alatt a padló. .

Bumm!

Egy lövés dörren, majd éles kiáltás hasít a levegőbe:

- Hands up!

A kiáltás nem lett volna elég, de a riasztólövésre ösztönszerűen talpra ugranak. Kalóz Pepi állt ott, karján a nyitott retiküllel, kezében a még füstölgő hatlövetűvel.

- Mi ez! - kiáltja energikus, mély hangján, és még a kosztümje is szokatlanul feszül a támadó kiállításában. - Mi ez? A szolgálat megtagadása nyílt tengeren? Ide vigyázzatok! Én tudom a reglamát! Aki zavart csinál a hajón, azt úgy lepuffantom, mint a pinty!

A két embert csak a ruházata után lehetett valahogy felismerni. De azért egyikük sem lihegett. Tapogatták véraláfutásos, sebzett dagadt arcukat és morogtak.

- Nem mondtad nekem - kiáltotta dühösen kalóz Pepinek a Rézgróf -, hogy ez lesz itt a kapitány.

- Jogomban lett volna őt fejbe löni! - replikázott Fülíg Jimmy. - A kormányos fellázadt ellenem, és. . .

- Kuss!

Ezt mondta röviden és halkán kalóz Pepi, majd rágyújtott egy cigarettára, és felment a kapitányi hídra. Ott a harmadik disszidens, Wagner úr, elbóbiskolt közben. Csendőrsapkában!

- Bocsánat. . . - szólt a nőhöz Wagner úr, hóna alatt a kitört fülkeajtóval. - Nem tudja nagysád véletlenül, hogy hova megy ez a hajó?

Egy rövid, elutasító kézmozdulattól ajtóstul hanyatt esett, majd lerepült a hídról. Azután kalóz Pepi ismét a mellkasára csapott egy nagyot, és a következő tömör szónoklatot tartotta:

- A kapitány én vagyok! Fülíg Jimmy az első tiszt, és a Rézgróf a kormányos! Ha valakinek nem tetszik, az jelentkezzen! - Most mindenki menjen a dolgára, és aki verekedést kezd, azt úgy lepuffantom. . .

... mint a pinty! Ezt már hallottuk... -dünnyögte Fülíg Jimmy és elsietett.

- Majd máshol számolunk! - súgta a Rézgróf mellette.

- Remélem, nem kell egy évig várni - felelte Fülíg Jimmy vad tekintettel. - Kalóz Pepinek pedig jobb lesz, ha békét hagyasz. Az nem bukik az ilyen színes ruhájú ficsúrokra. ***** - Akkor meg minek törödsz vele, hogy békén hagyom-e

vagy sem?

Néhány másodpercig nézték egyrúást, de a kapitányi hídról vezényszavak hallatszottak, és a két dühös férfi a dolgára ment.

- Ez egész jól érti a dolgát - súgta Csont Muki, a fedélzetmester, Lógás Hugónak, a kapitánynő felé bökve a fejével. A kormányos és az első tiszt ügye nem érdekelte őket. Az érintezett dolog. Előbb-utóbb valamelyik "hidegre" teszi a másikat. Viszont nagy meglepetést jelent Kalóz Pepi, a kapitány. Alaposan értette a dolgát. Úgy elkommandírozta a vakapádat, hogy vén tengeri medvék sem tehetnének volna különben. Mielőtt kikötőbe értek, a svéd ökor fel akart sietni a hídra, hogy segítsen vezényelni a lavírozásnál, mivel új kapitányunknál rrlégiscsak félőnek tartotta, hogy eltipor néhány bárkát, vagy felfut a partra.

- Nlit akarsz itt? Eredj a dolgozdra! - kiáltotta Kalóz Pepi, azután határozott, kurta parancsokat osztogatott, és olyan simán történt a manőver, hogy csak ámulnak mind. . .

Ellenőrző körútjait éjfél előtt pontosan és rendszeresen végezte. Észrevette a legkisebb hibát is, és sokszor odaállt egy cigarettára elbeszélgetni az emberekkel.

- Te hol tanultad meg így a hajózást? - kérdezte Lógás Hugó, amikor esti körsétáján megállt közöttük a fedélköz lejárója előtt.

- Az én papám negyven évig szolgált a Balti-more-on - felelte, és odaült közéjük a lépcsőre, hogy felső zsebéből egy petyhüdt cigarettát vegyen elő, és a szája sarkába dugja. Ott volt hajósinas, ott lett matróz, és húsz évig mint kapitány vezette. Amikor meghalt az anyám, kénytelen volt engem is magával vinni, és ott nőttem fel, a Balti-more-on.

Nyikorgás hangzott, ahogy a hajó megdől kisé, és Kalóz Pepi hátrafordult, mert tudta; hogy Fűlig Jimmy valahonnan, az árnyékból nézi.

- Ez kitűnő történet - mondta a fregattfőhadnagy.

- Az igaz - mondta Kalóz Pepi és felugrott -, de sokkal kitűnőbb lenne, ha valaki megoíajozná a csigákat, hogy ne sikongjanak úgy.

Fűlig Jimmy kísérni akarta az útján, de Kalóz Pepi közölte vele, hogy erre semmi szükség nincs. Jaj is lenne bármelyik kikötőf jassznak, ha tiszteletlenül mer közeledni egy nőhöz, aki velük "dolgozik". Ilyesmiben nem ismernek tréfát. Amikor Kalóz Pepi végigjárta a vakapád minden zugát, csak akkor tért vissza a kabinjába. Útközben figyelme mindenre kiterjedt. Sőt.

Talán még többre is, mint az kötelessége lett volna, mert a kormányállásba olyankor kétszer is benézett. Először a Rézgróf közölte vele, hogy minden rendben van, utóbb szemtelenül vigyorogva már úgy mondta, hogy:

- Még mindig minden rendben van.

- Nem kérdeztem, hogy mi van! - vágott vissza idegesen Kalóz Pepi. - De hát maga nem kormányozhat éjjel-nappal.

- ftt még leválthat a Fülíg Jimmy, de ha a Cape Blountot elérjük, itt kell aludnom a kormányállásban és lehetőleg állandóan kormányozni, mert ott nem vezeti el a hajót senki rajtam kívül. . . Hacsak. . . - vigyorgott - a kapitánynő nem ismeri keresztül-kasul a Déltengert.

A kapitánynő elővett egy bágyadt cigarettát, amit előbb itt is, ott is meg kellett nedvesíteni a nyelvével, hogy rágyújtson, azután így szólt:

- Maga miért pimaszkodik velem állandóan?

Inkább kíváncsian kérdezte, mint idegesen.

- Ilyen sajnálatos természetem van - felelte farizeus arccal, nagyot sóhajtván. A kapitánynő végignézett rajta, leplezetlen megvetéssel.

- Majd ha egyszer összeveszünk valamin, akkor nem beszél majd úgy velem, mint valamely hölgyismerősével; a táncteremből.

- Az könnyen lehetséges - felelte bólogatva, de változatlanul azzal a fographyogtató, szemtelen mosollyal.

A kapitánynő idegesen elsietett, és éjfélkor átadta Fülíg Jimmynek a szolgálatot. Az út aránylag nyugodtnak látszott és mégis. . .

Amint közeledtek a Cape Blounthoz, a legénység körében valami izgalomféle lett úrrá. Mégiscsak olyan tengeren hajóznak, amelyen két hajó áthaladt előttük, és eltűnt anélkül, hogy egyetlen rádiójelet leadott volna: A Marquesas köcül gyakorlatozó cirkálók, a Tasmaniába igyekvő Swallow annak idején kifejezetten azt állították, hogy fogniuk kellett volna az adást, ha a két hajó közül bármelyik is vészjelet ad le. Hogyan merülhet el, vagy miféle katasztrófa történhet a két hajóval, hogy rádiójelzést sem adhatnak?

Nyilvánvaló, csak egyféleképpen. Ha nagy viharba kerülnek, nem tudják a tüzet gyorsan lecsökkenteni, és valami módon becsap a víz a kazánhoz, és akkor a hajó szinte egyetlen óriási kézigránáttá változik, amely esetleg darabokra robban, még mielőtt a rádiós csak sejthetné is, hogy miről van szó. No, de vihart akkoriban nem észleltek a Déli Sarktól a szigetvilágig, pedig ezek a

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
meteorológusok mindent pontosan tudnak.

Egyik sem mondta ki, pedig azonos véleményen voltak, hogy itt csak két eset lehetséges: Vagy bennszülöttek éjszaka megtámadták a hajókat egy szigetnél, ahol kikötöttek, vagy pedig, űez a valószínűbb feltevés, a Zöld Pofa csontkeze van a dologban. Mert a Cape Blounton túl, egészen a Déli Sarkig, a Zöld Pofa végtelen birodalma következik. És ahogy most itt a lépcsőn üldögélnek, Csomó Bill viszi a szót. Csomó Bill) érdekes ember, mint a neve is mutatja.

Állandóan egy szivarvéget rágcsál, de ez úgyszólván sohasem ég, és a hátsó zsebében egy pálinkásüveget visel: Jellegzetes nála az, hogy a pálinka, amit kedvel, édes. Ritka ember, mert kikötői körölkben az édes pálinkát hölgyismerőseink számára rendelik vendégek.

Csomó Bill kivételesen szerette az édes pálinkát, és szolgálatban vagy szolgálaton kívül, szélcsendben vagy pusztító orkánban, egyaránt előhúzta bizonyos időközökben hátsó zsebéből az édesre töltött üveget.

Egy kapitánya megfigyelte, hogy szinte gépiesen, egy óramű pontosságával, minden csomóriyi út után iszik az üvegből. Azóta nevezték őt Csomó Billnek.

- Hát szerintem - mondta a körülötte ülőknek megfontoltan, mert jól tudta, hogy sokat adnak tájékozottságára -, a Zöld Pofa és Radzeer között bizonyos elfentétek lehetnek már régóta. Valami történt már akkoriban, amikor Pizkos Fred és ez a hülye kékszakállú állítólag a Brigitta pestishajóval meg a Radzeerrel egyszerre manipuláltak, és tartja magát az a hír, hogy a kapitány, amilyen kutya, ha pénzről van szó, akkoriban kibabrált a Zöld Pofával.

Nagy csendben voltak. Nehéz szélcsendben haladt a hajó, és a puha, egymástól elszigetelt ködcsomók kezdtek feltűnedezni. Valamerről hullámverés is érkezett, és enyhe nyomással kissé megbillentette a Vakapádat.

Csomó Bill elővette édes töltött üvegét és ivott. Hosszú, tempós kortyokban. Valamennyien emlékeztek a Brigitta zavaros ügyére, és a kapitányról hajlamosak voltak feltételezni, hogy rriég a Zöld Pofával is kibabrált, amilyen rengeteg esze van. Egy ideig, miután visszatértek, Eriscóba, a Főorvos meg a Dagadt Peters és a Radzeer többi matróza csak úgy szórták a pénzt. Tehát ha pénzről van szó, ez a zsupori szívű Pizkos Fred magával a sátánnal is kibabrált.

- De hiszen akkor Fülíg Jimmy meg a Rézgróf is a Radzeeren voltak!. - mondta Csont Muki.

- Az igaz. De nem ajánlom, hogy érdeklődjél náluk nyitott bicska nélkül. Mert a

Radzeer általában olyan utakon járt, hogy nagy a hallgatás utána. No és a legénységnek bőven van ,pénze; és aki nagyon érdeklődik, azt elkapják valahol a kikötő egyik sötét zugában és slussz, passz, kész! Nincs többé kíváncsiság.

- No de végre is - dűnnyögte a Svéd Ökör -, minekünk semmi dolgunk nem volt a Zöld pofa tengerén. Hát ezért. . .

- Mit ezért? - felelte dühösen Csomó Bill. - Itten van a Fűlig Jimmy meg a Rézgróf: Ászondóm, ha a Zöld Pofa tengerén elsüllyed egy hajó, vagy nem tudják, mi lett vele, és rádiójel se jött, akkor ott a legjobb eset, ha üres kézzel visszajövünk. Elhihetitek nekem.

- Miért nem előbb mondtad?!

- Azért -felelte Csomó Bill -, mert nekem olyan sürgős volt eljönni Friscóból, hogy nem lbródtam semmivel. De ha tudni akarjátok, a Vörös Vaszics is benne volt a Radzeer dolgában, amikor az a fovagias ügy történt a Zöld Pofával...

- Az volt az egész ügy -mondta most valaki váratlanul felettük -, hogy az én öreg barátom, thé old great Man of-the Pizkos és én, kaptunk egy üzleti megbízást egy hölgynevű hájóról!. . . Igen, igen, barátaim, ez a hölgynevű hajó, ha jól emlékszem, Belladonna, ez pestist rakodott .;valahol, és kerestek üzletembereket, ákik felmennek rá, hogy elégessék! A nyílt tengeren! Hahó! A nyílt tenger a legszebb a világon.

E kiáltása után Wagner úr az ajtóval együtt, me íyet magánál hordott, lesiklott gurulva vagy hat lépcsőt a fedélközbe.

- Egy a kérdés - mondta Csomó:Bill -, a pestises Brigitta hogy került az ügybe?

- Azt megmondhatom, drága barátom! Azt hiszerri, húsz dollárba került! De nem! Húsz olyan pénzbe, hogy Egyiptomba fizetik, és mégis angol. . . Ezt a hájót elsüllyesztettük a `Kapitánnyal, s később megint feltámadt, és megint elsüllyedt, és végül mindenki megmenekült. Legokosabb, ha most elénekeljük valamennyien a makk alsó belépőjét a Lohengrin című operából. . . :

De mielőtt hozzáfoghatott volna az áriához, szokása szerint, rajtáütésszerűen elaludt. Feje alatt a kabinajtó. Csomó Bill elövette pálinkásüvegét és ivott, amiből mindenki tudta, hogy nem érhatték még el a déli áramlást, mert akkor ennyi idő alatt nem tehettek volna egy esomónyi utat.

Komorán, csendben üldögéltek ott.

Fűlig Jimmy, akí már régebben átvette a szolgálatot, körútján időnként mindig visszatért a kapitányi fülke felé, és elgondolkodva álldogált. Nagyon meglepte

volna, ha látja, hogy Kalóz Pepi durva, fitymáló arca milyeri különösképpen elsimul, ha egyedül van, és nem látja szíkségét, hogy imponáljon a hajón ezeknek a durva embereknek.

Egy kis füzetbe írogatott valamit, és közben teát főzött. Fülíg Jimmy ezt nem láthatta, mert a kapitány kajüt ablaka két méternél is magasabban volt. De az ajtó sakrán világosság szűrődött ki. Fülíg Jimmy, mikor már harmadszor kóvályogta körül a fülkét, végre is kopogott.

- Igen! - kiáltotta egy nyugodt, csengő hang b,entről. A fregattfőhadnagy meghúzogatta zubbonyát, megigazította a galérját és belépett.

- Jó estét! - mondta és igyekezett legszélesebb, legnyájasabb mosolyával köszönteni a kapitánynőt.

- Jó estét! - felelte ez nyugodtan. - Valami baj van?

- Nem mondhatnám. Csak talán a hajó dolgait... kellene megbeszelnünk abból a szempontból. . .

- Éjszaka nem szeretek tárgyalni. Különb is milyen szempontból kellene bármit is megbeszélni magával.

A kapitánynő hangja nem volt rideg és mégis. . . Fülíg Jimmy úgy érezte, mintha hideg vízzel öntötték volna végig. Ilyen egy beképzelt nő!

- Csak talán annyiból lenne szempont. . . illetve megbeszélés, hogy itten a hajón, ahogy az előbb hallgattam véletlenül. . . itten mindenféle hülyeséget beszél a legénység, amiből még baj lehet. Ezt a Zöld Pofát emlegetik, és ez a részeges Wagner még jobban beugratja őket...

- Ez fontos dolog. És majd holnap megbeszéljük. Jó éjszakát!

Mikor Fülíg Jimmy kissé leforrázva távozott, közvetlen mellette, a sötét középfedélzeten, egy cigaretta parázsa mögött halkán felnevetett valaki: A Rézgróf állt ott.

- Látom, hogy betévedtél ellenőrzésre a kapitányhoz. . . '

- No és! Mit kell ezért vihogni? - kérdezte szokása szerint felfújta mellkassal.

- Csak lassan a testtel, Jimmy! Úgy látszik, fejedbe szállt újra a kapitányi dicsőség. A fregattfőhadnagy keserűen nyelt. . . A ménkű csapjon ebbe a sók istenverte csavargóba. Állandóan mindnek az fáj, hogy ő a kapitány. Miért nem fáj nekik a Rűcskös Morton vagy a Briccesz? Csak olyan kikötői fiúk azok is, mint ő. És mégis, ha meghallják, hogy a Fülíg Jimmy elsőtiszt vagy kapitány, hát akkor meenten pofázik a sok söpredék. Nem az első eset. No de nem is az

első tíz pofon hasonló ügyben, amit a Rézgrófnak kiosztott. Habár ez sem spórol. . . De most még külön vadítja itt az ember vérit ez az elszánt tyúk, Egészen egymás előtt álltak, hogy összeért a kabátjuk. A Rézgróf cigarettája gúnyosan felfénylett az arca előtt.

- Semmi közöd az én kapitányságomhoz.

- Hagyd ezt a nőt Jimmy - szólt csendesen a kormányos. - Nem neked való.

- Tán terád bukik?

- Nem mondtam - felelte a másik egykedvűen. Majd rövid tünődés után hozzátette:

- De lehetséges. . .

- Ez? - kacagott Fülíg Jimmy idegesen és gúnyosan. - Ez fűgyül az ilyen pasasokra, mint te. Éppen nem olyannak látszik, hogy selyemrongyok meg cicomák imponáljanak neki a férfinál.

A másik Iassan bólogatott:

- Értem. Szóval a bőrkamásniért bolondul... Nana!

... Hirtelen megfogta Fülíg Jimmy nekirezdülő csuklóját. De nem az acélszorítás tartotta vissza a hatalmas kezét, hanem a nyugodt hang:

- Nem jó van, Jimmy. Most már a Déli-tengeren vagyunk, és ha "kicsináljuk" *****gymást, akkor az egész társaság a víz alatt víkendezik holnapután. Mert nincs, aki a helyünket átvegye.

Ez igaz volt. A fene a takarékoságot. Nincs egy emberre való váltás semmiből. És a Svéd ökor vagy a Lógás Hugó meg a Vaszics, kemény fiúk a maguk helyén, kormányozni is tudnak, de nem a Cape Blount táján.

- Ami igaz, az igaz! - bólintott tehát*****Fülíg Jimmy sóhajtva. - De azután nehogy Friscóban elfelejtsd a randevúkat:

- Tán azt pletykázta rólam valaki, hogy szórakozott vagyok? - felelte merev mosollyal a másik.

Hallgattak. . . Alattuk nyugtalanul dohogott, lüktetett, csikorgott a hajó vén motorszíve. Fülíg Jimmy ballagott, hogy folytassa ellenőrző útját a szűk spirálisban tekergő lépcsőn, végig a gépházba. A Rézgróf körülnézett, aztán macskaléptekkel a kapitánynő kajütjéhez osont a sötétben.

A fedélzet teljesen néptelen volt. Hallatszott, amint a víz zizegve áramlik a hajó mentén. Kötelet kötött a derekára úgy, hogy hosszú vége maradjon, erre egy vashorgot csomózott, és felsietett a kémény vaslétráján. A kajütblak, melyen át leske)ödni akart, embermagasságnál följebb volt. Viszont, ha a fülke

tetejére lép, hogy benézzen, úgy Kalóz Pepi meghallja a lába dobbanását. Ezért nyaktörő módját észelte ki a megfigyelésnek. Beakasztotta a vashorgot a létra fokába, ellendült, és így, függve, apró lökésekkel himbálódzva, inga módjára minden második másodpercben odaért arccal a kerek ablak elé. A Rézgrófnem pusztán kíváncsiságból leskelődött. Amikor válogatott katonai személyiségek sorába tartozott, akik a Titkos Szolgálatnál tevékenykednek: igazi néven Milton Winternek ismerték, és korvettkapitány volt.

Csodálkozva látta, hogy Kalóz Pepi kajütje üres. Hol lehet a nő?

- Itt vagyok! - felelte egy energikus, csengő hang mögötte és alatta.

A kormányos riadtan megfordult függőben, és ott látta Kalóz Pepit, természetesen roppant hatlövetűjével a kezében.

Kényes szituáció! A Rézgróf szerény, udvarias testtartással felfigyelt le, és megkísérelte, hogy közben nyájasan mosolyogjon.

- Jó estét, Miss Pepi! - szólt kínos helyzetéber torzképnek beillő nyájas mosollyal. - Hol járt, hogy nem láttam a kabinjában?

- Mit csinál maga ott fenn?

- Munka után édes a tornázás! - lengedezte udvariasan. - Különben be akartam szólni a fülkébe... Miss Pepi! - és szívére szorította a kezét, ezzel kis híján elsodorta önmagát labilis helyzetében - én "szeretem magát!

- Igen? - felelte hidegen a nő. - Ez kedves. Szülőházam babonája szerint akasztott ember szerelmi vallomása szerencsét jelent.

- Örülök, hogy. . .

- Elég volt!... - Erélyesen toppantott, és felemelte a revolvert, összehúzza kissé a jobb szemét: - No, mi lesz?!... Come on! - A kormányos engedelmeskedett. A létrához lendült, leakasztotta a horgot, azután odasietett Kalóz Pepi elé a fedélzetre, és igazi spanyol grandezzával féltérde ereszkedett:

- Mia bella senyorita! Imádom!

Kalóz Pepi kissé hátrahökölt. Úgy látszott, nagy hatással van rá a vallomás. De a látszat csalókanak bizonyult, mert a következő pillanatban egy akkora pofont kapott a Rézgróf szíve hölgyétől, hogy Lógás Hugó a hajó tatjához rohat, mert azt hitte, leszakadt a mélységmérő ón, és az loccsant ilyen nagyot az éjszakában.

- Üssön agyon, senyorita! - folytatta elszántan a kormányos. - Meghalni a

szerelemért, carramba!... Ez igazi férfisors, és az én apám ókasztíliai spanyol hidalgó volt!

- Különös - csodálkozott Kalóz Pepi. - Úgy tudom, hogy Angliában külföldi állampolgár nem lehet tiszt a haditengerészetnél. Hogyan avansált mégis winter hidalgó Milton nevű leszármazottja korvettkapitánnyá?

A Rézgróf arcizmai összerándultak! Kalóz Pépi tudja a titkát! Ez a nő tehát kém vagy valami nemzetközi hírszerző iroda ágense!... A kormányos szereimi vallomása nem volt tisztára komédia, de a kötelességteljesítés és Anglia érdeke minden más szempontnak felette áll. fennek a nőnek meg kell halnia!

- Látom - felelt változatlanul vidáman -, hogy ma este sokat ivott a Miss pepi, és szeszecserél valakivel, pedig látta a papírjaimat. . .

- Yes! - kacagott idegesen a nő. - Amíg aludt, megnéztem a papírjait! - és gyorsan kirántotta a korvettkapitány titkosszolgálati igazolványát. - Ott a papírja és. . . . És ebben a pillanatban kiszaladt alóla a föld, végigbukott teljes hosszában a fedélzet pallóján, és közben érezte, hogy kiszakítják kezéből a revolvert.

Nem vette észre a sötétben, amint a térdelő Rézgróf keze lassan kinyúlik, megrántja a bokáját és zsúpsz... máris ráveti magát! Azután már csak azt érezte Kalóz Pepi; hogy a kitörő sikolyt beléfojtja egy szájára útápadó, kemény férfitenyér; a levegőbe emelkedik, és rémült szemei megpillantják a korlát felett, a mélyen összeloccsanó hullámokat.

Kalóz Pepi tudja jól, hogy nincs irgalom, és a következő másodpercben már repül... Miért habozik mégis a tiszt? Miféle szenvedély gyürközött neki a kötelességtudásnak, hogy lebírja? A szenvedély általában megtalálja a helyes kifogást a kötelességgel szemben: át kell kutatni a nő zsebét. flyeneket mond magában, és talpra állítja újra a nőt.

- Pszt... Ha csak egyetlen hangot hallat, áthajítom a korláton...

Kalóz Pepi moccanás nélkül tűrte, mert a kormányos egyik keze szorítás nélkül, de permanens keménységgel tapádt a nyakára. Tudta, hogy csak valami csoda segíthet rajta.

Most egy pillanatra valami rojtos felhőszegély mögül előbukkant a hold és végigcsillogott futólag a morózus óceánfeületen... Lusta, nagy hullámok gurultak a hajó felé. Egy kenetlen csiga megnyikordult a közelükben...

A nő szeretett volna szólni, de nem mert. Nehezen zihálva várta a végétét!

És ebben a reménytelen, halálos helyzetben segítségére jött a csoda! A csodálatos szerencse! Halk lépés dobbant közvetlenül mellettük... Mintha a pallóból bújt volna elő, egyszer csak megjelent Fűlig Jimmy! Egy lépésnyire tőlük. A Rézgróf elengedte Kalóz Pepit, és megmarkolta zsebében a pisztolyt. Egy pillanatig mintha beledermene ez a kép az éjszaka többi árnyai közé: nem mozdultak. Csak Fűlig Jimmy mély lélegzetvételeinek nesze hallatszott, amint teleszívta mellkasát, nekiágaskodó kakas módján.

Úgy érezték ott hárman, hogy láthatatlanul izzó elektroniosság feszül közöttük, annyira súlyos volt ez a pillanatnyi csend.

- Mintha sikoltott volna valaki - mondta halkan, egyikről a másikra nézve, kutató pillantással Fűlig Jimmy.

Szünet. A szél belekapaszkodott egy félig elszabadult ponyvadarabba, amely úgy csapkodott, mint valami odaszorult, óriási denevér szárnya. Most valami egészen meglepő esemény történt. A Rézgróf attól sem döbbsent volna meg jobban, ha a hajókémény megszólal, olyan elképesztően különös volt ez a fordulat. Kalóz Pepi Fűlig Jimmyhez fordult, és hűvösen, nyugodtan ezt mondta:

- Persze hogy sikoltást hallott, ha tízszer mondom, hogy olajozzák meg azt a vacak tatlampaesigát. De itt hiába beszél az ember! *****

És ahogy egy szelíd hullámon kissé oldalra merült a hajó, ismét felhangzott a kenetlen csiga rtyikkanása. . .

Fűlig Jimmy egy pillanatig leforrázva állott ott. Még egyszer megnézte őket harci vágyban égő elbúsult szemekkel, aztán lassan távozott.

Ketten maradtak. Még továbbra is úgy álltak mozdulatlanul. A Rézgróf olyari bután, hogy a szája is kinyílt csodálkoztaban. Ez a nő megmentette, ez valami gavallériával lefitymálta azt, hogy ő gyilkolásra készen rátámadt? Vagy mi? .

.

- Na tessék! . . . Mire vár? . . - kiáltotta Kalóz Pepi. - Vagy mégsem hajít a vízbe?!

- Mi ez?! . . : -szólalt meg rekedten a Rézgróf. -Maga. . . maga most. . . engem futni hagyott?! Feleljen, kérem! - fejezte be szinte durván, és megragadta a nő csuklóját.

- Jöjjön a kabinomba! - szólt szelíd mosollyal a kapitánynő, és könnyen elhúzta a kezét.

- Ihat nálam egy csésze teát, maga. . . maga gyilkos!

TIZENEGYEDIK FEJEZET

A kabinban visszakarta Milton a csontlapját, és Kalóz Pepi egy hasonlót mutatott neki, amely szerint a kapitányó nem más, mint dr. Irén Cunesburry, a 22-es számú szolgálati kollégája. Az amerikai hírszerzőknél. Az angol sz*****sz hatalmáknál szinte egy szervezetnek számított a két alakulat. Az igaz, hogy hajón nevelkedett, de később az egyetemre is elkerült.

A nő cigarettázott, és alig leplezett megvetéssel nézta a Rézgrófot.

- Haragszik, Miss Pepi. . . Cunesburry? - kérdezte a kormányos csendesen.

- Csak Ienézem - felelte szigorúan. - Önnek kötelessége lett volna en,8em a tengerbe hajítani!

- fgaza van! - felelte őszinte büntudattal. - De bocsásson meg, képtelen voltam rá... Nézzen a tükörbe, és mentséget talál könnyelmű eljárásomra.

- Hát ki maga voltaképpen? - kérdezte féltréfával a kapitányó e kötekedő hangra. Wfnter korvettkapitány vagy a jassz Rézgróf?

- Magam sem tudom - ismerte be őszintén Milton Winter. - Sokszor nekem is gyanús. Különösen, amikor az admirális fárasztóan egyhangú délutáni teáln feszíték kényelmetlen díszegyenruhában. Ilyenkor igazán úgy érzem, mintha a Rézgróf Milton Winter korvettkapitányak álcázva unatkozna itt.

Muszáj volt nevetni rajta, ahogy ezt nagy búsan előadta.

- Szeretném tudni, hogy mi a véleménye az André de Rémieux-ról? - mondta a nő. Szerintem a Radzeer címeres alakjai elkövettek valamit az utasokkal. Esetleg legyilkolták őket.

- Nem hiszem - felelte a Rézgróf műértően. - Nem olyan fiúk. Valami szélhámoság mindik kinéz belőlük, de alapjában hűségesek. Ha a biztosító felfogadta őket, hogy vigyázzanak az utasokra, akkor tán megverik valamelyiket, vagy eltűnik néhány értékes holtni, ez mind könnyen *****ehetséges, de nem olyan fiúk, hogy a betyárbecsületet sutba dobják. . Csupa jóbarátom.

- És azt sem hiszi, hogy inegvehette őket egy másik hatalom? Esetleg kiszivárgott, hogy riangánérc nyomára bukkantak az Incognita Archipelén. Az utasok névsorában feltűnhetett néhány hirtelen nyugdíjazott katonai szakember. . . . Nem gondolja?

A Rézgróf tünődve kortyolgatta a teáját:

- Hallott már valamit, Miss Cunesbury, Pizskos Fredról?
- A Kapitányt gondolja? Úgy tudom, hogy valami tiszteletre méltó tengeri medve.
. . .
- Tiszteletre? . . . Hm. . . Sok mindenre méltó, de tiszteletre? . . . No mindegy. Szóval nagy koponya. Amikor megbíztak az André de Rémieux ügyével, felkerestem az öreget, egy kaszárnya alatt, a magánlakásában..Nem valami fecsegő ficsúr, de velem jóban van, és morgott az ügryről egy-két szót. Jól fogódkodják meg, Miss Cunesbury. Fűlig Jimmynél van a rejtély, megoldása! Ó a Radzeeren volt, amely elkísérte az André de Rémieux-t, valahogyan visszatért a Cape Blount felől, és azt hiszi, hogy ezt nem tudják róla.
- De hát ha ezt tudta... miért nem fogatta el nyomban Fűlig Jimmyt?!
- Céltnan Iétt volna, Fűlig Jimmyt szétszedhetik darabokra, akkor sem "köpne" egy árva szót sem.
- Mi a terve?
- Megmondjam őszintén? Szerintem is bizonyos, hogy ott a Cape Blounton túl valami csirkefogászat történt, amire minden mástól eltekintvé, első tisztünk személyében a garancia. Az az érzésem, hogy a Kapitány azért háritotta rá a küldetést, mert tudni akarja, mit fog tenni, és valahogy a nyomunkban van. . .
- De hát. . . - csodálkozott a nô -, a messzi óceánon napok óta nyoma sem látszik hajónak! Milton Winter a szemébe nézett Kalóz Pepiriek:
Fűlig Jimmy után én vagyok a Iegkevésbé babonás ember a tengeren. De valószínűbh*****ek tartom, hogy előbb látjuk a Zöld Pofát, amint a Déli Kereszten ül és furulyázik, mint a jó öreg Hountlert, Pizskos Freddel a hídján, ha ez nem akarja.
- És megveregelte kapitánya kezét, amit ez, a problémákon eltűnődve, úgy látszik, nem égett észre, mert nyugodtan eltúrte.
- Mondja, kérem -szólt hirtelen a Rézgróf. -volyaképpen miért ütött maga engem pofon, hó*****y belecsendült a fülem? hli?!
- Mert: . . mert sértett - felelte tűzpirosan -, hogy a . . . Hazáért, a Szolgálatért. . . még olyan nagy áldozatra is képes, hogy. . . szerelmet valljon nekem! Ez nagy szemtelenség volt!
- Igen?... Hm... Köszönöm a felvilágosítást. - Egy másodpercre eltűnt, arccal a teásbôgrében, azután dühösen újra szembenézett a nôvel: - Nahát semmi jussom nem volt ehhez a pofonhoz! Vegye tudomásul, hogy vallomásom civil érzéseim

Rejto Jeno - A megkerult cirkalo.txt
megnyilvánulása volt! Tehát a tétlegességért elégtételt követeltek!

. . . Nem lehet tudni, hogy alakultak a tárgyalások, de mivel dr. Irén Conesburry doctor juris volt, feltételezhetünk róla annyi jogi érzéket? hogy az igaztalan bántalmazást kalóz Pepihez is illa, férfias elégtételadással helyreigazította. Így kellett lenni, mert még sokáig együtt maradtak a teáscsészek meliütt, és a Szolgálatról alig esett szó a későbbiek folyamán...

TIZENKETTEDIK FEJEZET

Ahogy a hajó közeledett a Cape Blounthoz, a legénység nyugtalansága fokozódott.

- Mi lehet az oka szerinted - kérdezte az egyik matróz Fülíg Jimmyt -, hogy egyik eltűnt hájón sem adott jelt a rádió?

- Szerintem - felelte Fülíg Jimmy, mivel nem szerette, ha a kérdést feszegetik -, neked

sok részegeskedés miatt szárazföldi állásba kellene menned, mint a Félvállas Jeffnek, aki Ferretownban zászlóval integet a karanténnál.

És köpött.

- Mer, hogy a rádió elnémult - tépelődött a matróz, anélkül hogy zavarni hagyná magát a jótanácsból -, az sokszor van. De hogy két rádió egyetlen, hangnyi jelet sem adjon, az még a legnagyobb viharban sem fordult elő.

- Viharról aztán abszolúte semmit sern tudhatsz, mert vihar előtt mindig leiszod magad a sár*****a fedélzetdeszkáig.

És tovább ment. Ez a legokosabb. Majd ha túllesznek a Cape Blounton, megváltozik a társaság. Csak már túl lennénk. Nincs rosszabb dolog egy hajón, mint a suttogás.

Pláne, ha némi joggal történik. Felkereste kalóz Pepit, aki ma szokatlanul nyájasan mosolygott rám.

Hm. . . Úgy látszik, előbb-utóbb mégiscsak szembetűnik neki, hogy ki az igazi legény. Mert hogy ő ezzel a Rézgróffal elbánik, erre a pasas már befizethet egy szolid temetkezési egyletbe.

- Ide figyeljen -mondta egy úri gesztussal, amit még a királyi udvarban lesett el -, jó lesz, ha sietünk. Hány csomóval halad a hajó?

- Teljes sebességgel megyünk idulás óta.

- Csak azért figyelmeztetem, mert jó lenne, ha már túl lennénk a Cape Bounton. Kalóz Pepi újra rámosolygott, és végigmérte tetőtől talpig. Fülíg Jimmy e)fogódottan nyúlt a nyeles monoklijához. Olyan szép volt a nô, ahogy a friss reggeli szél vitte a haját, és szoknyáját talán egy cseppnyit magasabbra íbbentette, olyan szép volt, hogy Fülíg Jimmy szinte elfelejtette ezt a Cape Bount-ügyet.

- Talán észrevett valamit? - kérdezte, és egész közel lépett, hogy a fregattfôhadnagy tisztán hallotta, amint a szíve egy nagyot dobban. Ezt a nôt mintha kicserélték volna. Úgy látszik, a Rézgróf marhaságokat mondhatott, és aztán mégiscsak egy közönséges matróz, nem fordult meg udvari körökben. Az ilyesmi számít.

- Hát morgolódnak - felelte.

- Gondolja, hogy baj van? - és egyik kezét aggódva a férfi vállára helyezte. Annak már baj volt. Fülíg Jimmy most már nemcsak a mosolya, hanem a szerelme után is kiérdemelte gúnynévét.

- Hát. . . - dadogta vörösen, de a nô nem vette el a kezét, és ki tud így beszélni? - Baj éppen je)en pillanatban nincsen. . .

- Gondolja, hogy lehet?

És a másik kezét is Fülíg Jimmy vállára tette. És egészen hozzája lépett, mint aki aggodalmában ösztönszerűen az erôs férfihoz menekül. Az erôs férfinak nem jött hang a torkára, és kalapált a fejében a vér. Úgy félperc múltán végre megszólalt.

- Tudja, ezek olyan fiúk. . . mit is kezdtem? Szóval, hogy megcsináltam már azt a csigát, ami ott csikorgott.

- Igazán nagyon köszönöm, hogy ilyen figyelmes. Hálából meghívom egy csésze teára. Fülíg Jimmy Ievette a sapkáját, és mélyen meghajolt, mert egyszer ezt látta Almicában, amikor egy vén hölgy meghívta a kísérlőjét teára.

- És va)amit említett a legénység hangulatáról. .

- Hát jó lenne már túl lenni a Cape Blounton. Az ilyesmi nem árt: Hát ha egyszer teljes sebességgel haladunk. . . Tovább nem lehet jutni ennyi idő alatt.

És magában azt gondolta, hogy a meghívásnál tovább ezer csomó sebességgel sem lehet eljutni énnél a nônél, ennyi idő alatt.

- Amíg magát látom, Jimmy, addig nem félek! - mondta a nô hévvel.

- Nincs is oka! Egy szavára a világ összes csirkefogóját megpofozom!

- Erre, azt hiszem, nincs szükség.

- De ha elvárna tőlem ilyen lovagi szolgálatot, tudnia kell, hogy Fülíg Jimmy készen áll! A nő egyedül maradt, mert a fregattfőhadnagynak sürgős teendői voltak. Valaki odalépett melléje a kormányállásból:

- Megörültél? -súgta a Rézgróf.

- Nem. Dé amit ettől az embertől maga szerint akkor sem lehet megtudni, ha négyfelé szakítják, én megtudtam tőle egy csésze tea mellett.

A Rézgróf, úgy látszott, nincs elragadtatva az ötlettől. De nem azért, mert alapjában :helytelenítette volna, hanem már két napja eljegyezték egyrnást Kalóz Pepivel.

Két szolgálati megbízott. Ritka házasság Iesz.

Este Fülíg Jimmy díszegyenruhájában jelent meg, amir egyetlen fényes derékszík jelentett szokott öltözékén. Benézett a kormányállásba is egy percre.

Diadalmas mosollyal.

- Hogy megy a kormányzás?

- Köszönöm, jól - felelte hűvösen a Rézgróf. - Holnaptól kezdve te állsz be. Nem lehet másra bízni.

- Nem mintha örülnék neki, de rendben van. No, kellemés éccakát! - szólta, és két kinyújtott tenyerével ferdébbre igazította amúgy is hetykén félreecsapott sapkáját.

- Hová ilyen csodálatos eleganciával?

- Teára - felelte némi diadallal Fülíg Jimmy. - Kalóz Pepi meghívott estére. ;
; És várta, hogy a Rézgróf legalább egy kissé elszédüljön vágy ilyesmivel jelezze féltékenységét. De a Rézgróf két fokkal kiengedte a kormányt, hogy elkerüljön egy nyugatról érkező, 1*****ssú, nagy hullámot, és e művelet közben kiköpött a cigarettája mögül:

- Engem is hívott. De, úgy látszik, nem szereti az értelmes émbert, mert nem mentem velé semmire.

- Ebben igazad lehet -felelte Fülíg Jimmy, mert félreértette a célzást.

-Vizont neked azt ajánlom, hogy ne búslakodj, mert annyi szép nő van a kikötőben...

- Nagyon köszönöm a vigasztalást. De azt hiszem, Kalóz Pepit nem felejtettem soha.

- Lásd, így jár az ember. Teutánad csak úgy bomlottak a nők, és pont ez az egy fűgyűl rád.

- Igen. Ez van így néha - felelte inkább álmosan, mint szomorúan a Rézgróf. - T'eged a parton és a hajón egyaránt kedvelnek a hölgyek.

Ezután következett a tea.

Fűlig Jimmy jól emlékezett még az almirai királyi várbari eltöltött időkre, és tisztában volt azzal, hogyan kell Egy ilyen gálaszerklivel egybekötött, este lezajló teadélutáron viselkedni.

Hadd lássa a nő, hogy közönséges kikűtői ember)étére az ember lehet a privát életben úr.

- Rummal issza a teát? -kérdezte kalóz Pepi, aki igézű öltözékben fogadta az első tisztet.

- Ő, hogyne! Ha kérhetek a rumhoz egy kis teát - szólt a vendég, teletöltve poharát rummal; és pedánsul eltartotta kisujját.

- Elsű napokban - szólt a nő, miután betöltött - félreismertem magát, és csak késűbb láttam, hogy kiven van dolgom.

- Ez általában így van, ha szabad kifejezem magamat. A hölgyek szeretik, ha fűzik űket, és nálam ez a nem udvarképes eljárás szinte lehetetlen. Engem észre kell venni. . . bocsánat! Végigűntötte italával a nő ruháját, és homlokuk űszekoccant. Úgy látszik, a Rézgróf nem figyelt oda és oldalba kapta a hajűt egy hullám. Vagy lehet, hogy idegesebben kormányzott, mint egyébként.

- Nem tesz semmit, Mr. Fűlig - igyekezett dr. Cunesburry, Kaűűz Pepi a vendég e)eganci- aját viszonzni. - Hajűn ilyesmi elűfordul. Én szeretnűm; ha mi egészen bizalmas jűbarátok lennűnk. Ritkán látni ennyi elűkelűséget szállásm. . . kapitányban.

- Ez még az udvari élet kifolyománya, mert bizonyára tudja, Miss Kalűz, hogy valamikor egy valűságos királyt helyettesűtettem. . . Bocsánat. . .

Aztaű, pohár, szamovár, minden csűrűmpűlve felborult, mert újra oldalcűl érte egy hullám a hajűt.

- Úgy látszik, ez a Rézgróf elaludt vagy részeg! - kiáltotta Kalűz Pepi dűhűsen.

- Bizonyára elfáradt, és néha bűbiskol a kormánynál - mondta a vendég. Közben igyekezett rendet csinálni.

- Nálarri minden barátság alapja az űszinteség -kezdte a nő kivetni a hálűját.

-Tudja, két ember között mindig ott kezdődik, hogy egymásra bízzák a titkaikat.

- Ez így van! - bólogatott a vendég és egész bélepirult hogy Kalóz Pepi melléje ült, és apró kezét az első tiszt pofonokról hírhedt, hatalmas kezére tette.

- Hát kérem, nálam is így van lelkiileg és romariatika tekintetében, amit udvari körökben felvesz az ember.

Szeretett volna egy kis rumot inni, de már nem mert. Az ördög bújt ma bele a Rézgrófba, hogy elfelejtett kormányozni.

- Én például elárulom magának - hazudta a nő, és átkarolta Fülíg Jimmy nyakát

-, hogy körözhek, mert részt vettem a friscói bankrablásbari. Ott egy nő lépett először a pénztárhoz, hogy lekösse a figyelmét, és ez én voltam. És csak aztán kezdődött a revolveres támadás.

- Ilyesmi előfordul... - felelte a fregattfőhadnagy, és merészen átkarolta a nő derekát. Kalóz Pepi elhúzódott.

- Maga még nem mondta el a titkát. Biztos van magának is rejtegetni valója.

- Van... - mondta zavartan, halkán Fülíg Jimmy. - Haitiban az üldözö vámörök elől elrejtettem két láda ópiumot. Ha ezt megmondja valakinek, súlyos büntetésnek tesz ki. . .

Ez a legnagyobb titka? Nem történt semmi a közelmúltban. . .

A nő leértékelte ellenfelét. Fülíg Jimmy felállt, megigazította a kabátját, szeméhez illesz tette a nyeles monoklit, és szalutált, mivel ezt nagyon szerette cselekedni.

- Miss Kalóz, részemről volt a fogadtatás, nagyon örültem, ittletének, és kecses engedel mével távozásba lépek. . .

Rézgróf bizonyára megint nem figyelhetett oda, mert az első tiszt kizuhant, a csukott ajtót magával rántva, a fedélzetre. Kalóz Pepi szomorúan nézett utána. Ettől nem lehet megtudni semmit.

TIZENHARMADIK FEJEZET

A Blount-fokon túl kezdődött a nagy hecc! Mintha csakugyan ualami átok nehezedne itt a hajókra. Reggel Stráfos Harry, a rádiós közölte Kalóz Pepivel, hogy a leadó nem működik. A Rézgróf és a kapitány, ha nem lettek volna végletekig fegyelmezettek, mindketten Fülíg Jimmyre néztek volna. Így azonban VasziSot, a világhírű szerelőt hívták a gépházból. Egyszer kizárólag

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
szereléséről három évet ült.

Kissé komor lett a hangulat. Miféle furcsa eset ez? A két elveszett hajónak is pontosan a Cape Blount után nemült el a rádiója. Ezek az emberek igazán semmitől sem féltek. Egyik sem idegeskedett volna, ha a ciklon tengert seprő; felete felhőrongyának kavargását látják a horizont szegélyén tengerbe lógni.

Általában, amit láttak, attól nem féltek, azzal számoltak, valahányszor hajóra tették a lábukat.

De amit nem láttak, és mégis éreztek vagy sejtették, az szorongást váltott ki belőlük. Érthető. Mindig az ég és a tenger iszonyú síkjai között, egy párányi, pöfögő, ijesztően eltörpülő, mesterséges tákolmányon megtanulja az ember, hogy***** értelmisége lobogóját félárbocra eressze. ismeretlen metafizikai lehetőségek előtt.

Fülig Jimmy erélyes kapitányoktól ellesett, pattogó fölényrel figyelmeztette társait, hogy őrizték meg nyugalmaikat. Csont Muki megvakarta a fejét, nagyot köpött, és így reagált: "Téged pedig abszolúte senki sem kérdezett, hát minek járatod a pofádat?"

És megjelent a Vörös Vaszics, karikalábain szinte gördülő mentében. Az egész kis emberen csak gorillaállkapása és ajkai felett előrelógó, nagy ívű orra volt impozáns mértékű. Különbözik inkább zsokénak tűnt, mint tengerésznek. Viszont, akit olykor szájon kapott a szokatlanul alacsony egyén, esetleg cirkuszi óriásnak nézte csodálatos káprázatában.

Csont Muki eljárásának visszhangjaképpen megszólalt Csomó Bill :

- Elsősorban is azért ne játssz a szádat, mert neked van a legkevesebb okod.
- Ugy van! - tódította Lógás Hugó. - Te meg a kapitány meg a Rézgróf jártatok erre pestishajóval !

Fülig Jimmy indignálódva, egyben támadóan teleszította szokása szerint mellkasát:

- Mit meséltek? Tán babonások vagytok? Különbözik is, ha valakinek valami baja van velem, az gyöjjön egy kicsit közelebb!

Vaszics közben letette a kabátját, hogy felmásszon a rádiótoronyra a zavar okát megtudni. Csomó Bill éppen szembe állt vele, és odahúzta a karjánál fogva:

- Te tán azt állítod, hogy nem voltán benne abban az ügyben, amikor Pizkos Fred, a Fülig

Jimmy meg a Radzeer emberei egy pestises hajón, amit el kellett volna égetni, a Zöld Pofa xengerén jártak?

- Egyrészt ereszd el a káromat, mert megrúglak! - felelte a Vörös. - Másodszor az nem volt igazi pestishajó csak a Piszkos Fred becsapott vele valakit és a Radzeer oldalára egy hamis, horpadt bordázatot húzott rá. Ez volt, kérlek, az egész - fejezte be csendben, és mert Csomó Bill még mindig fogta a karját, úgy vágta szájon, hogy ez Fülíg Jimmyt is leütötte a lábáról. Vaszics nem volt verekedős ember, de súlyt helyezett arra, hogy figyelmeztetéseit megszívleljék. A Rézgróf és Fülíg Jimmy csak igen nehezen fékeztek meg együttesen Csomó gílt, aki természetesen Vaszicsnak akart rohanni.

- Végre is világosan kell látni azt, hogy mi volt, mert itt nem babra megy a játék - Mondta \$tráfós Harry, és a hangulat egyáltalában nem engedett fel a pofon következtében a komorságból.

A Zöld Pofa vizeinjárt a hajó, ha kevésbé tájékozottan akarjuk *****ifejezni, a víz alatti zátonyok átall- és korallképződmények állandó változása miatt térképezhetetlen honában.

- Kitől hallottátok ti, hogy egyáltalában a Radzeer valamikor erre járt Freddel meg velem

- monda Rézgróf, az igazsághoz híven önmagát is megnevezve, részint hogy Fülíg Jimmyvel meg Vaszicsal együtt megfelelő ellentábort alkossanak, részint, hogy a gyanús, pánikszerű hangulat okát megtudja.

A Svéd Ökör, egy hatalmas, köpcös, aránylag nyugodt ember, a baljós hangulatban maga is az események hatása alá kerültek, ő adta meg a választ a kormányosnak.

- Wagner tegnap az egész ügyet elmondta, és kötelességetek lett volna figyelmeztetni bennünket!

- Brávó, sztrovacsek! -kiáltotta wagner úr, ki valamilyen rajtélyes okból kifolyóan ajtóval együtt az őrtoronyba került. - Ugy van, erre figyelmeztetni kellett volna minket, hogy én majd élmondok. . . Igenis, a nőnevű hajón az állt kiírva, hogy "Mi van veled, te wagner?. . .

- Na most hallottátok! Ez a bolond a róla elnevezett hajó nevét is elfelejti. A Radzeer hamis bordájára írtuk rá névnek nagy betűkkel, hogy "Mi újság, wagner úr?" - kiáltotta a Rézgróf. Ebből az emberből már évek óta a pálirika beszél, és maga sem tudja, hogy mit mond. . .

- Itt nem rólam van szó! A fő, hogy ők értik! - kiáltotta wagner úr az őrtoronyból, és nyomban dalolni kezdett egy áriát a Tök Ász című operából. Egymással szemben állt a két csoport, félig-meddig már ellenségesen, amikor

megjelent a kapitányon:

- Hallottam az egész történetet - mondta nyugodtan. - Ezentúl mindenütt meséljétek majd, hogy Kalóz Pepi nem egy gyáva kukac, és a hajón maradt a Bloúnt-fokon túl is. De megengedte a férfiaknak, hogy ha tetszik, visszafordulurik, és a legközelebbi kikötőben elhagyhatják a hajót.

Ez telitalálat volt. A Svéd Ökörörl, Lógás Hugórl, Csomó Billröl meg a többiröl híre menjen, hogy féltek azon a hajón tovább szolgálni, amin egy nő rajta maradt. Megszűnt a zugolódás. A Rézgróf titokban megszorította a nő kezét. A többiek morogva kotródtak a doíjukra, és a Vörös Vaszc, mint valami majom, felkúszott a rádiótoronyra és rövid kapcsolgatás után lejött:

- Valami óriási fregattmadár vagy sirályféle belegabalyodott a leadó antenna keretébe, és szétrongálta csapdosásával a huzalrendszert meg az egész miskulanciót. A rádió tehát végleg készen van.

- Micsoda elátkozott óriási madár lehetett ott az? - dönnyötge a Svéd Ökör.

- Ritka egy madár volt, a tolla után ítélve, az bizonyos -felelte Vaszc, és a dolgára ment. Illetve a fedélköz sötét folyosóján megvárta Fülíg Jimmyt, és halkán ezt mondta: -Te Jimmy. . . Ilyen madarat, mint ez a rádiórongáló madár lehetett, nem pipált még az öregapám sem. Lehoztam a tollát. . .

- Hm.:. Miféle tolla volt?

- Öntöltő!... Becsületesre! Nézd meg, mert gyűjteményben sem láttál*****még ilyet: öntöltő madártoll. Téntával! - És átadta Fülíg Jimmynek saját töltőtollát. Majd rövid szünet után komoran így szólt: - Az egész disznóságban benne vagyok a felével.

- Miféle disznóságban vagy te benne?

- Azt nem tudom. De a felével, ebbe biztos lehetsz. Mer, ha a matróz olyan hülye, hogy felső zsebéből kirántja a huzal a töltőtollat, amikor "hidegre teszi" a rádiót, hát az vegyen be mást is a felével.

. . . Mit lehet ezekkel csinálni? Újabb társat kényszerített rá a sors. A hiúságáért. Elnémította a rádiót, hogy nagyobb legyen a várakozás, amiért már a harmadik, egyforma esetben elnémul a leadás a Cape Bounon túl. Mellékesen rágódhatott magában lelkileg azon is, hogy a Rézgróf meg Kalóz Pepi szemmel láthatóan jól megértik egymást, és ha csak lehet, együtt suttognak a fedélzet valamelyik sötét zugában. Kutyának való üzlet ez, amit itt kifogott.

. . . Gyönyörű, derült időre virradt fel a nap, amely az ügy valamennyi

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
szereplőjének, beleértve Fülíg Jimmyt is, életének legnagyobb meglepetését és legfélelmetesebb rejtélyét jelentette. Délelőtt három különböző jellegű pillantás kémlelte a látóhatárt, ugyanazzal a gondolattal.

Kalóz Pepi kíváncsian. A Rézgróf várakozóan.

És Fülíg Jimmy némi gyanakvással.

A kapitány arra gondolt, hogy itt semmiféle Pizskos Fred nem lehet a közbelben, hiszen nincsen egy füstcsík sem, ameddig a szem ellát. A Rézgróf arra gondolt, hogy Pizskos Fred bizonyára a közelükben van, valamire a látóhatáron éppen hogy túl. Fülíg Jimmy természetesen örökös refrénjét mondogatta magában. "Kavarja ez a Kapitány most is valahol, vagy nem kavarja?" De hiába néztek, hiába töprengtek: a víz és az ég nem feleltek, mert mindketten régés-régen Pizskos Freddel cimboráltak.

A Rézgróf nem mozdulhatott el a kormány mellől. Hemzsegtek a zátonyok, sőt korai előhírnökei a sarkinyárnak: egy-egy elszakadt jégkolonc is leúszott már a Blount-fok környékére.

Nagyon távol, a délkeleti ég alján sötét csík látszott. Ott az Incognita Archipel, ahol a rejtély nyitja várja a vakapád utasait és közvetve az egész világot. Nem mondom, hogy éppen közömbösen pislogtak e marcona pofák, a láthatóron egyre növekvő csík irányába; de veszélyben kérgesedett lelkek keményen várakozott a bekövetkezendő eseményekre.

Délután 16 óra 30 perckor a megfigyelőtornyból valaki lekiáltott:

- Becsületszavamra, ez ott egy kémény!... Egy jópofa ez a kémény! Ez kinőtt valami hajómagb***** !

A távcsövön át mindenki látta, hogy egy kémény sötétlik, a szigeten, vagy a szigethez tartozó földnyelven, amely végig zöld moszat, a dús növényzetű partig.

- Azt hiszem - mondta a Rézgróf -, hogy valamelyik hajó ott zátonyra futott, és az iszalag benötte. Nem a Radzeer, mert a páncélos kéménye keskenyebb.

Délután 17 órakor az őrtoronyból csodálkozó dal hallatszott:

- Úgy éljek, hogy a kémény körül nyüzsög valami!

17 óra 10-kor az őrtoronyból leesett egy ajtó.

17 óra 11-kor néhány hervadt virág hullott utána.

Most már a nyüzsgés oka is világosan látszott. Siklók, ázalagok és undok hínárállatok tömege lepte be a földnyelvet. . .

- Ez egy új atollzátony - mondta a Rézgróf. Egy kis tengerfenék a felszínen.

- De hogy a csudába került a hajó a közepire? - kérdezte a Vörös Vaszics. . .

Senki sem értette. Illetőleg, aki értette, az sietve ellenőrző körútra távozott ragyogó bőrlábszárvédőjében.

Alkonyodott már. Amer>nyire csak a megfeneklés veszélye nélkül tehetett, a földnyelv közelébe lavírozott a Vakapád és lehorgonyzott. A Rézgróf, Fülíg Jimmy és Csont Muki, aki a fedélzetmester volt, nekivágtak a felderítő útnak. Egy vízhatlan zsákban fejszékét, fényszórót és vizet vittek magukkal a csónakban.

- Először nézzük meg, hogy merre van a Radzeer - mondta a Rézgróf, amikor a part felé eveztek. Ajánlatát valamennyien helyeselték.

Jól látták a távolban az André de Rémieux csodálatosan zöld vízinövényekkel belepett, iszapba merült bordázatát, miközben néhány evezőcsapással megkerülték a földnyelvet, és hosszában eveztek a zátony mentén. Egotikusan dús, lapos lávaközzel belepett sziget ntakozott ki a zátony végénél. Az Incognita Archipel. A part víz alatti folytatása volt az az atollzátony, amely aztán felszínre bukkant egy tragikusan rossz időpontban. Sütétedett. Előkerült a kézi fényszóró, és keresték a cirkálót. . .

A földnyelv füléjük eső részén minden föltnyi helyet bevilágítottak. Rövidesen megcsillant a sugárnyaláb visszfényre valamiről. . .

Hurrá!

Megvan a Radzeer! Karcsú kéménye tisztán látszik. . . De magát a cirkálót át-meg átszötte, fonta kéménye pereméig a mocsár dús életű növényzete. Közelebb feküdt a száraz szigethez, nt az André de Rémieux, és kevésbé hínáros volt a zátonynak ez a része, mint más helyütt.

- Ezek szerencsésen futottak zátonyra - szólt a Rézgróf.

-Ühüm!. . . - dünnyögte Fülíg Jimmy, és félrefordult valamit keresgélni, mert nem állhatta a kormányos tekintetét.

- Nem is értem - mondta Csont Muki, a fedélzetmester -, hogy itt, egészen a sziget közelében hogyan futhattak zátonyra.

- Most ki kíváncsi a te szabadelőadásodra?! - förmedt rá Fülíg Jimmy szokatlan idegeséggel. - Ez mindent jobban akar tudni!

Odaértek a cirkálóhoz. Először felrántották a gumicsizmát, azután a hínáron átgázolva igyekeztek a Radzeerhez.

Közelebbről azután kiderült, hogy a köves, laza alapú fővényen nem is termett úgy meg az iszalag meg a siklóféle is kevesebb, elannyira, hogy a Radzeer belsejét már felényire sem nőtte-lakta be a mocsár, mint amennyire a hajó külseje után hitte volna az ember.

- Csak azt nem értem - tűnődött Csont Muki -, hogy miért nem tudtak szabadulni erről a iszapos, laza parttól.

- Nem érted?! Mit nem értesz?! -fürmedt ár Fülíg Jimmy. -Tán hajózási szakegyetemert artal, hogy jobban tudsz valamit másnál?

- Mér ordítasz?. . . - védekezett a fedélzetmester. - Hát ha itten egypár ember felássza a hajó alatt a zátonyt, akkor a dagály csak leviszi.

- Nézd! Az Okos Csont Muki!. . . Táfi vizsgálatot tartasz itt?! - torkolta le szinte fenyegetően Fülíg Jimmy. - A Radzeeren még egy hajósinas is több, mint te! Itten ásni nem lehet, mert. . . mert híg a talaj, és utánaátöltődik és... És különben is, minek járatod bele mindenbe azt az éktelen szádat?!

Közben sűrű köd hömpölygött a tájra.

- Ne veszekedjünk, most, hanem előre! - mondta a Rézgróf.

Felkapaszkodtak a hajóra.

A Radzeeren nem találtak egyetlen embert sem. Itt is, ott is csavarok, alkatrészek, ládák. . . Tán elköltöztek a hajóról?

Fülíg Jimmy úgy érezte, hogy a szíve helyén súlyos kődarab fekszik. Mi történt a barátaival? Siklók, pókok, víziállatok nyüzsögtek elő minden zugból. A kapitányi fülkében azután megoldódott nagy vonalakban a tragédia.

Itt harcoltak!

Ijedten visszahököltek a küszöbről, amint benyitottak.

Minden széttörve, zúzva, felborítva, és a kifeszített térképen. . .

Vér!

Hatalmas, beszáradt, sötét folt.

Itt halálos küzdelem folyt néhány nap vagy hét előtt.

A Rézgróf eltűnt a roncs- és szeméthalomban. Guggoló helyzetben mászkált, és apróra széttúrt mindent. Végül egy barna foltokkal szennyezett, nyilvános véres selyemdarabot nézegetett.

- Rájuk törtek a bennszülöttek?. . . - suttogta Fülíg Jimmy.

- A sziget teljesert lakatlan. Nincs édesvíz rajta - felelte a Rézgróf, és a lámpához tartotta a selyemdarabot.

- A fenének jöttek akkor ide ezek a nyavalás turisták - mondta fátyolozott hangon a fregattfőhadnagy, és tétován babrált a toroka körül. Az igaz, hogy a ködben súlyos mocsárgőzös, zsírízű forróság terJengett körülöttük, azonban Fűlig Jimmy már csúfabb égalj alatt is vidáman pofozkodott világéletében. De ez itten most más volt... Hogy úgy elbántak a fiúkkal; ami nem kétséges, az valahogyan a lelkiismeretére telepedett. Pedig hát között volt az elhatározás.

- Tán valami kísértet járt itt, ha aszónod, hogy nincs édesvíz errefelé, és lakatlan a sziget

- dűnnyögte Csont Muki.

- Sajnos, rosszabb, ami történt. . . Tudjátok, hogy mi ez?

Fűlig Jimmy megnézte a furcsa mintázatú, színes selyemholmit, és így vélekedett: '

- Udvarnál kisebb lámpákat öltöztetnek ilyenbe, hogy ne ártson, ha a király olvas.

- Ezt valaki a fiúk közül letépte egy támadóról - magyarázta a kormányos. - Selyem felsőköpeny. Ami azt jelenti, hogy Sárkány Huang vagy Wu-Peng megneszelhette a robinzonok tervét.

Az említett egyének áramvonalas kalózái voltak a Déltengeri-szigeteknek. Fegyvercsempészést folytattak évtizedek óta egyik vagy másik érdekelt megbízásából, és mert úgyszólván senki sem tudta bizonyosan, hogy az ő szolgálatában, vagy az ellenség zsoldjában áll-e valamelyik modern kalózbanda, ritkán fizettek gaztetteikért.

- Most mit csináljunk? - kérdezte a fedélzetmester. - Fene megette, hogy ez a rádió se szuperál.

Fűlig Jimmy nagyobb nyelt, és egy gyilkos pillantást vetett Csont Mukora. De nem szó)t.

- Természetesen megnézzük az André de Remiéux-t is - mondta a Rézgróf. Újra csónakba szálltak. Alapossan nekihuzakodva a lapátnak eveztek a nehéz, pállott, halszagú ködpárák roppant burájában. Az orrukig sem láthattak. Csak találomra kötöttek ki a csónakkal a földnyelv mentén, a közepe táján, amerre begázolhatnak a gőzös felé. Nyomasztó előérzettel húzták partra a csónakokat.

A nedves időjárás múltában volt. Közel kétnapos, szakadatlan forráság égette a szigetet, de sajnós, a földnyelvet is, mely nemrégén még tengerfenék volt. A napfény érlelésétől dúsan termékenyült atollzátony csak úgy ontotta magából apróbb és nagyobb, különleges szörnyszülötteit. Hihetetlen erőfeszítéssel vergődtek át a tócsákkal ellepett süppedéken, azt sem tudva, hogy eltévedtek-e, vagy erre van-e a furcsa katasztrófa hajóáldozata.

Közben a köd oszladozott, és így a kézilámpa mégiscsak felfedte előttük a helyes irányt. Gumicsizmában, késsel, fejszével igyekeztek előjutni ebben a valósággá elevenedett pokolban. Siklók, pókok, polipok és a mindezeknél gonoszabb szerteágazó, kapaszkodó iszalagféle mocsárnövényzet tépte, húzta őket, miközben olyankor övig merültek a friss zátony mocsarába.

Miután megtépázva, végkimerült állapotban a félig elsüppedt André de Rémieux-höz érkeztek, kissé kifújták magukat. A töménytelen dús rajokban zsongó moszkító csípéseitől, mint nyers hús vérzett az arcuk.

A gőzös valósággal csábitotta naptól védett belsejével a víz alól feltámadt ősvilág lakóit, fényszórók elői szertenyüzsgő, fonatokban tekergődő hullőkön tiporva, bukducsolva*****igyekeztek a fedélzetre, hogy hevenyészett vizsgálatot tartsanak. Nem volt sok vizsgálnivaló. A gőzöst, mint pompás otthont, birtokába vette a mocsár undok, élősvilága.

Nem találtak sem élő, sem holt embert, akár a Radzeeren.

- Hogy akartak ezek itt egy évig hülyéskedni, víz nélkül? - kérdezte Csont Muki.

- Desztillátoruk volt - mondta a Rézgróf.

- Az olyan betegség, hogy nem lehet vele vizet inni? -kérdezte részvétellel a fedélzetmester.

- A desztillátor - magyarázta idegesen a Rézgróf - arra való, hogy a tenger vizéből lepárolás és hűtés útján édesvizet állítsanak elő.

- Ismertem -felelte Fülöp Jimmy. - Két év előtt loptam egy hajót, azon is volt ilyen előállító hűtés.

- Ha nincs is remény, azért biztosan kell tudni - mondta a Rézgróf. - Nekivágunk a szigetnek.

Még vagy három mérföld útjuk volt a zátonyon felszínre került fenékvilág groteszk poklán [ceresztül a szigetig. Ez sokat próbált férfiak egybehangzó állítása szerint a pár mérföldes utat nem felejtik el amíg élnek.

Közben a köd végképp eloszlott, és a három ember végre elérte az új atollsziget peremét, a sűrű parkerdőséget. Ez jelezte, hogy a zátony felbukkanása előtt itt érintkezett a sziget a tengerrel. A parkerdőség áthatolhatatlan dzsungelnek látszik a szárazföld szélén. De néhány fejszezapás, egy-két metszés a bozótvágó késsel, és vége a sűrűnek. Keskeny, körbefutó karéjnyi dzsungel az egész. Sűrű, de nem mély. Közvetlen mögötte már a rendes, ritkásabb vegetáció van. Csak egy kis ízeltő vadon nőtt itt a tenger tözsomszédságában, az évszázadok óta elmáló, megújuló, ázott gyökerek, rothadó algák, mangrovefák és döglött hálak televényéből.

Víz és dög, bomlás és forróság: az élet őshumusza még feltalálható a trópuson, abban a dús, forrongó állapotában, melyből minden mai lét leszármazott. Itt még megfigyelhetik egy atollzátony szegélyén ilyesmire kíváncsi emberek a természet teremtő tragédiáját vagy halálos óhózatát.

A hirtelen jött és továbbt ködöt gyönyörű éjszaka váltotta fel. Az emelkedő hold fénye szétkúszott lassanként a sziget vulkanikus, fényes lávaközetein, fantasztikusra nőtt mimózaósvények festői tömkelegén. Fülig Jimmy tekintete megakadt egy pár nyílegyenes, sudár palmyrapálmán.

- Az egyikre mindenesetre felmászok körülnézni - mondta társainak.

Egyik sem hitte, hogy életben van még valaki a szerencsétlenül jártak közül. Csak Ielkiismeretükért cselekedte. Fülig Jimmy levette a cipőit, bal kézzel átfogta a fát, jobbába markolta a baltát és kúszott. . . Minden mozdulatnyi étappe után belevágott a fa nyirkos, sima törésébe. A legfürgébb maláj se csinálhatta volna különben. Egy perc, és eltűnik a nyaktörő magasságban, a zöldülő kardlevelek között. . . :

A hold fénye jól bevilágította a tájat. Lassán körülnézett és. . .

Halkan felkiáltott!

Megoldódott a titok! A sziget északi vége felé tüzeket látott, és néhány sátrort. Hatalmas kondérban főztek valami nagy kalapú, apró alakok. Egymás mellé görgetett kőkoloneok barikádja mö*****ött táboroztak, egy sziklával szemben. A sziklán, félmagasságban a csúcs alatt, egy barlang. És a barlang előtt két hosszú cső. Csak gépfegyver lehet!

Szabályos ostromzár.

Az ostromlottak minden valószínűség szerint a zátonyra futott hajók menekültjei a Radzeer gépfegyvereivel !

És ez a tábor ott valamelyik kalóz csirkefogó bandája. Kölcsonösen sakkban tartják egymást. Ki tudja, mióta? Gyorsan lesiklott a fáról, és közölte a helyzetet társaival. *****

- Visszamegyünk a hajóhoz - mondta a Rézgróf. - Áthozzuk az embereket fegyverrel.

- Úgy van! Ha oldalba kapjuk a bandát, és a fiúknak van annyi eszük, hogy ugyanakkor kirohanjanak, tán elbánunk a disznókkal, sokán vannak?

- Éppen elegenden, hogy égnének el... -dünnyögött Fülüg Jimmy.

Viszafelé könnyű útjuk volt, mert a parthoz közelebb fekvő Radzeerhez igyekeztek. Azon van elég csónak, csak ki kell pucolni a bennlakókat. Ez gyorsan ment! A hold leszállt, utolsót lobbanva krétaszín izzással... Sötéti, de tiszta éjszaka borult az óceán fölé.

Másfél óra múltán célnál voltak, és felmásztak újra a cirkálóra. Pár perc az egész, a csónak vízen állt. A bôrzsák sem macadt el a kezük ügyéből. Gyorsan elő a fényszórót!

.. A sugámalábok széles félkörben söpörték végig a tengér nyugodt felületét, hogy a Vakapádat keressék. Először jobbról balra, azután balról jobbra táncoltak a fénykévek. . .

Azután nyugtalan cikázással, jobbra-balra és magasabbról is, hogy jó távolra világítson. . . No? Mi van? A három ember döbbsenten ül a csónakban.

A távoli, sötét óceánon, ameddig csak elhordott a fény, nem látszott semmiféle hajó! . . . A Vakapád eltűnt!

TIZENÖTÖDIK FEJEZET

Összevissza beszéltek. . .

- Mi lehetett? . . .

- Megrohanták őket is, és elfoglalták a hajót?

- Itt hagytak bennünket?

- Megkerülték tán a szigetet? . . .

Úgy érezték, mintha az agyuk helyére egy kôdarab került volna hirtelen. A logika nem kapozkodhatott semmibe.

Mi ez? Sehogys jöttek a rejtély nyitjára. Itt megáll az ész. Az értelem még kapkodni sem tud. Egyszerűen képtelenség az,úami történt. És mégis így van!

- Valamelyikünk induljon el a szigec végébe, ketten átmegyünk innen a nyugati oldalra mondtá a Rézgróf. - Tán nyugtalankodtak, és körülhajózták a szigetet. Gyorsan partra eveztek.

Most följebb kötöttek ki a szigeten, nem a zátonynál. Óvatosan haladtak néhány lépést a sűrű fedezete alatt, mert mit lehetett tudni, a kalózok talán neszt vették, hogy mások is tartózkodnak a szigeten.

Az ügy most már komoly volt, és tekintve a vakapád eltűnését, kísérteties is.

- Majd én fogom megkerülni a szigetet. Ha csakugyan körülhajózott a vakapád, és azért nem láttuk a helyén, akkor jelt adok valahogy a gőzösnek - mondta Csont Muki, és magához vett egy fényoszórt. -Ti vágjatok itt egyenest át, nyugat felé, és a túlsó partnál várjatok meg.

Helyes volt, hogy legalább ketten együtt maradtak, mert aki külön megy, azt inkább érheti valami baj.

Csont Muki elindult északra, a másik kettő a bórzsákat cipelve, ivóvizekkel meg egyébekkel, a túlsó partnak tartott. Fülíg Jimmy szokatlanul nyugtalan kedéllyel bandukolt.

A Rézgróf viszont hangtalanul fütörészett. Óvatosan haladtak, kerülniük kellett az egyre emelkedő holdfény világát, amely széles félkörben besugározta a szigetet.

- Azt hiszem - mondta a Rézgróf -, nem ártana ebben az istenverte sötétben valamiféle baltát vagy kést magunkhoz venni, meglepetés esetére.

Kibontották a bórzsákat. A Rézgróf magához vett egy baltát, és Fülíg Jimmy valami hosszú, hegyes hajóácsszerszámot. Így mentek egymás mellett, a sötétben a két nagy ellenség, de ezt most a veszélyben nem számított.

Fülíg Jimmy szokatlanul mélabúsan nézegette a Rézgróft. Ez először félreértette, és kissé oldalt lépett, azután nyíltan feltette a kérdést:

- Verekedni akarsz itt?

- Ez mostan nem megfelelő hely ilyesmire... De azért álljunk csak meg egy percre. Fülíg Jimmy egy fának tőlt. Látszott, hogy tétovázik valamin.

- Mit akarsz? - kérdezte a kormányos, még mindig védekező pozícióban.

- Nézd. . . itten minek szépítsük? Majdnem biztos, hogy a kalózok kicsinálnak bennünket is. Csak majd egypárnak bekukucskálunk a feje teteje mögé, ahogy illik... Ez azért biztos, mert itt a szárazság és nincs víz. A kalózoknak meg kell, hogy legyen valami innivalójuk, és hát. . .

- Nyögd ki már!

- Szóval elmondom neked az egész disznóságot, mert ha kilesz az ember, lehetőleg könnyítsen lelki rakományán...

.- Nem értek egy szót se.

- Hát tudd meg, hogy én a Radzeerrel érkeztem csak én nem futottam zátonyra velük. . .

- Ez hogy lehet?

- Hát. . . úgy, hogy mielőtt ők zátonyra futottak, engem visszavittek Margíeszig, hogy legyen, aki megmentse őket.

- Nem értem!

... Fülíg Jimmy lassanként kivallotta az egészséget, ahogy álltak a forró, párás éjszakában.

- Hm! . . . Szép kis csirkefogászat! - vélte a Rézgróf.

- És tudod..., most valahogy bánt, szinte úgy érzem, hogy én is oka vagyok...

- Ló vagy! - felelte a másik vállat vonva. - Te támadtál rájuk vagy a kalózkod? Közben rágyújtottak egy cigarettára és továbbmentek.

- Én is mondanék valamit, Fülíg Jimmy, azzal kapcsolatban, hogy nem sokat fogunk itt nyaralni a Robinsonok szigetén - mondta később csendesen a Rézgróf.

- Minek utálnánk egymást, amikor úgyis minden mindegy?

- Ez feltétlen igaz. Szervusz!

Jól megrázták egymás kezét. A Rézgróf nagyot röhögött, és Fülíg Jimmy a vezetékek nevében jelzett határokig vonta a szája szélét, azután tovább lopakodtak a bozót mentén.

Igyekeztek gyorsan a nyugati partot elérni, ahol Csont Mukival volt találkoójuk. Egyszerre megzördült mellettük a haraszt. : :

Fegyverhez kapni már nem volt idő.

. - Fel a kezét, és ne moccanj. . . - súgta valaki.

És a fák koronája közt gyéren átszűrődő holdfényben megcsillant egy revolver.

- Fülíg Jimmy!. . . - szólt meglepetten a támadó.

Most ők is megismerték a szemben álló kis köpcös embert, jól ismert, disznóformájú arcával :

- Nézd, a Tulipán!

- Csak csendesen!. . . Ezek a piszkok éjszaka portyázókat is szoktak szétküldeni a szigeten.

- Mi van odafönt a barlangnál? - kérdezte a Rézgróf.
- Kissé szomorú a helyzet. Én már két napja eljöttem közülük, és nem tudok visszajutni, mert szorosabbra vonták a gyűrűt a szikla körül ezek a nyomorultak: De hármat elcsíptem közülük eddig, azok már nem mukkannak többé. Így vagy két kulacs italhoz jutottam.
- Szomjas vagy? Hoztunk vizet magunkkal.
- Most nem kell. Az imént egy magánosan elkódorgót főbe kólintottam, akkor láttam meg :az ámyatokat a fák között, szerencsére, amikor közelebb jöttem, kitűnt, hogy fehér emberek vagytok. Mert egyébként nem szokásom a kérdezősködés.
- Most siessünk, hogy Csont Muki ránk találjon - mondta Fülíg Jimmy. Messze a szikla körül táborozó banditáktól elértek egy tisztást a sziget nyugati oldalán. *****Remélhetőleg Csont Muki, amíg a sziget peremén végigment, nem ütközött bele valamelyik gazemberbe.
- Az a helyzet - mondta Tulipán -, hogy előbb-utóbb, ahogy már két napja latolgatják, kirohanriak a barlangból, mert se víz, se élelem. A Sárkány Huang bandája ôrzi a sziklát, hogy gebedne meg valamennyi. Zörrent a bokor, és Csont Muki bukkant ki a tisztáson. Újat nem mondhatott már. A Vakapádat nem látta sem a keleti, sem az északi, sem a nyugati part szegélyén, és északon majdnem megjárta, mert ott horgonyzik Sárkány Huang hatalmas vitorlása. A fedélzet tele van vizes hordókkal, mert nem hordták le az éppen befejeződött esőzések óta. Így csak nagy szerencsével bujdokolt a bokrok között, hogy túljusson a veszélyen mert a hajó körül állandóan cirkáló egy csomó gazember.
- Mit lehet itt tenni? - töpregett a Rézgróf.
- Én tudom a tervünket - mondta Tulipán -, ha ugyan tervnek lehet nevezni egy reménytelen kirohanást. Előszôr kétfelé próbálnak majd a szikla aljára kerülni, hogy mindenfelől védve legyenek hátbatámadás ellen. Aztán esetleg várnak, és megkísérlik éjszaka átvágni magukat.: Csak tudná az ember, hogy merre vágja át magát ezen az elátkozott szigeten.
- Noha én megmondom a haditervet! - mondta a Rézgróf, mintegy elvágva a további töprengést. - Ha majd a fiúk kitörnek a barlangból, akkor mi pisztollyal, késsel, fejszével meg amilyen fegyverünk csak van, odamegyünk, és jó néhányat átsegítünk az ügy érdekében a másvilágra.

- Talán mégis odajuthatunk hozzájuk?... - mondta Fülöp Jimmy.

Lassan kúszva igyekeztek a szikla felé.

- Vigyázzatok! . . . - sította Tulipán. - Átkozottul éles fülük van.

Még vagy húsz percet csúsztak nagyon óvatosan, és néhány méternyire egy sűrű bokrokból képződött sövénytől, Tulipán intésére meglapultak.

- A sövényen túl vannak a gazemberek? - kérdezte a Rézgróf.

- A sövény után nincs egy se. Lejjebb végződik az ostromgyűrű. Aki a széles sövényen keresztül akar jutni, annak át kell gázolnia a tisztáson, de ha el is éri a sövényt élve; mire átvergődne a gyűrűn, száz golyó is eltalálja.

- Akkor mi sem kísérelhetjük meg továbbjutni a sövénynél.

- Ahol meg a sövény a sziklánál végződik, ott magas, meredek gránitfal van - sította Tulipán. - Ott ereszkedtem én le. De hogy feljusson valaki a sima sziklán, az valószínűtlen. . .

Tanácsstalanul kuporogtak ott.

- Tán a másik oldalról könnyebb - vélte Csont Muki.

- Órákig tartana, amíg így átkúszunk. Inkább itt várjuk ki, amíg harcra kerül a sor, és közbevetjük magunkat... Mer a kalózok mindjárt előrerohannak, ha valaki kimozdul. A sík terepen hátrányosabb nekik a hare. . .

- Ez jó. Ha elkezdődik, akkor majd meglátjuk, hogy hol segíthetünk. . .

Mintegy feleletül a kérdésre, szaggatott *****ang kopogott fel az éjszakában:

- Ta-ta-ta-ta-ta!

Megszólalt a gépfegyver odafenn a barlangnál. Ez annyit jelent, hogy fedezik a Ierohanásokat, és már eleve belepuskálnak a kalózokba.

A négy ember előhúzta a revolverét, másik kézben, kinél éppen ami volt, kés vagy balta, azután előre.

TIZENHATODIK FEJEZET

A barlangból kitörő csapat a Tulipán által elmondott stratégiával kezdte harcát. Harcát, amely reménytelennek látszott. A barlangbejárattól kétféle sziklaösvény vezetett a füves terepre. Ezen a két ösvényen rohantak felfelé az ostromlottak. A barlang előtt az egyik gépfegyver szórta a tüzet a kalózokra, akik szintén egy-egy nagyobb csapattal törlettek feljűk, állandóan lövöldözve, hogy végezzenek velük, mielőtt az északi síkság nehezebben ellenőrizhető

terepére érnek.

De mire odaérhettek volna, a gépfegyvertűzőn keresztül mindkét csoport a szikla nyugati és keleti lejtőjének a vége felé elkezdett sziklatorlaszt emelni a körülöttük heverő kövekből.

A hold még mindig szélesen besugározta a szikla körüli terepet. Az egyik csoportot a Redzeer kapitánya, a Főorvos vezette, másikat a Tüskés Vanek. - Hol a pátheveder? - lihegte Bunkó a gépfegyver mellől.

Ottfelejtették a barlangnáf. Nagy baj! A gépfegyverük elnémult. Amennyire csak tellett tőlük, pisztollyal, sőt Holdvilág Charley puskával is tüzeltek a feléjük rohanókra, de úgy látszott, hogy egyes tűzzel nem tudták feltartani őket.

Tüskés Vanek csoportját elsősorban Corian százados vezette, egyike a turistáknak. Megfelelő tartalékhevedernek birtokában a szikla másik oldalán megközelíthetetlené tették folyóáradattal hevenyészett torlaszukat. A Főorvos csapata keményen taetotta magát, de válságos helyzetben. Az ellenfél egy része nyilván elérte a torlaszt.

Halottjuk még nem volt, de Bugzó Mócsing golyót kapott a bal karjába, miközben két revolverrel hadakozott, fogai között, minden eshetőségre készen, szíű indián módra egy konyhakést tartott.

- Húzódjunk vissza! - kiáltotta Bunkó. . .

- Nem lehet! Ha legyôznek odafenn bennünket, akkor hamarabb hátba támadják Tüskés Vaneket.

Az ellenség nagy bakugrásokkal, idônként jobbra-balra elvetve magukat valami fedezék mögé, már megközelítette a torlaszt. Vad tűzharc volt. Egy bolondos golyó csipkés szélűre szakította kövér Peters fülcimpáit. Már sokfelé hevert arcra borult kalóz, aki soha többé nem kel föl, hogy tovább folytassa a harcot. De egy kis csoport sebesen kúszott és szökölt a barikád felé. Az utolsó pár lépés már minden meggondolás nélküli, veszett roham volt.

Az elsôt, aki felugrott a kôrakásra, a Főorvos úgy vágta fejbe a gépfegyverrel, melyet különös elhatározással harcibárdá nevezett ki, hogy kásává zúzott koponyával hanyatlott vissza. De a következô pillanatban másik kettô, majd három rohant a torlaszra, ezek is elhullotak a Főorvos és Bunkó ellenrohamába, de újabb négy-öt támadt helyettük, a helyzet már-már reménytelennek látszott. Ketten már bent küzdöttek a kôrakás mögött, vagy tizen elérték a sziklát, ahol

néhány méternyi ösvényút választotta csak él őket a barikádig és egy kétméteres óriás kitört közülük felugrott a kőszáncra, és történelmi időkből itt rozsdásodott roppant fringiját meglóbálta a feje fölött hogy lesújtson. . .

. . . Ekkor precíz pontossággal, valahonnan a sötétből, egy balta érkezett sietve, és szétloccsantotta a koponyáját.

És a sövény felől a torlaszhoz igyekező banditákat oldalról, amerről nem várták, és védtelenek voltak, gyors egymásutánba vagy húsz-harminc sortűzszerűen leadott lövés szétszórta.

A gyéren megmaradt támadók ezután szedték a lábukat, ahogy csak tudták, fedezéket keresve mindenfelé. És a sövény mögül előbújtak a megmentők. . .

A barikád mögött gyorsan számot vetettek a harc eredményével. Bunkó részút a jobb szimoldokétól az orrtövén keresztül bal oldali állkapcsáig egy alapos kardvágástól vérzett, a Főorvos halántékát súrolta egy golyó, és a turistagözös fűtőjét végképp elintézték egy dőféssel. A másik súlyosan sérült az André de Rémieux első tisztje volt. Két matróz, ahogy ebben a helyzetben lehetséges volt, megpróbálta a tiszt súlyos tüdőlövéseit kötéssel ellátni.

A Főorvos csak zsebkezdőjét szorongatta a halántékára, és ámulatlan nézte a halálarcú, Csontvázkülsejű Holdvilág Charleyt:

- Te dobtad azt a fejszét?

- Vak vagy? A barikádon kívülről hajították, és ne jussak ki innen élve, ha nem a bozótok félől lőttek a gazemberekre. Enélkül valamennyien a fűbe haraptunk volna.

- Ki az ördög lehetett?

Közben felkúszott a négytagú mentőexpedíció az ösvényen a barikádig.

- Né lőjtek!... mondta valaki halkán a torlaszon kívül.

Egyszerre tíz lövésre kész fegyver fordult a hang felé.

- Eljen! - szólt a Főorvos. - Ez a Rézgróf! Hányan vagytok?

- Itt van az egész inventár - mondta Fülíg Jimmy, miközben négyen felemelkedtek és gyorsan beugráltak a kőtorlasz mögé. Csak úgy porzott azután a szikla az elkésett golyóktól, amivel az újonnan érkezőket fogadta a kalózosok csapata.

- Alaposan körülnéztünk! - lihegte Tulipán.

- Mi van a túlsó oldalon? - kérdezte bántó, sipító, rekedt hangján a kövér Peters.

- Meg se túdták közelíteni őket, Tuskés Vanek úgy kaszált a gépfegyverrel -

felelte a Rézgróf. . . - Jó, hogy felöleltek törtünk a sövényen át, mert ha nem érkeztünk idejében, már égyiktek sem él.

- Fennhagytuk a póthevedereket, különben bennünket sem közelítenek meg -szó)t búsan Bunkó, és az ingéből tépést csinált, mert az orrtövénel erősen vérzett a vágás. - Rosszul jártunk egypáran.

- A szegény fűtő készen van. ű

- Azt hiszem, az első tiszt sem éri meg a reggelt - mondta Holdvilág Charley, aki fegyverét kezdte tisztozni.

Valamennyien szerették volna tudni Fűlig Jimmytől, hogy miÉele expedícióval érkezett megmentésükre, de hát a Rézgróf és a Csont Muki meg az André de Rémioux néhány jelenlevő ***** utasa nem tudhattak az ügyről. Így hát igyekeztek valahogy szemmel kifejezést adni kíváncsiságuknak.

Igen lehangoztak lettek azonban, amikor e jelentős pillantásuk után Fűlig Jimmy végre beszélni kezdett. Megtudták; hogy a felkutatásukca küldött expedíció hajóstul, mindenestül eltűnt. És nincs rá mód, hogy megfejtsék a rejtélyt. Sajnos, itt minden úgy volt, ahogy gondolták. Egy csepp vizük sem maradt a harcolóknak. Az utolsó kulacs italt a barlangban hagyták, aho) két öreg tudós; egy néger kisfiú és három nő maradt hátra. Nagyon elgyötört állapotban voltak. A rejtély egy része mosL megoldódott a háromtagú "felmentő csapat" előtt, ahogy a Főorvos csendben elmesélte az eset előzményeit.

- Arról van szó, hogy ezek nem is turisták. . . Ezek itt valami csodakövet kerestek államilag. Egy mangánérc nevűt. És az volt a baj, hogy titkolódtak. Úgy kezdődött, hogy mi is zátonyra futottunk, mit tesz Isten, szerenesesen, egy laposabb partrésznél, ahol árnyékosabb volt. - És egy gyors pillantást vetett Fűlig Jimmyre. - Azonnal elhatároztuk, természetesen, hogy átmegyünk a másik hajótöréshez.

- Azt a kis cirkálót nem tudtátok aláásni a laza talajon annyira, hogy a dagály levigye?szólt közbe Csont Muki, mert nem értette, hogyan lehetséges ez. - Hiszen alig billegett a zátonyon.

Többen is ránéztek egyszerre. Nem éppen egyszerre. Nem éppen barátságosan.

- Még jó - mondta epésen Buzgó Mócsing -, hogy nem felejtettetek el egy hajózási szaktanácsadót hozni! Mert azt nélkülöztük a legjobban.

- Egyáltalán -szólt a Főorvos Csont Mukihoz -, minekjáratod te bele a pofádat mindenbe? Már te is vagy valaki?

- Jó, jó, csak folytasd! - szólt a Rézgróf.

Közben kireggedett, és forrón érkezett a nap az amúgy is elcsigázott emberek kínzására.

- Tehát - magyarázta a Főorvos, és levette a zubbonyát - a mi hajónk (mit tesz Isten!) egész tűrhető helyen futott zátonyra. Természetesen azonnal ellátogattunk a turistákhoz, hogy kell-e segíteni? Ott sem esett baja embernek. Azután telt az idő. Vártuk, hogy felkutassanak. Ezek a papasok, köztük öreg tudós is egynéhány, nem sokat érnek ilyen helyen. A sziget belsejét kutatták kalapácsokkal, és a hajón volt nekik a vízcsináló izé. . .

- Desztillátor - alkalmazta Csont Muki az imént ellesett szakkifejezést. - A tengerből vizet készít elpártolás útján. . .

Ismét vesztére szólt. Holdvilág Charley, aki éppen fegyverét tisztította, rosszindulú pillantást vetett feléje:

- Nálad nem lehet bírni a sok pofázást. Mióta lettél te szakértő? Mindent megfigyelsz, mint valami főfelügyelő.

- És nem sok jövő vár arra főfelügyelőre, aki velünk egy magános zátonyon találkozik! dühögte hozzá Buzgó Mócsing. Csont Muki nem tudta, miért utálják őt egyszerre úgy a barátai, hát mentegetődni próbált.

- Én csak azért mondtam, hogy a cirkáló úgy feküdt a fővényen. . .

- Hát ide figyelj! - szólt a halálfejű, kétméteres Holdvilág Charley, és ráemelte a puskatusát. - Hogy a cirkáló hogy fekszik a fővényen, azt lehet, hogy te jobban tudott nálunk. De, hogy te hogy fogsz feküdni itt a fővényen, ha tovább pofázol, és beléd mászok a puskatussal, az nem kétséges.

Csont Muki erre elővette a kését, a Rézgróf félreapta Holdvilág Charley kezéből a lendülő puskatusát; Fülíg Jimmy pedig szívének minden idegességével szintén közbelépett a béke érdekében és úgy kapta szájon Csont Mukit, hogy a távoli bokrok közé szédült, és így végre megnyugodtak a kedélyek, mert a Radzeer valamennyi embere ezt a pofont érezte nyugtalanítani a tenyerében. Mondják, hogy Csont Muki még ma is sokat tűnődik azon, hogy miért kapta jó akaratú fiú létére ama hihetetlen nagy pofont, de senki sem magyarázza meg neki, mert a Radzeer ügyét a zátonnyal szépen befedte az idő, mint annyi más ügyet e marcona emberek múltjából.

- Na, mesélj tovább! - mondta a Rézgróf, miután a banditák tábora felé vetett egy pillantást. Reggel volt, a nap melegen tűzött. Azok nem mozdultak

torlaszaik miből. Mért harcoljanak? A szárazság kezükbe hullatja a kockázat nélkül a vízhiányba megérő gyümölcsöt: a hajótörötteket.

- Hát aztán úgy volt - folytatta a Főorvos -, hogy a turisták közül sokan belázasodtak, mert hiába csináltak pallót, a mocsár csak belepte egyik napról a másikra, és nekik a hajóról a szigetre meg vissza ezen a ronda dágványon kellett nap mint nap, oda-visza mászkálni. Így aztán nagy részük beköltözött ebbe a barlangba, a desztillátort áthóztuk a mi hajónkra, mert ez (mit teszi Isten!) szárazabb, a parthoz közelibb zátonyra futott, és innen hordták a legények az elpártolás útján -és mellékesen megvetően odabökött Csont Muki felé -tehát semmi esetre sem átpártolás útján készült ivóvizet. De már annyian betegek voltak, hogy kényszerültek bennünket is munkába fogni.

- Miféle munkába? - kérdezte Fülöp Jimmy.

- Hát eztet meg kell őrizni, mint hadititkot. Nem első eset, hogy a Titokzatos Szolgálat használ bennünket. Itten a szigeten valami felső rájött, hogy az a bizonyos mangánérc lehetséges. Amint említettem már, az valami technikai nyersanyagdolog, mint az olajforrás, vagy teszem a guánó. Kell a fegyverezéshez. És ezek a turisták nem is turisták, hanem Titokzatos Szolgák, és annyian belázasodtak, hogy muszáj volt nekik megbízni bennünket, és elmagyarázták, hogy miféle kőben lehetséges mangánérc. Így mi is csákányoztunk meg ástunk, ahogy begyakoroltuk néhányan a régi sumbavai szép napokban, mert ezt a fegyvergyártáshoz foglalkoztatásnak nevezik.

- És hányan mondják - dühöngte gúnyosan Buzgó Mócsing - hogy a rovott múlt állami szolgálatban hátrányos előélet. Sokra mentek volna velünk a sumbavai rutin nélkül.

- Kuss! - intette társát a Rézgróf. - Annyifelé beszéltek, hogy nem érti az ember. Szóval segítettetek mangánércet kutatni?

- Itten csákányoztunk meg kerestük. Azután következett a rajtaütés! Az André de *****Rémieux-n már nem volt senki, de nálunk régi jó szokás, hogy ilyen környezetben őrség van ***** toronyban mindig. Így aztán nem ért egész készületlenül Sárkány Huang csirkefogóinak érkezése. Az első rohamot, amikor még arra számítottak, hogy meglepetéssel könnyű munkájuk lesz, úgy visszafogtuk, hogy csomó szélhámós holta napjáig megemlegeti, ha ez a dátum nem volna már túlhaladott álláspont náluk. Így aztán éjszakára visszavonultak. De háttudtukjól, hogy ha kireggedik, akkor majd bekerítenek, és okosabban

támadnak kétfelől. 'fovábbá igen sokan vannak, nem volt mit tenni: éjszaka leszereltük a gépfegyvereket, meg e) vittük a hajóról, amit lehetett. Szóval széperi, lassan, óvatosan a Radzeerről, mert (mit tesz Isten!) előnyösen állt a zátonyon, mi is visszavonultunk ide a barlangba. A szilába legalább rtem kaphattak hátbaü bennünket. A vízzel sem volt eléinte gondunk, mert naphosszat esett. De hát, úgy látszik, beáíl a szárazság évszaka.

A Fôorvos kifulladt. Rekkenô hôség lett lassanként: Holdvilág Charley, aki szokása szerint szempusztító alapossággal olajozta és tisztogatta fegyverét, befejezte az eléggé egyszerű történetet bajba jutott expedíciójukról.

- Persze megszimatoálták a kutyák, hogy mi történt, és ahogy látjátok, körülfogtak bennünket, és megidult a halálos verseny. Elôbb lesz-e itt egy kutató expedíció, vagy elôbb kôszönt be a száraz évszak, és kipörköl bennünket a barlangból?

A Rézgróf most a homlokára csapott:

- Szent Isten! Hiszen nekünk volt. . .
- Micsoda?
- A kulacsok! . .

Csont Muki és Fûlig Jimmy egyszerre kiáltottak fel.

Ugyanis néhány kulacs vizet ôk lehoztak a hajóról a bôrzsákban, de az úton elhagyták. És ômlik a víz rûluk, nyelvük, torkuk szikkadt, mint a tapló. Még csüggedtebben ültek ott kövek kôzött, a sima; égô Iávasziclán.

- Most nem csinálhatunk semmit! - szólt Holdvilág Charley, és rekedten zörgött a hang száraz gégéjében. - Talán este valamelyikünk átosonhat, hogy vizet szerezzen. . .

Kifulladt.

Gyilkos hôség feszítette a levegôt. Most visszatért Dorian, egy százados, akit hirteleri "nyugdíjaztak", hogy a magánérckutatásban részt vehessen. A barlangban járt, ahol a tehetetleneket hagyták az utolsó vízádaggal.

- Hughes tanár - mondta szomorúan - már nem húzza estig, ha nem jutunk vízhez. Odafenn is elfogyott már az utolsó csepp.

- Sorsot húzunk - ajánlotta a Rézgróf. - Valamelyikünk kioson, hogy az elhagyott bôrzsákat megkeresse. Otthagytuk a nyugati folyópart tisztásán, ahol összetalálkoztunk Tulipánnal.

Az indítvány körülbelül megfelelt itt az etikai felfogásnak. Akik hibáztak

valamiben, azok hozzá is helyre. Perdül egy pénzdarab, koppant... A Rézgróf nyert Fülíg Jimmy ellen!... A fedélzetmester dobja a pénzdarabot, és (a fregattkapitánynak már ez a sorsa) megint csak veszít. A rekedt Peters rosszindulatúan Csont Mukihoz fordult:

- Ez mindenben egyetemi tanár! Amíg valaki zsebkéssel el nem vágja a tudományát! . . . Közben Fülíg Jimmy eltűnt. Úgyesen lekúszott a torlasz alá. Az ostromzár félkörén átjutni nehéz. A szikla közelében nem záródik ugyan a félkör, de mindkét oldalon sűrű bozót teszi lehetetlenné, hogy bárki is átjusson észrevétlenül. Ha egyet zörrenne ott valamelyik bokor, úgy sortűzzel árasztanák el a rablók. Nincs itt mit gondolkozni. Ez házárdjáték. Próba, szerencse.

Vagy szerencsétlenség. Mindegy. A szikla aljánál ott fekszik még a fűben az óriási kalóz teteme. Odacsúszk vigyázva. Most ezt a hatalmas testet centiméterenként a legközelebbi kôkolonc mögé kel) húzni úgy, hogy az éberen figyelô rablók ne vegyenek észre semmit. Az esôs évszaktól felvert növényzet elég dús, a mutatvány valahogy sikerül. Fentről észreveszik Jimmy működését és a Rézgróf indítványára heves tűz alá veszik az ellenség torlaszát.

Hadihajóknál bevált. Működ puskaporból. Mert a rekkenô, szellôtlen forróságban nagyon lassan terjed a lôporfüst. Fülíg Jimmy bugyogót, egy vérmocskos selyemköpenyt kapkod magára, és széles szalmakalap éppen elég fekszik szanaszét. Na most már nyilvánosan itt is, ott is fedezéket keresve, szökdécsel a rablók barikádja elé. Arcát a széles karimájú kalap szinte egészen eltakarja. A banditák nem lônek, mért azt hiszik, hogy egy sebesült társuk magához tért és visszakívánkozik. A torlaszról nyomban tüzelnek, de abban biztos lehet, hogy gondosan másfelé céloznak. . .

. . Most mintha a sűrű golyózapor elôl akarna szökni, oldalt kanyarodik, a bozótok közé ugrik, a kalózok még szurkolnak is érte. Azután. . . egy másodperc az egész, átgázolva cserjéken, tuskéken, kiszabadult az osromgyűrből. Most gyorsan a tengerpartra siet, és a part mentén igyekszik elérni a táborhelyet. Ott a palmyra-csoprot... Visszafelé, a Radzeer irányából, ennél a facsoportnál választotta ki a kémlelô helyet. Körülbelül kiszámítja az elhagyott táborhely irányát, és bevág a sűrűbe. Lehajolva tapogatódzik. Az összeérô fakoronák éjszakai sötétjében kell célt érnie. Néhány perc múlva, különös szerencsével, megtalálja a bôrszakot. Gyorsan letérdel és...

És hátulról úgy csapják fejbe egy ajtóval, hogy félig kábultan összeroskad, és még hallja, hogy a támadó így kiált:

- Ez aztán az aranyos Sztrovacsek! Menetrend szerint érkezett, mondhatom. . . Hoppá, galambocskám, csak ne ugrálj! . . . Annyit kaphatsz a fejedre, amennyit akarsz, ebben én nagy gavallér vagyok: . .

És mielőtt Fülíg Jimmy feltápáskodott volna, Wagner úr, jelzett gavallériáját igazolva, úgy vágta fejbe kétszer az ajtóval, hogy minden elsötétedett előtte, és eszméletlenül fekvé maradt. . .

TIZENHETEDIK FEJEZET

A második csoport a szikla túlsó végében ugyancsak egy gépfegyverállás torlasza mögött halódott a szomjúságtól. Dorian százados, aki a vízhiány és a hőség ellenére nem takarékoskodott a testmozgással, ide is, oda is elment, hogy az emberekbe lelket öntsön, ami a kilátástalan helyzetben meddő igyekvés volt.

- Most már percekben belül este lesz - mondta Tüskés Vaneknek, aki még lábon volt, az igaz, hogy a torlasznak dőlve, de még mosolygott is repedező, duzzadt szájával.

- Este lesz - felelte a matróz. - Holnap még reggel is lesz, de napszállta már nem lesz nekünk több.

- A maga társai jól bírják, csak a "civilekkel" van baj. A mérnök bírja legkevésbé... Hát ez mi az ördög?!

A martalócoknak is elállt a szemük-szájuk. Ilyen csodát még nem látott a világ! A nyugati bozótok felől váratlanul megjelent egy örült!

Hónaljig nyitott bugyogó volt rajta, és felette nyitott, sárga selyemköpeny, viszont teljesen rongyos, elefánttalpnyi fekete cipőket viselt, fekete keménykalapot; de ez már víziószerűen félelmetes, hogy mint valami aktatáskát, egy ajtót visz könnyedén a jobb oldalához szorítva.

Ha nem ilyen meglepő a külseje, úgy lehet, hogy nyomban végez vele egy sortűz, amely így késve dördül el. Ezért meggyorsítja nagy, nyugodt lépteit, melyek egyben szélesek is, hogy magasra emelt lábbal elkerülje leffenő, ormótlán cipőtalpait, a torlaszhoz megy, de már előtte nagyot rikolt és megemeli a kalapját:

- A Tüskés sztrovacsek! Ajánlom magamat! . . . Mindig megtisztelés egy nagy

Rejto Jeno - A megkerult cirkalo.txt
csibésszel találkozni. . . No nézd csak! Szent Isten! Ezek itt valódi golyókat
lőnek! - És lihegve beugrik a torlasz mögé: - Hát itt egy kész életveszély
járálni. . .

Küszködő, nehéz hangon magyarázza a félelmetes, kék szakállú jövevényt Tüskés
Vanek:

- Ez egy ütődött világcsavargó... Már húsz éve minden pillanatban végezhet vele
az alkohol... - és rövid lihegés után wagner úrhoz fordul: - Hogy a pokolba
kerültél ide?

- Látod, ebben igazad van! Engem megbízott my old great Cap'n, a Kalóz
Pepilia, a hajóskapitány királynője, hogy azt mondta: Nézd te wagner kitűnő
cimborám ugyan kérlek, ülj csónakba, evezdél, pajtás, a szigetre, ott van három
ember, mind nagy csibész, csupa jó pofa, a Fülüg Fred és a Csontos Rézgróf meg
a Muki Olivér! Mondsz nekem, komám, hogy én elmegyek egy szigetre vizet hozni!
. . És hogy ne aggódjanak, mert jól vagyok." Hát elhoztam ezt az üzenetet!...
Még más mindenfélét is mondott, de azt nem érdemes fejbe tartani. A fő hogy ti
itt ne aggódjatok, mert ő jól van, csak vízért ment, de lehet, hogy ez is
elmúlik, mert erős a természete neki.

- Vízet!... -hörögte egy eszméletlen matróz.

- Tessék parancsolni! Ez annyit küldött velem, hogy semmi értelme... Csoda.
Wagner úr kinyitotta a köpenyét, és keresztbe, hosszában, körös-körül vagy
nyolc hatalmas kulacs függött róla!

TIZENNYOLCADIK FEJEZET

Az elgyötört emberek egyszerre nyögtek fel kiáltás helyett. Dorian néhány
kulaccsal a barlangba, majd a másik torlaszhoz rohant. . .

Víz! Víz!

A nap utolsó, haragosvörös, széles pásztái égették a szigetet, és a sír felé
gyötrődött téstekben megújult az érő, az élet...

Tüskés Vanek megtörölte a száját, és odanyújtotta wagner úrnak a kulacsot:

- Igyál csak, öregem! Te aztán megérdemled a vizet.

A vén, ráncos, bibircsókarcos arc mélységes szomorúsággal nézett a Tüskésre.

- Hát bántottam én valakit? - szólt búsan. - Miért engem akartok kínozni? . . .

Vidd azt a vízes sztrovacseket a rablóknak, mert ajtómra mondom, nem ismerlek többé.

És elővette belső zsebéből kétliteres pálinkásüvegét; hogy jót húzzon belőle. Hogy Wagner úrból még valamit is kivegyenek Kalóz Pepi üzenetére nézve, az meddő igyekvés volt. De mit is üzenhetett még? Helyesen tette, hogy elment vízért, de mire a legközelebbi szigetről visszatér, élő ember itt nincs már közöttünk.

Közben leszállt az éjszaka. A kékszakállú röhögve támolygott ide-oda. A másik táborban már mérsékeltebb örömmel fogadták:

- Azt nem tudod hogy hozhat-e valahogy segítséget a Vakapád? - kérdezte a Rézgróf.

. - Tessék? . . . Biztos, valami rendőrségre mennek! . . . Az a nő annyit beszél, hogy a felét sem lehet érteni.

Nem érdemes remélni. A nő vizet akar hozni, és azért küldte wagnert az üzenettel, mert ez volt az egyetlen nélkülözhető, sőt nélkülözendő egyén a hajón. Képtelenség segítséget remélni. A messzi Marquesas-csoport van a legközelebb, és ez a pár kulacs víz semeddig sem elég. Fele utat se tették meg, és már nincs élő.

.. Másnap, szinte cseppekre beosztott vízádaggal kínódva, csüggedten rostokoltak reménytelen helyzetükben. Várták Fülíg Jimmyt. Mert ki sejtette volna hogy Wagner úr néhányszor fejére ütötte az ajtót? És ha Wagner úr nem alszik a tikkadt reggelen, ajtóját magára terítve? Ha elmondja véletlenül a kalandját, vagy mondjuk Fülíg Jimmy visszatér némi vízzel? Mit számít? Sorsukat a hőség és ez a helyzet megpecsételte.

- Marhaságot csináltunk! - dünnyögte a Főorvos.

- No de legalább nem csinálunk többet az életben marhaságot. Még egyebet se - dörmögte rá Holdvilág Charley, és belekémlelt a puskacsőbe, hogy a drótnyelű, hosszú kefe kellően átolajozta-e a golyójáratot. Csendben ültek, mert nem volt itt már beszélni való...

Ott lenn, félkörben, a torlaszok mögött készen állnak a fegyveres martalócok. Távolabb mintha a széles, nagy vezéri sátor körül némi zűrzavar kezdődne. Vagy csak összecsdültek csevegni?

Az André de Rémieux első tisztje kiszenvedett. Ott a szikla aláán a lehetséges végtisztességgel elföldelték. Hogy lesz-e, aki őket eltemesse, több, mint

kétséges.

Egyik eseménytelen, csüggedt óra követte a másikat. . .

Egyszer csak Holdvilág Charley olyan rémült, éles hangon, amelyet tőle sohasem hallottak, nagyot kiáltott:

- Oda nézzetek!

Valamennyien kinyújtott karja irányába fordultak. A torlászhoz vezető lejtő felé. És kimeredt szemmel, tátott szájjal, egyetlen hangca képtelenül, megdöbbenésükben úgy maradtak bambán, elzsibbadtan, mintha hirtelen megörltek volna, és egyazon jelentést látnák mindannyian.

Magános ember jött egykedvűen az ellenfél tábora felől. És ez a magános ember Piszkos Fred volt! A Kapitány!

Alsókarjára dobott kabáttal lépkedett, zsebre dugott kézzel, imbolygó felsőtesttel, közömbösen, a lábainál szétporló kavicsot nézegetve, mintha csak valami friscói sikátorban a legközelebbi csapszék felé ballágna. Amikor a torlászhoz ért, némi utálattal tekintett a társaságra, egyet bökött feléjük az állával, és így szólt:

- Lehet csomagolni, haza mehettek !. . .

TIZENKILENCEDIK FEJEZET

Mi történt a Vakapáddal?

A végtelenül nyugodt ég és víz nem nyelte el, ez bizonyos.

A legvalószínűbb feltevés, a Zöld Pofa közbelépését illetően (aki olykor láthatárig érő, fekete köpenyének szegélyével vontatóra veszi a néki tetsző gőzöst) utóbb szintén tévedésnek bizonyult. Lógás Hugó ugyan hallotta tilinkózni, és mielőtt a hold feljött a tenger perémén, fehérítő izzásban jóindulatúan vigyorgó csontkoponyáját is észlelte néhány pillanatra, és így kellett lenni, mert nagyon részeg volt, és ebben az állapotban jóval tisztábban lát, mint egyébként. De Lógás Hugó szerint a Zöld Pofa csak szemügyre vette a hajót, ám úgy látszik, nem tetszett neki a gőzös, mert visszabújt az óceán szegélye alá.

A Vakapád rejtelmes felszívódása ezen az éjszakán így történt.

Miután a három ember csónakját elfedte az esti homály, előrelátható eseménytelenséggel elkezdődött a lehorgonyzott hajókon szokásos vontatott

tempójú élet. Lógás Hugó a szvetterét földözta, és a Vörös Vaszics most végre szétszedte a csapágy körül olajkulimászbba füstölő géprész, ahonnan már Tahiti óta idegesíti valami oda nem tartozó zörgés. A Stráfos egy szellőztető ablakon ül, térdig felgyúrt nadrágban, és lábszárait mossa. Néha egy-egy sirály, amint alacsonyan kering, szárny iránt ferdülve zuhan, mint valami apró, legújabb típusú stuka, és lecsap a konyhalefolyóból özönlő ételhulladéokra.

Kalóz Pepi egyre ott állt azon a helyen, és azonmód, ahogy eltűnni látta a csónakba szállt három embert. Sötétbe meredt szemmel leste, hogy visszatérjenek. Nehéz érzés vonaglott a szíve és a torka között. Minden idegszálával érezte a veszélyt, és várta, hogy a Rézgrófdallamos hangja, az a lassú, mély zengésű hang, mely sűrűn múlik halk nevetésbe, visszafelé közeledjék.

De hiába várt ott, a korlátnak dőlve.

Csak a víz loccsant néha, amint egy-egy ficánkoló repülőhal felvetette magát, és visszahullott ismét. Közben leszállt a mélységesen sűrű köd az óceánra. Ki tudja, meddig állt így egy helyben? Órák teltek el közben. Később a sűrű ködtől féloldali fejfájás kínozta, és benyitott a fülkéjébe és. . .

És moccanni sem bírt meglepetésében! Letapadt a küszöbre ijedten, azt hitte, hogy álmodik. . .

Egy megdöbbenően kétes külsejű, szakállas öreg ült az asztalánál, és rumját itta.

- Hallott maga rólam? - kérdezte a kecskeszakállas egyén minden egyéb helyett. A nő abban a pillanatban tudta, hogy ki ez.

- Pizskos Fred!

- A Kapitány - egészítette ki dörmögve. - Gyorsan kell cselekedni, hát közlöm, hogy felettese vagyok, Miss Cunesbury. . .

Ebből egy szó sem volt igaz. Szépen átkutatta a nő holmiját rövid ott időzése alatt, és kecülni akarta a hosszas rábeszélést, mert az ilyen szoknyás sokat akadékoskodik.

- Ön tudja a nevemet. . .

- Mondom, hogy felettese vagyok a Szolgálatnál, Anderson ellentengernagy küldött. Nfncs percnyi idő.

- De hogy kerül ide?

- A Hountler nem sok lármával, lesötétített fedélzettel megközelítette ezt a tragacsot. Most elmeséljem, hogy áteveztem, kerülve a zajt, felmáztam a horgonyláncon... Nem szeretek sokat beszélni. Nincs több rum?

- Nincs... De tessék whisky. Szóval, érem - kezdte izgatottan -, hárman partra eveztek.

- Tudok róla. Nem kell aggódnia. Ha egyszer itt vagyok, akkor néhány csibésszel nem lesz baj. De önnek fontos szerepe van az ügyben. Azonnal teljes gőzzel visszamegy Marque- ' sasig, és annyi édesvizet vesz fel, amennyi csak elfér a hajón. Ha talál járművet, vegye vontatókötélre, és vizet, vizet, vizet, amennyit csak tud és amilyen gyorsan csak lehet, kű)önben még én sem tudok segíteni. Tíz napra való van az egész társaság számára, és azt majd lefelezzük esetleg.

- No és akik most a parton vannak, a Rézgróf és. . .

. Piszkos Fred elővette hátsó zsebéből tenyéryi nagyságú, ócska zsebóráját:

- Igazítsuk össze az óráinkat. A fecsegés nem kenyerem. Ha tíz perc múlva nem szedte fél a horgonyt, akkor magát teszem felelőssé azért, ami bekövetkezik.

Nálam 11 óra 50 percet mutat az óra! Jó éjszakát!

Ezzel sarkonfordult, és máris othagyta kalóz Pepit, mindössze egyet bökve a sipkája ellenzójén, amit egy jóakarató megfigyelő köszönésnek is értelmezhetett.

Mire a nő kisietett utána, már nem látta sehol. Eltűnt, ahogy jött:

észrevétlenül, hirtelen, mint valami jelentés. . . :

12 óra

. . . Piszkos Fred a Hountler kapitányi hídján türelmetlenül rágcsált egy bagódarabot. Nem sok szem látta volna azt a szürkés kontúrt az éjszaka egyforma sötétjében, amit a Kapitány tekintete figyelt. . . Azután ez a hajszálnyi, távoli körvonal, a Vakapád, megrezdült, elbontakozott, és lassú vonulással belemúlt az éjbe. . . A karvályujju, kemény, vén kéz az ôsz szakállról lényült a szócsôért és beledünyögött:

- Teljes gôz!... Féljobb!... Elôce! . És elkezdôdött a halálos játszma.

HUSZADIK FEJEZET

Sárkány Huang vezéri sátrában idegesen szürcsülte a teáját. Hetek óta vesztegel

itt, több embere elhullott ennél a vállalkozásnál, mintha egy népes szigetet támadott volna meg, és azt is sejtette már, hogy mielőtt elvégzi feladatát, még sok jó embere fog a fűbe harapni. Az ördög vitte volna el a csirkefogókat azzal a cirkálóval! Ha ezek a tengeri martalócok nincsenek itt, már régen lebonyolította volna az üzletet, és otthon lenne. Ezt közölte is a sátorban tartózkodó európai vendégével, egy sovány, csontos, hosszú egyénnel.

- Sokkal több pénzt kell majd kapnom. Te nem mondtad, hogy ez az elátkozott Redzeer is belejátszik az ügybe.

- En sem tudtam - dünnyögte az európai. - Megfoghatatlan indiszkréció, hogy ilyen alakokat is beleavattak a dolgokba.

- A legjobb embereim elhullottak.

- Kárpótlásul a kétszeresét kapod annak, amit ígértem, ha vége a harcnak! , Most Juan-Fen, a kalóz főembere sietett a sátorba idegesen.

- Nagy Huan! Egy gőzösről a partra jött csónakkal. . . az az undorító fehér varázsló, akit a Sárkányok Tisztátlan Anyjának nevezünk.

- Piszkos Fred! - hüledezett a kalózvezér. - Vezessétek ide.

Piszkos Fred úgy lépett a sátorba, mintha a southamptoni Royal Park kávéházba tért be egy feketére. Valamit morgott, és itt is úgy bökte meg hüvelykujjával a sapkáját, hogy köszönésnek vehette, aki nagyon akarta.

- Mit akarsz, Sárkányok Tisztátlan Atyja?... Figyelemeztem, hogy az első gyanús gondolatra agyonlövetlek.

- Nem ajánlom - szólt jóakaratólag. Azután leült, *****s töltött magának a teából. - Különbösen is úgy tudtam, hogy a barátod vagyok, Sárkány Huang. Erre ittam is veled, a házában.

- Ez igaz. . . De te mindig mást gondolsz, amikor mást mondasz.

- No, most bebizonyítom, hogy tévedsz - felelte az öreg, bólintott, kiitta a teáját, és így szólt: -Mert barátok vagyunk, hát ígérem, hogy ha nem csinálsz semmiféle galibát, és Ieteszi valamennyi embered a fegyvert, akkor: egye fene! Futni hagylak benneteket,*****pedig szép pénzt kínáltak érted Jáván.

Sárkány Hung felugrott, és kirántotta tenyérnyi ócska fringiáját.

- Azt akarod, hogy kettévágjalak?

- Ezt szívesen elkerülném - felelte, és újra teát töltött magának. - Jól ismersz engem, és én jól ismerlek téged. Tudod, ha ilyet mondok; akkor okom is van rá.

- Én pedig nem szívesen ölnék meg, mert te egy elátkozott varázsló vagy, és a véred szerencsétlenséget hozna kardomra.

- Ez a legkevesebb, ami veled hajálom után történne.

- Az ördögbe is! - szólt közbe az európai, akinek ez a hosszadalmas beszélgetés ostoba volt. Azt mondja meg, hogy miért szólította fel Sárkány Huangot, a rettenthetetlen vezért fegyverletételre.

- Maga kicsoda? - kérdezte Pizkos Fred, és jobban szemügyre vette az európaít.

- Ez az úr barátom és vendégem. . .

- És ő ajánlott neked pénzt a rablótámadásért. . . Csak maradjon nyugodtan ülve, mert mire revólveréhez hozzájut, halott ember...

Ugy Sárkány Huang, mint az európai zavarban álltak, és ahogy ez már szokás volt, minden fegyver vagy erőszak nélkül Pizkos Fred uralkodott a helyzeten. ,

- Mondd meg, hogy miért jöttél, s miért fenyegetél, holott barátod vagyok? - kérdezte a rablóvezér.

- Néhány emberemmel egy cethalászhajón útban rádiójeleket vettünk fel.

Gondolhatod, hogy nem jöttem ide a Hountlerrelű támadást intézni ellened. De a rádiójel úgy szólt, hogy a tizenötezer tonnás Southampton csatahajó teljes gőzzel útban van ide, hogy elintézzon téged az embereiddel együtt.

- Ez nem igaz! - mondta az európai. - Pusztán blöff!

- Maga fogja be a száját, ha tiszteletre méltó tengeri sárkányok tárgyalnak - mondta Pizkos Fred.

Sárkány Huang nem nagyon szívlelte az európaít, mint ez már az előzményekből is kitűnt. Az ügy azonban elsősorban őt érintette:

- Ezt te csak megtévesztésül mondod - mondta Pizkos Frednek -, mert az ellenségemen akarsz segíteni.

- Ha nem hiszed, hát jól van. Én figyelmeztettelek. Az André de Rémiex utasai között előkelő angol urak vannak.

- Mire segítség érkezik, végünk velük! - kiáltotta a rablóvezér. - Különben is híres vagy arról, hogy sohasem mondasz igazat, és ezzel néha megijeszted az embereket, és legyőzöd őket. . .

- Szerintem is blöff az egész - mondta az európai. - A Southampton csatahajó nem fogják érre a célra alkalmazni.

- Nekem mindegy. Figyelmeztettelek, Sárkány Huang, mert a barátom vagy, és erre a házadban ittam veled - fedezte Pizkos Fred a visszavonulást. - Erről

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
minden tengeren tudnak, és ezért jöttem ide. Csak barátságból.

- Szabadon bocsátlak, ha azonnal a hajódra mégy, és elhagyod a sziget környékét. Mert té olyan vagy, hogy kieszel valamit, és egymagadban halomra, döntöd a számításaimat.

Piszkos Fredet erős fegyveres kísérettel a tengerpartra vezették, ahol csónakba ült. A Hountler csónakja volt. Elkötötte a gyökérről, amelynél kikötött érkezésekor, és visszaevezett a nem messze veszteglő cethalászhajójához. Kissé rosszkedvű volt, mert a blöffje sem sikerült. Viszont mégis meg kellett volna mentenie ezeket az embereket.'

A hajóról lebocsátottak egy kötélletrát, és az öreg megindult felfelé.

HUSZONEGYEDIK FEJEZET

A hajó messze eltávolodott a szigettől. Ezalatt történt a barlangban ostromlottak kirohanása, akik reménytelen helyzetben tartották magukat, kétoldalt, a szikla alján. Piszkos Fred ezalatt részint tanácskozott embereivel, részint pálinkás üvege mellett töprengett. Azt hitte, egyszerűen megijeszti a rablókat, de ez nem sikerült.

Amikor végre kialakult benne valami...

Puff! Géphiba. A Hountler mozdulatlan lesz.

Alattomos hínártömegek csavarodtak, tekergődztek a hajócsavarra, amíg annyira körülszótték, hogy egyszer csak megállt. És a teljes gőzzel dolgozó gépben valami reccsent, tört, pattant. . .

A Kapitány éktelenül káromkodott!

Sok ember kínhalála következik be, ha a géphiba nem reparálható meg gyorsan. A matróz, aki kötéltre erősítve, késsel a kezében sűrűn lebukott a csavarhoz, hogy szétvagdossa az Iszalagot, elég szerencsésen nem hívta fel magára mindenféle hemzsegő cápák figyelmét. Sziszifuszi munka volt. Hajnalban felválotta egy másik matróz. A gépházban folyt a szerelés. Nehezen. Nem lehetett kipróbálni a munka eredményét, amíg a csavar állt, és a gépet sem indíthatták. A sziget felől lövések ropogása hallatszik. . . és múlnak, múlnak az órák, múlik az idő, míg végül jó egy nap késéssel ismét nekivág a Hountler sziget északi csücske felé.

Egészen addig haladt, amíg megpillantotta Sárkány Huang óriási vitorlását,

melynek fedélzetén sorba rakva állt valamennyi vízhordó. Az elmúlt zivataros napokban rakták fel így a hordókat, régi hajós szokás szerint, hogy felfogják az esőt, és így az elhasznált vízmennyiséget a bőséges trópusi zivatar állandóan pótolja. Csak leemelik a hordó fedelét, amikor zuhogni kezd, és betakarják, ha kiderül.

A Hountler szép lassan visszatért, és elindult a partirány mentén, szinte unatkozva, mintegy céltalanul a hatalmas vitorlással párhuzamos irányban. Sárkány Huang ezt megtiltotta, de végre mit árthat itt az a hajó. A kutya sem törődött vele. Néhány mezítlábos ember fegyver nélkül a kis gőzösön, amelynek egyetlen ágyúja sincs. . . Mit tehet?

De nem tudták, hogy ott van Pofa Jenő. A híres Pofa Jenő! .

Egy remek szigonyos!,

És ott volt a légsűtési szigonyvető készülék. Különös módon három egymás mellett. "gy szerelték fel hamarjában. Jó néhány csomónyi sodrony feltekerve a szigonyhoz, hogy találat esetén leforogjon a bálna nyomán. Bolond emberek, hogy felszerelik már eleve a pótgépeket is. Legfeljebb ezt gondolhatta az, aki értett hozzá. Azt már ugyan ki figyelhette volna meg úgy nyugodtan, tempósan felcsavarnak a három szigonyra három hegyes bálnaölő gránátot? Egyáltalán: ki bolond figyelni ilyen hőségben?

A Hountler lassanként egy vonalba ért a vitorlással. A Kapitány ott állt a helyén, és egykedvűen bekiáltott a szócsöbe:

- Teljes gőz! Előre!

Ugyanekkor: Baaang!

Pukkanás, majd a levegőn átzengető sodronyok sivítása!... Az első szigony betalál a hordó közé. . .

Zumm! Zitty!... A gránát explodál!

Buum. . . Brrr. . . Bumm!!

Hatalmas robbanás remegteti meg a szigetet.

.. Ugyanis, amint a vitorlással átellenbe került a gőzös, gyors egymásutánban három szigony süvöltött a schooner fedélzetén elhelyezett ivóvízes hordótömeg közé. És a bekövetkező robbanás úgy vágta szét a vízállományt, hogy egy napra való ital sem maradt a deszkaroncsok között.

Azután a főárboc szép lassan, mintegy az esemény epilógusául végigdől hosszában, magával hasítva valamennyi jelentősebb vitorlát: És a Hountler

hatalmas kanyarral siklott, hogy gyorsan lőtávolon kívül kerüljön.

Sárkány Huang dermedten halgatta a jelentést. Azután közölték, hogy a Hountlerről valaki egy csónakban a partig jött. Piszkos Fred érkezett.

Egyedül !

- Tárgyalni jöttem hozzád, Sárkány Huang - mondta nyugodtan.

- Most téged parázson megsütlek!

- Ha tetszik, akár élve megehettek - felelte egykedvűen az öreg. - De mit fogtok rám inni?

- Átkozott!

- Hát ahogy mondtam, Sárkány Huang - folytatta kedélyesen és teát töltött ismét. Az európaira ügyet sem vetett. `Mivel barátom vagy, hát futni hagylak.

Bolondos szívem van, mit csináljak? De egy órán belül letenni a fegyvert. Az én hajósaim nagyon gyávák, tehát a Hountlerről csak akkorkaphatsz vizet ha visszaevezek, és az embérek megnyugtatom, hogy ne idegeskedjenek. Akkor te naponta elvihetsz egy csónakon fél fejadagot minden rablónak, és ha megjön Marquesas felől a vízutánpótlás, berakodhatsz magadnak annyit, amennyi hazafelé kell. Közben a Redzeer emberei ôriznek majd a bandáddal együtt. Okos ember vagy, minek vitakoznál?. . . Hát oda hordjátok össze a fegyvereket, a tisztás közepére, mire visszajöttem. Most szólok azoknak ott, a sziklán.

Ez tiszta dolog volt. Nem lett volna tapasztalt rablóvezér Sárkány Huang, ha hiábavaló dühvel és toporzékolással tölti az idejét. Különösen ilyen melegben, ennyi emberrel, víz nélkül. Máris mindenki szomjas volt, miután tudták, hogy nincs víz.

. . . Egy óránál hamarabb ott volt egy halomban valamennyi fegyver, és az ostromlottakból gyôzök lettek. Lövésre készen felfejlődtek félkaréjban, és közrefogták a kalózokat.

Egy jelentéktelen szerencsétlenség is történt. Valahol kideríthetetlen helyen elsült egy puska, és véetelenül az európai értelmi szerzôt fejbe találta a golyó. Senki sem sajnálta. A kalózok csakúgy, mint a hajótöröttek, neki köszönhettek minden bajt.

. . . Piszkos Fred szávanak állt. Mit tegyen?

Bolondos szíve van. . . Amikor befutott a Vakapád, Sárkány Huangot, régi cimboráját, megfelelő vízmennyiséggel felszerelten futni hagyta.

Kalóz Pepi és a Rézgróf találkozása mindkettôjük számára bátor cselekedeteik

Rejto Jenő - A megkerült cirkáló.txt
Legszebb jutalma volt.

De a legnagyobb elégtétel és hódolat a Kapitányt várta.

A Radzeer teljes személyzete összeállt, és elhatározta, hogy mielőtt elindulnának hazafelé, mert (mit tesz Isten!) a cirkálót sikerült lecsúsztatni a zátonyról: felkeresik a Kapitányt, és ünnepélyesen elégtételt szolgáltatnak neki, amiért annak idején rajtakapták, amint lopott.

Mire azonban hajnaltájt levonultak a partra, a Hountler már régen felszedte a horgonyait, és füstje sem látszott horizonton.ű

HUSZONKETTEDIK FEJEZET

Öfelsége

Samtónio főherceg ur (és kiráj)

Almira Vár

Bolontsák Sziget

Kedves Kiráj ur és tekintetes hozzátartozóji!

Vettem még Tahitiban kecses uralkodói hűségének nyilvánulását. Azóta csuda hecc volt! Nem tudom említettem-e már hogy van esz a róla elnevezett Kapitány aki mindég kavarja. Hát nem fogja hini! Mostanmegint benne volt! És megint hátulról mejbe! Mert annak olyan Fsavaros az esze (a fejibe) hogy nincs az a propeller, aki annyi menetű, fordulászámilag.

Hát ez eccerűen már akkormikor Friszkóba beszélünk, tutta hogy mért vagyok én ott és rnitől (atól, mint említém, de ezt asz egyet ő sem nem tutta.) És esz követett bennünket avval a dög hajjával, mert most már dühös vagyok rá mer annyian voltunk hogy alig jotott valakire pénz, pedig a Fűlig Jimmy nevű kormányos feleségül vette a hajóskapitányt és nászajándékuul lemondott a javáról a javunkra, meg a jutalom is ránk maradt örökségül, mivel megnősült, szegény. Szerencsével odaértem a Rótbizony Kurzóje szigetre, a Rézgróffal és a Csont Mukival (nem tudom felséked haverkodot-e vale, de esz is magunkfajta jó pofa, csak gépeszetekről járatya az ugatást mindig és azt nem állhatják a Radzeeren) szóval mire visszatérünk az Archipelre, klderül hogy kalózok ostromolnak bennünket. Esz zürzavaros de ha látta volna Felső nem olvasná soraimat jóindulatu lekmagasabb vigyorgással. Mer amikor láttam a vért a kapitányi

'f0lkében az olyan érzékenyen érintte mint két egészen egyforma naty pofon. Vagy még mélyebben.

Végül azonban esz a Piszok Alfréd nevü (az mindig kavarja és pont engem keres ki, a Föld gíobusztekéjén) feltalálta az újmódi vadászhajót: kilôtte nekik a vizet a hordóból! Erre k8vetkezett az általános nyilvános fegyveres letétel. Egy szál vén szakállas csirkefogó letartóztata vagy százhusz kalózt! Dé irgalmazot nekik és nem kísérte be ôket semmiféle kerületi kapitánysákba. Gyönyörü volt Anderson ellentlattanagy ôszirségénél uralói idôimból is emlékezetes, szép látványos és unalmas, szerkli nevü udvari körhallás. Esz sorba lekezelt minket. És modá, hogy örömmel tûszne a Buszkó Móesinngnak (aki a karján sebesült meg) és a Bunkónak (akinek miszklibe vágták a pofáját) 1-1 érdemrendest.

De es- a Piszok Alfréd nem jött el!

Esz csak három dolog érdekli: a pénz és más semmi meg a velemsrembeni kitólás. Amig én is egyszer mék kitólok valamelyik személvel. Mék a kékszakálu is mekjelent és a Íépcsôházba, egy ruhatáros lesegitette róla asz ajtót. (Esz a hülye mindent magával cipel!)

Apropö! Jó hogy levelembe idésztem eszt a hójagot!

Mer a végén a Kékszakállunak is vissza attam a kölcsönt, illetve vissza vettem tôle, mer esz kényszerbe hozott vakapád bérlésénél, hoty nekem muszáj legyen az egy harmadot nekije adni. Pedig neki a munkájáért igazári nemjár keresmény. Hacsak nem számítom hoty égszer, asz ôrtoronyból pont a Rézgróf fejére ejté az ajtót. Eszért jár valami pénc, de nem ety harmad. Ô más különben csak iszik meg énekel meg ölelget mindenkit. (Hijába ütik fejbe.) Hát örültem, boty az ety harmad felét visszaatta.

De eszt Felséknek köszönhetném!

Utyanis: Egy keltebb levélben Felséknek közlésbe nyilvánoztam, hoty van esz a kékszakáll, aki hiresség és kérdém hogy Felsék ismeri-e? Friszkóban most mek kaptam a hüséges Válasz sorait, melyben Felsék felel kérdésemre. És megemliti, hoty csak 1 kékszakállról hallott, aszt is inkább olvasva:

Én sajnos alik jutok ujsághoz!

És azt irá Felsék, hoty eszem hires kékszakállli élettörténet rajszát mindenki olvashatta. Sôt egy zenés operaelôadást is tud róla.

Esz nagyon 1-ezett! Mér a wagner mindég asz operával jö, amihez köze van! És

Felső megírta, miszerint erről a kékszakállról megírták, hogy bigámizásban élt, többnejű feleségekkel, amit a törvény szigorú üldözéssel büntet. És azt írta, hogy ez a kékszakáll, ha már nerről, köllött neki valamelyik feleség, elvette a bizonyost a láb alól, gyilkolás vétségével. Felső azt írta, hogy ez valószínűleg nem azonos kékszakáll a Wagner nevű részeggel. De én kipróbáltam.

Felső, minden egyezik! Ő az!

Nem is lehetséges két ember a világon ennyire kékszakállal. Nem is lehetséges két olyan pofon a világon, mint amilyent a Hallgató (vagy 8 emeletes) Trügics ennek a Wagnernek adott, hogy start fejest ugrott a szománcba. Kipróbáltam őt a Háromárbócos Szódaüzemben, hogy ő ez az, akiről Felső ír. Szemtől szembe mondtam neki, váratlanul így:

Te Wagner! Te ne tagadd, hogy bigámizást vétkeztél! Neked több feleséged volt!" Felső! Ez trafált! A pasas térdre esett!

"Könyörülj!... Drága cimborám sztovatsek! Azt hittem, senki sem tuggya már Délamerikában volt."

"Látod marha! Mivel véletlenül szantamióió főhercegi király megtudta rólad és megírta és lapokban is volt, hogy még kettőnél is több nővel voltál vétkes."

Ezt beismerte, de azt állítja hogy a neve nélkül. Szóval még hamissal mint amilyen most van neki. És Délamerikából Svédországba utazott és csak érkezés után nősült harmadikkal, de nem rosszakaratból, hanem pénzért tette.

Erre én ráförmedtem, hogy ne bôgjön itt hiszen a bigámizás ember börtönbe való és aljasság is, hogy a neki nem tetsző nejezt törölte az élők sorából).

Hát itten talán tévedt Felső. Mivel ő állítja, sőt és esküdve és mégis hihetően hogy ez fordítva van, mert az előző neje közül kettő majtnem mekölte őt és homlokán a heghely ahová Rita Amanda nevű neje sértő szándékból 1 tüzes vasalót hozzáj vágott. És azt is mondja, hogy ha megölte volna az előző nejezt, akkor ártatlan lenne, mert a bigámizás törvénye szerint, csak akkor nem szabad másikat elvenni, ha az előző hitves még él.

(Ez nagyon valószínűleg hangzik. Ha megöli az előző hitveseket, akkor ártatlan, mert többnejűséget öszvegy ember nem követhet el.)

Külön nekérdelem tőlem, hogy elégtétel után kizsaroljam, mert amikor én vízer mentem (álruhában szalattam, hogy azt higgyék egy halott kalóz vagyok) ezen

alkalomból a kékszakállu fejbe vert. Ha elugrom és én kenem le előbb a frászt, akkor ma ez talán nem vitakoz senkivel. O azonban ajtóstul rohant a frászba kétszer egymásután és így nem kunszt hogy kilettem.

Mekjegyzem hogy az André Derémitôn a turisták nem is turisták. Titokban kerestek ety ásványt aminek a rieve magénérc. Persze udvari körben finomabban esztet nemmagán ércnek hanem privát ásványnak nevezték. És van a hajón ety gép ami a tengerből vizet gyárt uty hoty a sôt, hüdés útján leporolják vele. Ventilátor a neve. Szóval vagyok bátor, kecses jóindulatukról, Felsékedet alátvalóilag biztosítani és én is marattam;

Felsék jóakaró pártfogója:

don Fülíg di st. James

... Minden hajós, aki csak Friscóban megfordult ez idő tájt, nagyon csodálkozott azon, hogy a vadászatról hazatérô Hountler egyetlen elejtett bálnát sem hozoit útjáról. A legénység ennek ellenére nem panaszkodott. Piszkos Fred más, mint a többi egyszerű hajósféle. Rakományt szállítani, mondta a kérdezősködônek a Hountler legénysége, cethalakat lóni, a bolond is tud, ha megtanulja egyszer. ,

De a Kapitánynál ott a rengeteg ész!

Piszkos Fred az óceán miniszterelnöke. Ebben van az üzlete! De, mint a mentôötlet a szigonnyal mutatja, akkor is érdemes a diplomáciája, amikor hordópolitikát folytat.

...Bôvebbet talán a Vörös Vaszics tudott volna mondani, akinek (akárcsak a Hountler legényeinek) bôven volt pénze. De Vaszics csak holtrészezen, ha egy-egy szót dűnnyögött, a titokzatos esetről. Azt sém értette senki:

- Mindenki nyissa jól ki. . . a szemeit. . . - dadogta, mint valami fontos tanulságot. - Akkor felismeri, úgy a madárat, mint a barátját az öntöltô tolláról. . . És itt van a kutya lényege eltemetve. . .